

Giới thiệu Almost Forever

Truyện Almost Forever, anh là người đàn ông đẹp trai như tượng thần Hy Lạp, dịu dàng và tinh tế, làm mọi phụ nữ say mê như những con thiêu thân trước ánh sáng đèn, nhưng bên trong là sắt thép, thực tế và đầy kiểm soát.

Còn cô là người đàn bà cực kỳ lạnh nhạt và tự chủ trước mọi người, nhưng bên trong là tự ti và đồ vỡ sau cuộc hôn nhân thất bại, là cảm giác kém cỏi bên cạnh những con người quá nổi trội trong gia đình, và khao khát được yêu thương.

Chuyện tình giữa hai người rồi sẽ ra sao khi hai con người trẻ không thể đến được bên nhau khi có quá nhiều rào cản.

Bạn đang đọc truyện *Almost Forever* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Anson Edward ngồi một mình trong văn phòng rộng lớn, ngón tay chìa lên khi ông cân nhắc những mặt mạnh của hai nhân viên cao cấp, tự hỏi ai trong hai người phù hợp hơn cả để phái đến Houston. Ưu điểm của bản thân ông là năng lực phân tích nhanh và chính xác, nhưng trong trường hợp này ông lại không muốn ra quyết định tức thời. Sam Bronson hết sức khó hiểu, một người đàn ông cực kỳ cẩn trọng. Không thể đánh giá thấp hẳn. Bản năng nói với Anson rằng những nỗ lực công khai nhằm mua lại công ty kim loại Branson sẽ thất bại, rằng Bronson đủ mưu mô để giấu giếm những gì thuộc quyền sở hữu của công ty. Anson cần khám phá ra những tài sản đó là gì và giá trị của chúng trước khi ông thực sự có thể ngóng chờ chiến thắng, khi có đem công ty Bronson Alloys xuống dưới sự kiểm soát của Spencer-Nyle. Ông biết rằng mình có thể dành quyền kiểm soát công ty này bằng một cách đơn giản là đưa ra giá cao hơn nhiều lần giá trị thực của nó, nhưng đó không phải là kiểu của Anson. Ông có trách nhiệm đối với những cổ đông của Spencer-Nyle, và ông không thể khinh suất được. Ông sẽ làm điều cần thiết để giành lấy Bronson, không hơn.

Ông cũng có thể lập một nhóm điều tra vụ việc này, nhưng điều đó sẽ đánh động Bronson, và nếu Bronson đã được cảnh báo theo bất kỳ cách nào thì hẳn ta sẽ thoát thác lần lửa hàng tháng trời. Anson không muốn điều này chút nào, ông muốn mọi chuyện qua nhanh. Vụ đánh cược lớn nhất sẽ là một người đàn ông mà ông có thể tin tưởng trong mọi tình huống. Ông hoàn toàn tin tưởng Rom Matthews và Max Conroy, nhưng ai sẽ phù hợp nhất cho việc này đây?

Rom Mathews là người kế vị do chính tay ông chọn lựa và đào tạo. Rome cứng rắn, khôn ngoan và công bằng, anh luôn thành công trong mọi việc. Nhưng Rome có một danh tiếng ghê gớm. Anh quá nổi tiếng trong giới kinh doanh và Houston thì lại quá gần Dallas để Anson có thể hy vọng là không ai biết anh. Chính sự hiện diện của Rome sẽ gióng chuông báo động giới kinh doanh.

Max Conroy, mặt khác, lại không quá nổi tiếng như thế. Mọi người thường không nhìn nhận anh nghiêm túc như Rome. Có thể vì ngoại hình của anh giống như một người mẩu vụn, cũng như vẻ lười biếng, hình ảnh hài hước mà anh thể hiện. Mọi người cũng không nghĩ Max sẽ làm việc chăm chỉ như Rome. Nhưng có một sự cứng rắn ở Max Conroy, một sự tàn nhẫn mà anh khéo léo che giấu. Sự lịch lãm nổi tiếng của anh chỉ là điệu bộ bề ngoài. Anh giữ kín tất cả những sức mạnh đáng sợ của cá tính trong vòng kiểm soát chặt chẽ. Những người không biết anh thường hoàn toàn bị lừa, cứ tưởng anh là một tay chơi hơn là một nhà quản lý.

Người này phải là Max, người sẽ có cơ hội tốt hơn âm thầm thu thập thông tin.

Anson lại nhắc tập hồ sơ lên, lật từng trang thông tin về nhân sự chủ chốt của Bronson Alloys. Không thể moi được điều gì từ bản thân Bronson, người đàn ông này cực kỳ thận trọng và là một thiên tài. Nhưng một chuỗi xích chắc chắn đến mấy cũng có những mắt xích yếu, và Anson quyết tâm tìm ra chỗ yếu ấy của Bronson.

Ông đi tới bức hình cô thư ký của Bronson và dừng lại. Bronson tỏ ra tin tưởng hoàn toàn vào thư ký, dù không có may mắn chuyện tình lãng mạn nào giữa họ. Anson cau mày khi xem xét kỹ bức hình. Người phụ nữ tóc vàng mắt đen này khá xinh, nhưng không đẹp lộng lẫy. Có một vẻ phòng thủ trong đôi mắt đen ấy. Cô ta đã cưới Jeff Halsey, con trai thừa kế của một gia đình giàu có ở Houston, nhưng họ đã ly dị 5 năm trước. Cô giờ đã 31 tuổi và vẫn chưa tái hôn. Anson tìm tên cô: Claire Westbrook.

Trầm ngâm ông ngả người trên chiếc ghế bành. Liệu cô ta có sa ngã trước sự vẻ duyên dáng đầy cám dỗ của Max? Hãy chờ xem. Rồi ông vỗ nhẹ vào bức ảnh đột ngột quyết định. Claire Westbrook hẳn là mắt xích yếu trong chuỗi xích của Bronson.

Claire lướt qua cánh cửa kép vào hiên nhà và đi tới bức tường đá cuội cao tới ngang eo ngăn hiên nhà và vườn hoa. Đặt tay lên gờ đá mát lạnh, cô đắm đắm nhìn vào khu vườn, không thấy những vật hoa nở rộ nổi bật bởi sự sắp đặt ánh sáng có chủ ý. Tại sao Virginia có thể mời Jeff và Helene, dù biết Claire đã chấp nhận lời mời? Cô ta cố tình làm điều này, dĩ nhiên là vậy. Cô ta đã hạ hê với cú sốc mà Claire không thể giấu được khi thấy anh chồng cũ đến bữa tiệc cùng chị vợ mới xinh đẹp đang mang bầu.

Những giọt nước mắt nóng bỏng lặn trong mắt Claire, và cô chớp chớp mắt cố kìm lại. Cô đã nghĩ mình có thể tự tin xử lý một cuộc chạm trán tình cờ, nhưng cô choáng váng bởi ác ý của Virginia. Cô và Virginia chưa bao giờ là bạn thân, tuy vậy, cô cũng chưa bao giờ mong đợi điều này. Mãi mai làm sao Claire lại chấp nhận lời mời chỉ vì chị gái cô Martine nài nỉ. Chị cô đã nghỉ ra khỏi nhà và hoà nhập với bên ngoài sẽ tốt cho cô. Thật quá đủ cho những ý định tốt đẹp, Claire nghĩ một cách nhạo báng, cố kìm con khóc lóc. Chuyện này chẳng đáng khóc chút nào, nó chỉ dạy cô một bài học: đừng bao giờ tin bất kì cô bạn gái cũ nào của anh chồng cũ. Hiển nhiên là Virginia chưa bao giờ tha thứ cho Claire vì đã trở thành bà Jeff Halsey.

"Khói thuốc và tiếng ồn cũng trở nên quá tải đối với cô chăng?"

Claire quay phắt lại, giật mình bởi những từ ấy được nói quá gần tai cô. Cô đã chắc chắn không có ai trên hiên nhà. Kiên quyết không để ai biết cô đang đau khổ, cô nhướn mày lên trong câu hỏi tự nhiên.

Ánh sáng xuyên qua lớp cửa kính kép đằng sau anh đổ bóng xuống, làm cô không thể thấy được nét mặt anh, nhưng cô chắc chắn không biết anh. Anh cao và chắc nịch, vai rộng bên dưới bộ lễ phục buổi tối màu trắng hoàn hảo và anh đứng gần đến nỗi cô có thể ngửi thấy mùi nước hoa phảng phất.

"Tôi xin lỗi, tôi không có ý làm cô giật mình", anh nói, chuyển đến đứng ngay cạnh cô. "Tôi nhìn thấy cô đứng ngoài này và nghĩ mình cũng nên thưởng chút không khí trong lành. Chúng ta vẫn chưa được giới thiệu với nhau nhỉ? Tôi là Maxwell Benedict".

"Claire Westbrook", cô thầm thì đáp trả. Giờ cô đã nhận ra anh. Họ chưa từng được giới thiệu với nhau trước đây, thực tế, nhưng cô đã nhìn thấy anh khi anh tới buổi tiệc này. Không thể không chú ý đến anh. Anh nhìn như một người mẫu vậy với mái tóc hoe vàng và đôi mắt sáng sống động. Claire nhớ đã nghĩ rằng người đàn ông với gương mặt như anh nên thấp thôi để giữ cho diện mạo cân bằng. Thay vào đó anh lại cao và di chuyển với vẻ thanh nhã tự nhiên đầy nam tính lôi cuốn ánh mắt của mọi phụ nữ hướng về. Bất chấp sự hoàn hảo như chạm khắc của khuôn mặt, anh chẳng có gì yếu ớt éo là hết. Vẻ đẹp của anh hoàn toàn nam tính và bất cứ khi nào anh nhìn một phụ nữ, cái nhìn chăm chú có sự đánh giá của một người đàn ông. Sức quyến rũ mạnh mẽ của anh không chỉ dành cho những phụ nữ xinh đẹp. Tất cả đàn bà dù già hay trẻ, bình thường hay đẹp đều được đối xử bằng sự kết hợp của cung cách nhã nhặn và sự đánh giá cao khiến họ tan chảy, từ một cá nhân đến hết thảy mọi người, như một nắm tuyết tan ra dưới nắng hè gay gắt. (khiếp quá hihhihi- vừa dịch vừa muốn chảy nước miếng)

Nếu anh mong cô tan ra ngay chỗ nghỉ này, cô nghĩ một cách giễu cợt, anh đã chuốc lấy thất vọng rồi. Jeff đã dạy cô những bài học cứng rắn về những người đàn ông đẹp trai quyến rũ và cô nhớ tất cả chúng. Cô bình an vô sự ngay cả với người đàn ông này, người mà sức hấp dẫn mạnh mẽ đến mức hầu như là một quyền lực hiển hiện. Anh thậm chí chẳng cần tán tỉnh. Gương mặt tuyệt đẹp của anh và nụ cười rạng rỡ làm mọi người choáng váng, trọng âm Anh gọi trí tò mò (chỗ này là crisp-edge British accent- bó tay!!!), và giọng nam trung nhỏ nhẹ như ve vuốt. Claire tự hỏi cảm xúc của anh có tổn thương không khi cô chẳng bị ấn tượng chút nào.

"Tôi nghĩ cô có vẻ bối rối lúc đi ra đây", anh đột ngột nói, dựa vào tường hoàn toàn không để ý tới bộ lễ phục trắng bảnh bao. "Có gì không ổn vậy?"

Lạy Chúa, tất cả những điều này và cả anh ta nữa, đều là bịp bợm. Claire nhún vai, giọng cô sáng lên khi cô đáp lời: "Không hẳn. Tôi không biết làm thế nào để xử lý tình huống rắc rối này thôi".

"Nếu là việc này, tôi có thể giúp đỡ chút nào chăng?"

Lời đề nghị của anh thật lịch thiệp, bình thân và đầy kiểm chế. Claire ngừng lại, hơi choáng váng. Cô đã nghĩ anh thật mềm mại và tinh tế, nhưng sự kiểm soát cô vừa nhận thấy ở anh không phải chuyện thường.

"Cảm ơn, nhưng đó không phải vấn đề chính". Tất cả những gì cô phải làm là bằng cách nào đó phải có một cuộc đào thoát duyên dáng mà không ai để ý là cô đã hoàn toàn rút lui. Không phải là chuyện về Jeff, cô đã vượt qua từ lâu. Mà là đứa trẻ mà Helene đang mang, là sự nhắc nhở về nỗi đau mà cô không bao giờ vượt qua được, về đứa bé mà cô đã mất. Cô vô cùng khao khát một đứa con của riêng mình.

Đằng sau họ, cánh cửa kép lại mở ra và Claire cứng người lại khi Virginia đâm bổ về phía cô, tràn trề vẻ cảm thông giả tạo. "Claire à, bạn thân mến, mình rất tiếc. Mình thực sự không biết Jeff và Helene lại ở đây. Lloyd đã mời họ và mình cũng ngạc nhiên khủng khiếp như cậu vậy. Cô bạn thân mến tội nghiệp, cậu rất khổ sở phải không? Sau hết, tất cả bọn mình đều biết cậu đã tan vỡ đến thế nào".

Maxwell Benedict vươn thẳng người bên cạnh cô và Claire nhận thấy mối quan tâm sâu sắc ở anh. Má cô cháy bừng lên khi cô chen vào trước khi Virginia có thể nói thêm điều gì. "Thực sự là, Virginia à, không cần xin lỗi đâu. Mình cũng chẳng khó chịu chút nào". Sự điềm tĩnh tự nhiên trong giọng cô có sức thuyết phục tuyệt đối, dù là lời nói dối hoàn toàn. Cô đã chết một phần bên trong khi nghe tin Helene đang mang bầu và cái nhìn của vợ Jeff, một bà bầu hãnh diện và xinh tươi, đã bóp nát tim cô. Cô vẫn bị ám ảnh bởi cảm giác mất mát, đó là một nỗi đau dường như không thể chế ngự được.

Virginia lưỡng lự, bối rối bởi sự lạnh nhạt mà Claire thể hiện. "à, nếu cậu chắc là vẫn ổn... Mình đã tưởng thấy cậu khóc hết nước mắt, hoàn toàn cô độc ở đây".

"Nhưng cô ấy đâu có cô đơn", Maxwell Benedict êm ái nói, và Claire giật mình khi vòng tay ấm áp của anh trượt quanh vai cô. Cô tự động nhích ra xa, nhưng những ngón tay anh siết lại cảnh báo trên đôi vai trần và cô buộc mình đứng im. "Cô ấy cũng đâu có khóc, dù tôi hết sức vui lòng chia vai ra nếu cô ấy thấy buồn đến vậy. Phải không, Claire? Em có nghĩ là em lại muốn khóc không nhỉ?"

Một phần trong cô không thích cách anh dùng tên cô để dãi khi họ chỉ vừa gặp nhau, nhưng phần khác biết ơn anh vì đã cho cô cơ hội giữ sự kiêu hãnh của mình, và không để Virginia đoán được là rốt cuộc mảnh khoé của cô ta đã thành công, dù không theo cách cô ta đã sắp đặt. Nghiêng đầu cô về phía anh theo cách cô thường thấy chị Martine làm khi định quyến rũ ai đó, Claire dành cho anh nụ cười rục rịch nhất: "Em nghĩ em thích khiêu vũ hơn".

"Rồi em sẽ khiêu vũ, em yêu à. Thứ lỗi cho chúng tôi nhé?" anh nhã nhặn nói với Virginia, rồi đưa Claire đi qua bà chủ tiệc thất vọng, trở vào nhà. Sau sự yên bình tương đối ngoài hiên, bữa tiệc dường như quá đông đúc và ồn ào. Mùi rượu hoà lẫn với khói thuốc lá làm cô khó thở, nhưng âm nhạc từ máy

stereo nổi lên trên tiếng ồn ào trò chuyện, tiếng cười và họ tham gia vào nhóm người đang nhảy giữa phòng. Khoảng không này quá nhỏ đến mức tất cả những gì có thể làm là lắc lư tại chỗ. Claire bắt đầu đoán rằng họ đã quên bằng việc nhảy nhót, thì một tay anh đỡ lấy tay cô và tay kia kéo cô tới anh, cô đành nhảy theo kiểu này. Anh không ôm sát cô bất chấp sức ép từ đám đông và cô lại nhận thấy sự kiểm soát chặt chẽ dường như điều khiển mọi hành động của anh. Có lẽ cô đã đánh giá sai anh, cô nghĩ. Chỉ bởi khuôn mặt anh có vẻ được tạc chính xác giống như một bức tượng Hy Lạp, cô đã tự động suy ra rằng anh chẳng là gì ngoài một tay chơi hời hợt, nhưng một tay chơi không có được sự kiểm soát lạnh lùng ấy. Có lẽ đó là sự lạnh nhạt của người Anh mà cô đã nhận ra chẳng.

"Anh ở Mỹ bao lâu rồi?" cô hỏi, dịch tới gần anh hơn để nghe cho rõ.

Một nụ cười kỳ lạ uốn cong khuôn miệng đẹp đẽ: "Làm sao cô có thể nói tôi không phải là người Texas chứ?"

Cô khúc khích: "Ăn may thôi"

"Thực sự là giọng tôi bị pha trộn. Khi tôi trở về nhà sau những kỳ nghỉ, gia đình tôi lại phàn nàn rằng tôi nói năng quá chậm chạp".

Anh không trả lời thẳng câu hỏi của cô, nhưng cô cho qua. Dẫu sao chỗ này cũng quá ồn ào để nói chuyện. Cô để tâm trí mình trở về tình huống hiện tại, và cân nhắc những cách khác nhau để xử lý chuyện này sao cho có vẻ ít lúng túng nhất đối với tất cả bọn họ. Cô chắc hẳn không muốn làm Jeff và Helene bối rối. Họ cũng chỉ là nạn nhân của sự trả thù nhỏ nhen của Virginia thôi.

Ngay khi điệu vũ kết thúc, ai đó gọi tên anh. Claire tận dụng sự xao lãng ấy để nói một cách lịch sự: "Cảm ơn vì điệu nhảy, anh Benedict", và đi ra xa, trong khi anh bị mắc bẫy bởi người đàn bà đòi anh quan tâm. Miệng cô nhếch lên trong nụ cười chế giễu. Đúng là địa ngục khi phụ nữ liên tục đổ sập xuống chân anh như vậy. Người đàn ông tội nghiệp, anh chắc phải chịu đựng ghê gớm... khi không tóm lấy toàn bộ lợi thế từ chuyện đó.

Qua khoe mắt, Claire thấy Virginia đang quan sát cô kỹ lưỡng và vẫn tiếp tục rỉ rả nói chuyện với một phụ nữ khác, người cũng đang nhìn cô với sự tò mò cao độ. Đồ đùa chuyện! Cô quyết định lúc này phải làm dịu tình hình bằng cách đương đầu trực diện với nó. Đầu ngẩng cao và nụ cười trên khuôn mặt, Claire tiến tới Jeff và Helene.

Ngay trước khi đến chỗ họ, cô thấy Jeff cứng người lại và vẻ lo âu hiển hiện trên mặt. Anh chú ý tới ánh sáng trong mắt cô và chắc đang tự hỏi là cô có sắp sửa gây ra một vụ lộn xộn với cảnh cãi lộn sôi sục mà anh vẫn nhớ rõ không. Với nỗ lực quả quyết, Claire vẫn giữ nụ cười trên môi. Cô hiển nhiên đã sai lầm khi tránh xa mọi thứ liên quan tới đàn ông ngoại trừ mối quan hệ đồng nghiệp bình thường nhất suốt năm năm sau vụ ly hôn. Mẹ và chị gái cô nghĩ cô vẫn mòn mỏi chờ đợi Jeff, và hiển nhiên Jeff cũng nghĩ vậy, cùng Virginia và những người khác. Cô không biết phải làm gì bây giờ, ngoài việc cố gắng thân thiện và lịch thiệp, để tỏ ra là điều này chả có ý nghĩa gì với cô hết.

"Xin chào", cô vui vẻ nói, chủ yếu với Helene. "Tôi nghĩ Virginia mời ba người chúng ta tới để cung cấp trò tiêu khiển cho buổi tối này, nhưng tôi không định chơi trò của cô ta. Chúng ta có nên phá hỏng sự vui thích của cô ấy không nhỉ?"

Helene nắm bắt rất nhanh. Cô mỉm cười đúng lúc. "Tôi thích phá hỏng bộ mặt của cô ta hơn, nhưng dẫu sao chúng ta cũng nên lịch sự".

Khi những người khác đến đủ gần để nghe điều họ nói, Claire bắt đầu quay sang hăng hái mô tả một chuyến mua sắm gần đây khi mọi thứ đều trực trặc. Helene đáp lại với câu chuyện của mình về những cuộc chạm trán nguy hiểm khi mua sắm, đến tận lúc ấy Jeff mới tỉnh ra để đóng góp vào câu chuyện bằng cách hỏi thăm cha mẹ Claire và gia đình chị gái cô. Lịch sự đến mức cô muốn cười phá lên, nhưng cùng lúc căng thẳng bắt đầu bóp nghẹt cổ họng cô. Họ sẽ duy trì câu chuyện được bao lâu. Kiêu hãnh là một chuyện, nhưng đứng đây tán gẫu với Helene, người thậm chí còn đẹp hơn lúc mang bầu, hầu như vượt quá sức chịu đựng của cô.

Rồi một bàn tay ấm áp vào khoảng nhỏ trên lưng cô, và cô nhìn lên ngạc nhiên khi thấy Max Benedict xuất hiện ngay bên cạnh. "Rất tiếc vì anh bị giữ lại", anh nhẹ nhàng xin lỗi. "Em sẵn lòng đi chưa, Claire?"

Anh nói nghe cứ như là họ đã có kế hoạch khác và Claire đủ tuyệt vọng để vô lấy cơ hội thoát ra. "Vâng, tất nhiên rồi. Max, em muốn anh gặp Helene và Jeff Halsey".

Anh tiếp lấy lời cô, lịch thiệp đầy tình tẻ khi anh nói nhỏ tên anh, nghiêng đầu về phía tay Helene và bắt tay Jeff. Claire gần như phì cười khi bắt gặp cái nhìn sừng sốt trong đôi mắt xanh rạng rỡ của Helene. Cô ấy hẳn đã có một cuộc hôn nhân hạnh phúc và đúng là có bầu, nhưng điều đó không làm cô miễn nhiễm trước sự quyến rũ của Max Benedict. Rồi anh liếc nhìn đồng hồ và nói nhỏ: "Chúng tôi thực sự phải đi rồi"

"Đi" chính xác là điều Claire đang mong muốn. Vẫn cố giữ nụ cười trên mặt khi cô lắng nghe Max nói những câu xã giao lịch sự, rồi tay anh vờng vàng ấn vào lưng cô khi anh đi cùng cô tới phòng ngủ, nơi cô để cái túi xách nhỏ. Cô lôi nó lên từ dưới một mớ lộn xộn các túi xách, khăn choàng ren, vài cái áo mưa và một số áo khoác lông chồn. Anh đứng trên ngưỡng cửa đợi cô, không nói gì cả và Claire không thể đọc được gì trong biểu hiện của anh. Sao anh lại cứu nguy cho cô? Chắc hẳn đó là một hành động có tính toán về phía anh, nhưng cô không nghĩ được nguyên do nào khiến anh làm vậy. Sau rốt, họ hoàn toàn xa lạ, một cuộc trò chuyện ngắn ngủi nơi hiên nhà không đủ sức biến họ thành chỗ thân quen thậm chí là bình thường. Cô còn hơn là để phòng anh, và tất cả sự phòng thủ của cô lại giương lên như cũ.

Nhưng trước tiên có một lối thoát, và ra khỏi đó ngay bây giờ chiếm vị trí ưu tiên trên mọi thứ khác. Cách nào tốt hơn là rời khỏi đây trong tay của người đàn ông hấp dẫn nhất mà cô từng thấy? Sau hết, những người đàn ông đẹp trai, quyến rũ có một vài lợi ích, họ thường không nhiều, nhưng họ rất tuyệt khi gây ấn tượng.

Một nụ cười tò mò giễu cợt nở trên đôi môi chạm khắc hoàn hảo cứ như anh đọc được tâm trí cô vậy. "Chúng ta đi chứ?" anh hỏi, chìa tay ra.

Cô rời bữa tiệc trong tay anh, nhưng ngay khi cánh cửa khép lại sau lưng họ, cô bước ra xa khỏi sự đụng chạm ấy. Đèn đường trải ánh sáng bàng bạc

trên bãi cỏ và những chiếc xe hơi đỗ lộn xộn trên lối rẽ và dọc theo phố, che khuất ánh sao mờ lấp lánh trên cao. Đêm mùa xuân ấm và ẩm ướt bởi mùa mới kỷ niệm sinh nhật mình bằng hơi nóng bất chợt lan tràn, xua đuổi cái giá lạnh cuối cùng của mùa đông. Một chú chim khe khẽ chiêm chiếp trên cây, rồi tắt cả rơi vào tĩnh lặng khi bước chân họ trên vỉa hè khuấy động không gian.

"Con mụ khốn khiếp ấy có ý định nên tất cả chuyện đó phải không?" anh hỏi bằng giọng bình tĩnh, lạnh lùng mà trong một lúc Claire không chắc cô có nghe thấy sự cứng rắn trong âm thanh đó hay không. Cô liếc lên và thấy khuôn mặt anh không bị xáo động bởi chút tức tối nào và quyết định là cô đã nhầm.

"Thật khó xử, nhưng không đến nỗi bi thảm" cuối cùng cô cũng nói, không định chia sẻ với một người lạ, dù chỉ một chút thôi điều đã thực sự làm cô đau lòng. Cô không bao giờ để bất kì ai thấy chuyện gì diễn ra trong tâm trí mình, càng nhiều tổn thương, cô càng rút vào đằng sau nụ cười vô nghĩa và về xa xôi bất động, trống rỗng.

Đó là đặc điểm mà ngay khi còn là một đứa trẻ đã làm mẹ cô thất vọng và tức điên lên. Mẹ cô đã cả quyết là cô con gái út của bà phải theo bước cô chị, cô gái luôn chói sáng, đẹp đẽ và tài năng, có thể làm tan chảy cả đá với nụ cười rạng rỡ. Nhưng càng cố ép Claire chui ra khỏi vỏ ốc thì cô lại càng rụt vào sâu hơn, đến lúc rốt cuộc Alma Westbrook đành từ bỏ ý định.

Từ sự im lặng đột ngột rơi xuống giữa họ, cô biết rằng mình lại nghĩ vẩn vơ, Claire đứng lại trên vỉa hè và chìa tay ra. "Cảm ơn vì sự giúp đỡ, anh Benedict. Thật vui được gặp anh". Giọng cô khá lịch sự nhưng dứt khoát, rõ ràng là cô coi buổi tối đã đến lúc kết thúc.

Anh nắm tay cô nhưng không lắc tay, thay vào đó, những ngón tay siết nhẹ, ấm áp, một sự đụng chạm không hề đòi hỏi. "Claire, tối mai cô ăn tối với tôi nhé", anh đề nghị, rồi thêm vào "xin cô đấy", cứ như anh đã biết lời từ chối mà cô sắp sửa đưa ra.

Cô do dự, mơ hồ bị tước hết khí giới bởi từ "xin cô", như là anh không biết rằng anh có thể có sự bầu bạn của bất kỳ phụ nữ nào và bất cứ lúc nào anh muốn. Hầu hết phụ nữ. "Cảm ơn anh, nhưng không được".

Lông mày anh nhíu lên và cô nhìn thấy ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt sống động. "Cô vẫn đem lòng yêu chồng cũ đấy à?"

"Đó chẳng phải việc của anh, anh Benedict".

"Cô không nói vậy một lát trước đây nhì. Tôi thích nghĩ rằng cô được giúp đỡ do sự can thiệp của tôi vào cái mà giờ lại chẳng phải việc của tôi nữa", anh điềm tĩnh nói.

Đầu cô ngẩng lên và cô rút tay lại. "Giờ là lúc trả nợ phải không. Tốt thôi. Không, tôi không còn yêu Jeff nữa".

"Hay lắm. Tôi không thích có đối thủ"

Claire nhìn anh với vẻ không tin nổi, rồi phá lên cười. Cô không muốn đề cao lời tuyên bố cuối cùng bằng việc thách thức anh. Anh nghĩ cô là gì thế, một con ngáo ả? Cô đã từng là vậy, nhưng không bao giờ lặp lại nữa. "Tạm biệt, anh Benedict".

Khi cô tiến đến mở cửa xe, đã thấy một bàn tay chắc nịch rám nắng ở đó. Anh mở cửa xe cho cô và Claire lí nhí một câu cảm-on nhỏ xíu khi cô bước vào xe và lấy chìa khóa trong túi ra.

Anh vẫn để một tay trên nóc xe và cúi xuống, đôi mắt màu ngọc lam nheo lại sẫm tối như đại dương. "Tôi sẽ gọi cho cô ngày mai, Claire Westbrook", anh nói, điềm tĩnh và tự tin như cô chưa từng xua đuổi anh.

"Anh Benedict, tôi đã cố không tỏ ra thô lỗ, nhưng tôi không quan tâm".

"Tôi đã được ghi nhận rồi nhè", anh trả lời, sự thích thú làm miệng anh giật giật và bất chấp bản thân Claire nhìn chằm chằm vào môi anh, hầu như bị mê hoặc bởi sự hoàn hảo đầy quyến rũ của chúng. "Tôi đã rất cố gắng, và tôi cư xử hợp lý. Tôi không bị bất cứ cơ quan hành pháp nào truy nã cả, tôi cũng chưa kết hôn và tôi rất tử tế với trẻ con. Cô có cần giấy chứng nhận không?"

Một nụ cười ấm áp bùng lên vượt quá sự kiểm soát của cô. "Dòng dõi của anh cũng ấn tượng như vậy chứ?"

Anh chồm hồm trước cửa xe mở, cười với cô. "Tuyệt. Chúng ta sẽ thảo luận chuyện đó vào bữa tối mai nhé?"

Có một chút mềm lòng do tò mò dấy lên trong cô. Không cho phép bản thân để ý mãi chuyện này, trong một lúc cô bỗng thấy mình cô đơn quá. Ăn tối với anh thì có hại gì chứ? Cô chắc chắn không phải lòng anh. Họ sẽ nói chuyện và cười, thưởng thức một bữa tối dễ chịu và có thể cô sẽ có thêm một người bạn. (Hihi cáo thì có)

Cô lưỡng lự một lúc lâu rồi nhượng bộ. "Thôi được. Tôi đồng ý, cảm ơn anh".

Anh cười ngay, hàm răng trắng lấp lánh. "Thật nhiệt tình. Tôi hứa sẽ cư xử tốt. Tôi sẽ đón cô ở đâu và mấy giờ nhỉ? Tám giờ nhé?"

Họ đồng ý về thời gian, và Claire chỉ cho anh đường đến nhà cô. Một lát sau cô lái xe đi, và lúc dừng trước cột đèn tín hiệu giao thông đầu tiên, lông mày cô cau lại sững sờ. Sao cô lại đồng ý đi chơi với anh? Cô đã thề sẽ tránh xa tốp người như anh cơ mà, anh đã vây vo quanh hàng rào phòng thủ của cô và làm cô cười, và cô thấy mình thích anh. Anh không tỏ ra quá nghiêm túc, điều sẽ khiến cô co cẳng chạy nhanh nhất theo hướng ngược lại. Anh cũng thật tốt bụng khi đến giải cứu cô...

Anh quá ư nguy hiểm đối với sự bình yên trong tâm trí cô.

Lúc cô bước vào căn hộ của mình, cô đã quyết định hủy cuộc hẹn, nhưng khi đóng cửa và khoá lại, sự im lặng rỗng tuếch của căn phòng đổ ập vào cô, tràn ngập khắp người cô. Cô đã từ chối nuôi một con mèo vì thấy rằng đó sẽ là một biểu tượng rõ rệt về sự cô đơn, nhưng giờ đây cô ước mình đã có một thú nuôi gì đó, bất cứ con gì, để chào đón cô trở về nhà. Mèo hay chó chẳng hề quan trọng khi cô chưa bao giờ phải cân nhắc các dự định. Một cái bụng no nê và một chiếc giường ấm áp, ai đó gối gãi sau tai chẳng phải là tất cả những thứ mà một thú nuôi mong đợi hay sao. Nhắc tới chuyện này, cô nghĩ một cách mệt mỏi, đó cũng chính là những thứ mà con người mong muốn. Thức ăn, nơi trú ngụ và cảm giác được yêu thương.

Cảm giác được yêu thương ư. Cô đã có thức ăn và nơi ở, tất cả những điều kiện vật chất của một đứa trẻ giai-cấp-thượng-lưu. Ngay cả cảm giác được yêu thương, nhưng đó chỉ là những mẩu vụn xao lãng và gợn dờ trong tình yêu đắm đuối mà cha mẹ cô đã dành cho chị Martine. Claire không thể đổ lỗi cho họ bởi Martine quá hoàn hảo. Nhiều bà chị khác có thể nhân cơ hội đó để đùa cười cô đứa em then thùng nhút nhát, nhưng chị Martine vẫn luôn tử tế và kiên nhẫn với Claire, ngay cả bây giờ vẫn lo lắng cho cô.

Dù Martine có bận đến thế nào với công việc hành nghề luật hiện đang rất thành đạt, bất chấp những đứa con gấn bó, được yêu chiều và ông chồng cũng bận bịu tương đương như vợ, chị cô vẫn luôn dành thời gian gọi cho Claire ít nhất một tuần hai lần. Ấy thế mà, có gì đó bên trong Claire luôn luôn co rúm lại bởi sự thiên vị Martin rành rành ở cha mẹ cô. Cô vẫn nhớ lúc nhìn chăm chăm vào tấm gương khi còn là một đứa trẻ và tự hỏi có gì trục trặc ở mình. Nếu cô xấu xí hay tính tình khó chịu, ít nhất thì cũng có vài lý do cho việc không thể làm hài lòng cha mẹ. Nhưng dù cô không thật đẹp như Martine, cô vẫn là một đứa trẻ xinh xắn và cô cố hết sức làm vừa lòng mọi người, đến khi cô nhận ra rằng những gì hay ho nhất ở mình vẫn sẽ không đủ cho người khác và bắt đầu rút lui.

Đó chính là rắc rối của cô. Đơn giản là cô không với tới mức bình thường. Martine thật đẹp, Claire chỉ xinh xắn thôi. Martine là đứa trẻ vui tươi, thân thiện, Claire lại thiên về những con khóc lóc khó hiểu và co rụt lại trước mọi người. Martine là một tay đàn dương cầm sáng chói, đầy tài năng, một sinh viên nghệ thuật nổi trội, Claire khước từ học bất cứ loại nhạc nào và thường giấu mình đi cùng với một cuốn sách. Martine giỏi giang và đầy tham vọng, Claire sáng dạ nhưng không chuyên tâm. Martine cưới một luật sư trẻ đẹp trai và tham vọng như cô, làm việc cùng anh và có hai đứa trẻ đẹp đẽ và hạnh phúc. Còn Claire cưới Jeff- khoảng thời gian duy nhất trong đời cô đã làm mẹ hài lòng- nhưng giờ hôn nhân đã tan vỡ.

Giờ đây, sau 5 năm, Claire đã có cái nhìn sáng rõ về cuộc hôn nhân của cô và nguyên nhân tan vỡ. Trung thực mà nói hầu hết là lỗi do cô. Cô đã quá hoảng sợ về việc không thể sống như những gì cô tưởng là mọi người trông đợi ở cô với cương vị là bà Jefferson Halsey, cô đã hăm hở cố trở thành một bà chủ quảng giao hoàn hảo, một người nội trợ hoàn hảo, một người vui vẻ, thân thiện hoàn hảo, và trải mình ra mỏng tới mức hầu như chả còn gì dành cho Jeff nữa. Đầu tiên anh bỏ qua chuyện này, nhưng rồi hố sâu ngăn cách giữa họ ngày càng rộng hơn và mất anh bắt đầu lang thang khắp nơi... và đặt vào Helene, người phụ nữ đẹp hơn và già dặn hơn Claire và cực kỳ tự tin. Chỉ vì Claire bất ngờ mang bầu đã ngăn vụ ly hôn ngay lúc ấy. Trước danh tiếng của mình, Jeff rất tử tế và dịu dàng với Claire, dù việc cô có bầu đã kết thúc mối quan hệ của anh với Helene. Anh yêu Helene, nhưng Claire là vợ anh và đang mang con anh, anh từ chối hủy hoại cô bằng yêu cầu ly dị.

Rồi cô mất đứa bé. Anh chờ đến khi thể chất cô phục hồi trở lại rồi nói rằng anh muốn tự do. Vụ ly hôn của họ hẳn đã làm nửa Houston thất vọng vì thiếu kịch tính. Claire biết rằng mọi chuyện đã kết thúc trước cả khi cô mất đứa bé. Họ ly hôn lặng lẽ, Jeff cưới Helene ngay khi có thể và trong vòng một năm sau đó, Helene đã cho anh một cậu con trai. Giờ cô lại mang bầu nữa.

Claire rửa mặt và chải răng, rồi lên giường và nhặt một cuốn sách từ chiếc bàn nhỏ bên cạnh, cố không nghĩ về đứa bé đã mất. Cuộc hôn nhân của cô đã là quá khứ, và thực sự, vụ ly hôn là điều tốt nhất từng đến với cô. Nó buộc cô tỉnh ra và có cái nhìn đúng đắn về bản thân. Cô đã lãng phí cuộc đời cô làm vừa lòng ai khác hơn là chính mình. Cô đã trở lại là mình trong suốt năm năm qua. Xét về tổng thể, cô hài lòng với cuộc sống mà cô tạo lập. Cô có một công việc tốt, cô đọc sách và đọc nhiều như cô muốn. Cô cũng nghe loại nhạc ưa thích. Cô thực sự gần gũi với Martine hơn bao giờ hết, bởi vì Claire không còn cảm thấy bị đe dọa bởi chị gái nữa. Thậm chí quan hệ với cha mẹ cũng tốt hơn... nếu mẹ cô ngừng thúc giục "tìm một anh chàng trẻ trung dễ thương và ổn định".

Claire không đi chơi nhiều, cũng chẳng thấy có vấn đề gì về chuyện này cả. Cô không muốn ổn định với một cuộc hôn nhân lạnh nhạt dựa trên lợi ích chung, và cô không phải loại người khơi gợi cảm xúc đắm say cuồng nhiệt. Cô đã học cách kiểm soát và bảo vệ bản thân với sự kiểm soát đó. Nếu điều này khiến cô trở nên trầm tĩnh và lạnh nhạt, cũng tốt thôi. Còn hơn là coi mở đề sự hắt hủi đau đớn hủy hoại mình.

Cô đã lựa chọn và cân nhắc kỹ lưỡng để xây dựng cuộc sống ấy cho mình, tại sao sau đó cô lại chấp nhận lời hẹn ăn tối với Max Benedict? Bất chấp tính hài hước, anh ta vẫn là một tay chơi, và anh ta không có chỗ trong cuộc đời cô. Cô nên lịch sự nhưng cương quyết hủy bỏ cuộc hẹn. Cuối cùng Claire gấp sách lại không đọc nổi nữa. Khuôn mặt điển trai của Maxwell Benedict cứ lơ lửng trên những con chữ. Đôi mắt nâu của cô đầy phiền muộn khi cô tắt đèn và kéo chăn phủ kín người. Bất chấp những cảnh báo của bản năng, cô biết sẽ không hủy buổi hẹn.

Max ngồi trong phòng khách sạn, chân gác lên bàn cà phê và một cốc cà phê sát khuỷu tay. Lòng mày nhăn lại về hết sức cau có khi đọc một trong những báo cáo dày cộp anh vừa nhận được qua thư. Ngón trỏ chắc nịch chống vào lòng mày trái khi anh đọc, tốc độ đọc của anh quá nhanh và đã gần xong. Lo lắng anh với cốc cà phê và vẻ khó chịu chuyển thành nôn nóng khi nhận ra cốc đã gần cạn. Anh đặt cốc vào khay và đẩy sang bên. Cà phê, anh trở nên nghiện thứ đồ uống này, một thói quen khác của người Mỹ mà anh đã nhiễm phải.

Anh kết thúc bản báo cáo đó ngay lập tức rồi quẳng sang bên cạnh. Mắt anh nheo lại thành một khe nhỏ. Anson đã lần được dấu vết một công ty khác đứng sau Bronson Alloys. Điều này là một tiến triển đáng ngại, nhưng đáng báo động hơn là những tin đồn công ty này có quan hệ chặt chẽ với Eastern Europe. Nếu những lời đồn là sự thật thì vì lý do nào đó đã lọt ra tin Bronson đã chế tạo được một hợp kim nhẹ và cực kỳ bền vững, ưu việt hơn cả hợp kim được sử dụng cho máy bay do thám SR-71. Đến nay, hợp kim này vẫn chỉ là một tin đồn chứ chưa được công bố, và nếu thực sự có gì được triển khai thì Sam Bronson cũng đang giữ nó cho riêng mình. Mặc dù vậy, tin đồn vẫn cứ dai dẳng.

Anh không thích chuyện này. Bất cứ động thái nào của công ty khác cũng buộc anh phải hành động ngay, có lẽ trước cả khi anh sẵn sàng, điều này làm

tăng nguy cơ thất bại. Max không định thất bại. Anh bất chấp thất bại, tính cách anh quá mạnh mẽ và được kiểm soát nghiêm ngặt đến mức không chấp nhận bất cứ điều gì không phải là một chiến thắng toàn vẹn trong mọi chuyện anh cố gắng làm.

Anh lại nhặt báo cáo lên và lật giờ, nhưng để suy nghĩ của mình lang thang. Người phụ nữ ấy, Claire Westbrook ... cô không như anh đã nghĩ. Anson cho rằng cô hẳn là một mắt xích yếu, và Max đã bình tĩnh chờ đợi anh có thể quyến rũ cô không tốn chút công sức nào như anh vẫn thường thể đối với tất cả đàn bà. Nhưng mọi chuyện không diễn ra theo cách ấy. Cô lạnh lùng, điềm tĩnh và hết sức tự chủ, không dễ bị sai khiến, dù cuối cùng cô đã chấp nhận lời mời ăn tối, Max có ấn tượng là cô làm vậy vì những lý do riêng.

Mất anh nheo lại. Từ lúc anh đến tuổi dậy thì, quan hệ với phụ nữ thực tế luôn quá dễ dàng. Anh đánh giá cao họ, hưởng thụ họ, ham muốn họ, nhưng phụ nữ dễ dàng đến với anh. Đây là lần đầu tiên một phụ nữ nhìn anh với vẻ trống rỗng và điềm tĩnh đến vậy rồi lại quay đi hoàn toàn không quan tâm, và anh không thích điều này chút nào. Anh vừa cấu kính vừa bị thách thức, và anh không nên cảm thấy như vậy. Bởi đây là công việc. Anh sẽ dùng sự mê hoặc của mình để lấy được những thông tin cần thiết mà không hề bắn khoăn day dứt. Chiến tranh thương trường chính là vậy: chiến tranh, bất chấp phép vẽ bề ngoài lịch sự của những bộ lễ phục ba mảnh và những cuộc gặp bên bàn ăn. Nhưng bị quyến rũ chưa bao giờ là một phần trong kế hoạch, nên sự lôi cuốn không chủ định tới cô không được mong đợi gấp hai. Anh không được phép xao lãng. Anh phải tập trung vào việc ngay, nhanh chóng thu thập thông tin, và hành động.

Anh biết bản tính tự nhiên của mình là đam mê khoái lạc, trước đây luôn là vậy, nhưng những nhu cầu thể xác và những phản ứng đã được kiểm soát bởi sức mạnh lý trí lạnh lùng. Anh làm chủ thân thể anh, không gì khác. Đó là một phần tính cách anh, trời đã ban cho anh cả trí thông minh tuyệt đỉnh và lòng ham muốn tình dục, điều này sẽ điều khiển một người ít trí tuệ hơn, nhưng anh cực kỳ giỏi giang, và năng lực trí tuệ vô cùng mạnh mẽ và tập trung nên anh đã kìm chế được những nhu cầu thể xác và không bao giờ thả lỏng sức mạnh sai khiến của bản năng tự nhiên. Sự cuốn hút không chủ tâm của Claire Westbrook làm anh tức giận và bối rối. Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự định.

Cô khá xinh, nhưng anh đã có những người đàn bà đẹp hơn nhiều. Cô không hưởng ứng anh hay tán tỉnh hay theo bất cứ một cách nào khác chỉ ra rằng cô bị anh hấp dẫn. Điều lạ lùng duy nhất là đôi mắt cô, rất to và nâu sẫm mượt mà. Chẳng có lý do gì để anh nghĩ về cô, nhưng anh không thể đẩy cô ra khỏi tâm trí mình được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Almost Forever* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Tiếng chuông điện thoại reo vang sáng hôm sau làm Claire giật mình tỉnh giấc, khuôn miệng mềm mại cong lên trong một nụ cười giễu cợt khi cô lăn tròn để nhắc ông nghe lên và chấm dứt tiếng ồn khó chịu ấy. "Chào chị Martine", cô nói, giọng vẫn còn khàn khàn ngái ngủ.

Im lặng giây lát, rồi Martine cười vang. "Chị ước em đã không làm vậy. Em biết sao không?"

"Em nghĩ chị gọi sáng nay để kiểm tra em chứ gì. Vâng, em đã đến bữa tiệc của Virginia, và không, em không phải là hoa khôi buổi tiệc".

"Em trả lời câu hỏi của chị trước cả khi chị kịp hỏi", Martine vui vẻ khích bác. "Dầu vậy em đã vui vẻ chứ?"

"Em không phải tít người quảng giao", Claire rảo đón, cô ngồi trên giường và chèn một chiếc gối sau lưng. Cô không đề cập đến chuyện đã gặp Max Benedict hay hẹn ăn tối với anh. Martine sẽ hỏi cả nghìn câu và làm rộn lên với cả những chi tiết vớ vẩn nhất. Claire không hy vọng cái hẹn ăn tối là điểm khởi đầu của một câu chuyện lãng mạn khó tin. Max có thể có bất kì người phụ nữ nào anh chọn, nên anh không chấp nhận ai ngoài người tuyệt vời nhất. Đó chỉ là một cuộc hẹn ăn tối, không hơn không kém, đi chơi tối với một người mới trong thị trấn và chưa quen biết nhiều người. Đối với anh có thể đây là giây lát nghỉ ngơi khi gặp một phụ nữ không định theo đuổi anh.

Martine thờ dãi, kinh nghiệm dạy cô rằng nếu Claire không muốn nói chuyện gì đó thì không sự quấy rầy hay tò mò tọc mạch nào làm cô thay đổi ý mình được. Đối với người quá nhút nhát và khiêm tốn thì Claire quả thật cứng đầu. Bởi Martine yêu quý em gái và biết Claire nhạy cảm và dễ tổn thương đến thế nào, cô cố kìm chế việc quấy rầy em mình và thay vì vậy nhẹ nhàng chuyển sang chủ đề khác, cô cười vang khi kể lại những trò nghịch ngợm tình quái của cậu con trai 8 tuổi trong sáng đó.

Họ chuyện gẫu một lúc rồi tạm biệt. Claire gác máy, và ngã lưng vào chồng gối, đôi mắt nâu sẫm trầm ngâm khi cô đắm đắm nhìn trần nhà. Suy nghĩ của cô lại trở về Max Benedict, và gương mặt anh hiện lên trong đầu cô. Cô thấy đôi mắt màu ngọc lam sống động, nhưng bóng của nó lại liên tục thay đổi. Đôi lúc chúng ngả sang xanh lá cây hơn là xanh da trời, lúc khác lại xanh da trời nhiều hơn xanh lá, và hai lần cô nhìn thấy tia sáng của điều gì đó loé lên trong mắt anh làm cô giật mình, nhưng cô vẫn chưa công nhận điều này. Vì dù cô đã thấy bóng tối trong đại dương ấy biến mất trong chớp mắt và để lại đằng sau làn nước xanh thẳm ngoạn mục, cuộn xoáy, vẫn nhắc người nhìn về những đe dọa của biển. Có lẽ anh cũng có những đe dọa ẩn giấu trong lòng sâu, giấu đằng sau vẻ đẹp trời cho. Tất nhiên, loài người luôn giấu kín chiều sâu của lòng mình, nhưng nhiều người sâu sắc hơn những người khác, và nhiều người khá nông cạn, nhưng tất cả đều có sự phòng thủ của riêng họ. Có phải anh dùng diện mạo của mình như một tấm chắn, làm lệch hướng mọi mối quan tâm bằng vẻ đẹp của mình, theo cách một tấm gương đối diện với mặt trời?

Anh cũng có sự kìm chế đáng kinh ngạc. Có lẽ nhiều người không thấy điều này, nhưng Claire nhạy cảm hơn phần lớn mọi người. Cô nhận ra sự kìm chế bởi vì cô phải học điều này. Khi còn là một đứa trẻ, cô luôn sôi sục với cảm xúc bị dồn nén, một cơn lũ hoang dã của tình yêu thương và sự hy sinh chỉ chờ được dâng hiến cho người nào yêu quý cô chỉ vì chính cô. Cô đã nghĩ Jeff là người đó, và cô giải phóng dòng xúc cảm nồng nàn ấy, biến cô thành

người vợ hoàn hảo của anh, chỉ để lại thất bại. Giờ cô không còn chờ đợi người ấy nữa, cô đã bị tổn thương, và cô cự tuyệt để bất kì ai lại làm cô tổn thương như thế. Cô khoá chặt mọi cảm xúc và đam mê, hài lòng hơn vì không có chúng.

Nhưng đôi mắt màu ngọc lam ấy nhìn sẽ thế nào nếu như sự kim chế lạnh nhạt bị xua đuổi, và nỗi đam mê rực cháy trong lòng sâu? Nhìn anh sẽ ra sao khi làm tình nhỉ?

Claire ngồi dậy, cố xua đuổi những hình ảnh rồi ren trong đầu. Hôm nay là thứ bảy, cô có khối việc vặt phải làm. Cô cời chiếc váy ngủ bằng lụa và để vắt ngang giường, trong giây lát mắt cô thích thú với sự đối lập của mảnh lụa hồng trên nền ren trắng của chiếc chăn bông. Cô yêu những thứ xinh xẻo. Đó là một phần trong tính cách cô đã được giấu kỹ và bảo vệ, nhưng nó lộ ra trong sự ưa thích những đồ ngủ tuyệt đẹp, những màu sắc hài hoà mà cô thu thập quanh mình. Giường ngủ màu trắng, tấm thảm màu hồng đào phon phớt, và quanh phòng là những đồ vật màu hồng và xanh lục. Chiếc khăn tắm cô mua dây và êm ái, và cô thích cảm thấy nó trên da thịt mình. Rất nhiều điều làm cô vui thích: giọt mưa trong lành trên mặt cô, ánh nắng mặt trời ấm áp, tia sáng xuyên qua lọ mùt mật, vẻ đẹp trong trẻo của chiếc lá xanh tươi vào mùa xuân, tấm thảm dệt lông lấy dưới đôi bàn chân trần của cô. Bởi cô lùi lại nên cô nhìn thấy nhiều điều hơn những người sống vội.

Cô dậy khá muộn, nên cô hối hả dọn dẹp nhà cửa và giặt quần áo, những việc cô thường làm vào thứ bảy để dành đủ thời gian chăm sóc tóc và móng. Cô bồn chồn và chệnh vênh, tất cả chỉ bởi người đàn ông có đôi mắt sống động màu nước biển và ánh nắng mặt trời trong tóc. Phản ứng ấy bất thường đến mức những phòng thủ bản năng lại giương lên như cũ. Cô cần cảnh giác từng giây, đối phó với bản thân mình hơn là với Max. Sự yếu đuối này là của cô, cũng sự yếu đuối khiến cô tin rằng Jeff yêu cô nhiều như cô yêu anh, vì đó là điều cô muốn tin. Jeff không lừa dối cô, chính cô lừa dối bản thân mình. Không bao giờ như thế nữa.

Thậm chí như vậy, lòng kiêu hãnh không cho phép cô mong đợi gì ngoài những điều tốt đẹp nhất khi đi chơi với Max, và cô mất khá nhiều thời gian trang điểm. Khuôn mặt cô thanh tú với gò má cao và khuôn miệng rộng mềm mại, phần má mang sắc hồng cho đôi gò má và son môi làm cho miệng cô nhìn mềm mại hơn. Viên mắt đen và bóng mắt màu khói khiến đôi mắt nâu sẫm của cô như một hồ nước huyền bí. Sau khi cuốn gọn mái tóc vàng màu mật ong và để vài lọn xoắn thả lỏng bên thái dương, cô đeo đôi bông tai giọt ngọc trai và nhìn vào hình cô trong gương. Mái tóc theo phong cách cô điển rất hợp với cô, để lộ những đường nét đẹp đẽ của gò má và quai hàm, sự thanh mảnh của cằm cổ, nhưng cô tỏ ra nghiêm nghị một cách lo âu, như là có những bí mật ẩn giấu trong mắt vậy.

Cô đã sẵn sàng khi chuông cửa reo vào đúng tám giờ, và vì chờ đợi khá lâu nên cô trở nên căng thẳng. Hồi chuông khiến cô nhảy lên. Cô vội vàng mở cửa trước khi sự căng thẳng làm cô yếu đuối. "Xin chào. Mời anh vào. Anh có muốn uống một chút trước khi chúng ta đi không?". Giọng cô bình tĩnh và lịch thiệp, giọng của bà chủ nhà làm tròn trách nhiệm mà không có chút nhiệt tình thực sự nào. Claire tự nhiên nhích xa anh một chút, cô đã quên bằng mắt anh cao đến thế nào và cô thấy mình bé nhỏ.

Về thích thú của anh không hề dao động khi chìa tay cho cô, lòng bàn tay ngửa lên. "Cảm ơn, nhưng chúng ta không còn thời gian. Trong thông báo ngắn ngủi như vậy, tôi phải đặt chỗ trước sớm hơn một chút so với kế hoạch. Ta đi nhé?". Tay anh vươn ra vững vàng và không hề đe dọa nhưng cử chỉ đó là mệnh lệnh. Claire có ấn tượng rõ rệt là anh chú ý tới sự rút lui của cô và đang yêu cầu cô trở lại. Anh muốn cô bước tới trong tầm tay anh, trong sự đụng chạm của anh, thậm chí có thể đặt tay cô vào tay anh trong cử chỉ vừa tin cậy vừa phục tùng.

Cô không thể làm điều này. Sự đối đầu nho nhỏ chỉ trong một khoảnh khắc và cô chấm dứt nó khi cô bước ra xa để lấy túi xách và cái áo choàng lụa dài ngang eo đi cùng với chiếc sơ mi lụa màu vô trai. Lúc cô quay lại và thấy mình nhìn chằm chằm vào ngực anh, cô nhận ra anh không để khoảnh khắc ấy kết thúc. Cô đông cứng người lại.

Anh chớp lấy cái áo khoác trong tay cô và giúp cô xỏ tay vào. "Cho phép tôi", anh nói bằng giọng lạnh nhạt, rõ ràng, không có bất kỳ một cảm xúc nào và Claire tự hỏi phản ứng của cô có phải là quá khích không, rằng tay anh chìa ra là một cử chỉ đàn ông hơn là một mệnh lệnh tình tế. Có lẽ nếu cô ra ngoài nhiều hơn, cô sẽ không quá dễ phòng và bất kham như hiện tại. Martine có thể đã đứng khi giục cô trở nên chủ động có các mối quan hệ xã hội nhiều hơn.

Cô để anh giúp mặc áo khoác và anh vuốt cho phẳng chiếc cổ áo nhỏ, cái đụng chạm nhẹ và ngắn ngủi. "Cô trông thật đáng yêu, Claire, như là đồ trang sức đá chạm thời Victoria vậy".

"Cảm ơn", cô nói nhỏ, bị tức khí giới bởi lời khen duyên dáng, lịch thiệp. Bất ngờ cô nhận thấy anh biết sự bối rối của cô và cố làm cô thư giãn, sử dụng cùng cách xử sự cực kỳ nhã nhặn để làm cô yên tâm, và những thứ vụn vặt ấy đã có tác dụng. Anh rất kiềm chế, lạnh nhạt, và cô thích điều này. Những người hành động do sự thôi thúc của cảm xúc và các tuyến không đáng tin cậy.

Tay anh đặt vào eo lưng cô với cái ấn nhẹ ấm áp, nhưng giờ nó không làm phiền cô. Sau hết, cô thư giãn và thấy mình đang thích thú chờ đợi buổi tối này.

Sự lựa chọn xe hơi của anh cũng làm cô an tâm. Cô nghi ngờ những chiếc xe thể thao hào nhoáng, nhưng chiếc Mercedes Benz màu đen hoàn toàn bảo thủ và điềm tĩnh không phải là chiếc xe của người bị hấp dẫn bởi những thứ rực rỡ ngắn ngủi. Anh cũng ăn mặc bảo thủ như một công chức ngân hàng, cô để ý liếc nhìn bộ comple xám không găm cài trang sức. Nó được cắt may rất đẹp và khung người thanh nhã rắn chắc, khiến cho bộ comple trở nên có vẻ phờ phạc và thời trang không có được ở trên một người đàn ông nào khác, tuy vậy vẫn không phải lỗi ăn diện khoe mẽ của một tay chơi.

Mọi điều anh làm khiến cô thoải mái hơn. Anh tiếp tục cuộc nói chuyện tự nhiên nhẹ nhàng không tạo áp lực nào với cô. Anh không sử dụng những lời nói bóng gió hay những từ đa nghĩa đùa cợt hay hỏi những câu riêng tư. Nhà hàng anh chọn vắng vẻ, mang lại ấn tượng về sự kín đáo nhưng lại không quá thân mật. Không điều gì anh làm theo cách hàm ý gây ấn tượng với cô. Anh đơn giản chỉ ăn tối với một phụ nữ, không có điều kiện ràng buộc nào kèm theo, và đó là sự bảo đảm tuyệt vời.

"Cô làm công việc gì vậy?" anh thân thiện hỏi, nhúng một con tôm Gulf vào nước sốt trước khi cắn một miếng với vẻ thích thú rõ rệt. Claire nhìn hàm răng rất trắng ngạp vào con tôm hồng, tim bỗng đập nhanh hơn bất chấp bản thân. Anh quá đẹp trai đến mức khó mà rời mắt khỏi anh.

"Thư ký".

"Cho một công ty lớn à?"

"Không. Bronson Alloys là một công ty nhỏ nhưng phát triển khá nhanh và chúng tôi có những triển vọng sáng sủa. Nó là một công ty cổ phần, nhưng tôi làm việc cho cổ đông lớn nhất và là người thành lập, Sam Bronson".

"Cô có thích công việc của mình không? là một thư ký dường như chả có gì hấp dẫn đối với mọi người; lại thêm sức ép phải trở thành một người điều hành có thư ký của riêng mình".

"Nhiều người cũng là thư ký chứ", Claire mỉm cười. "Tôi không có tài năng hay tham vọng trở thành nhà điều hành. Còn anh làm cho công ty nào vậy? Anh có ở Houston thường không?"

"Không thường xuyên, nhưng chắc tôi cũng phải ở đây vài tháng. Tôi đang điều tra một vài sản nghiệp để đầu tư".

"Bất động sản à?", Claire hỏi. "Anh là người đầu cơ phải không?"

"Không hẳn vậy. Về cơ bản, tôi làm các nghiên cứu khả thi".

"Sao anh lại chuyển từ Anh đến Texas vậy?"

Anh nhún vai lơ đãng. "Những cơ hội kinh doanh ở đây ngày càng dồi dào". Max ngắm nghía khuôn mặt thanh tú mềm mại của cô, tự hỏi cô sẽ thế nào một khi hơi ấm được nhen lên trong đôi mắt nâu sẫm ấy. Giờ cô có vẻ thoải mái hơn trước, nhưng vẫn không hưởng ứng khiến anh vừa bực bội vừa tò mò. Chẳng nào anh còn giữ những chủ đề băng quơ và không có động thái nào có thể hiểu là của một người đàn ông bị hấp dẫn, thì cô còn thư giãn, nhưng cô sẽ rút lui như một con rùa rút vào trong mai ngay khi có chút ít khiêu khích của đàn ông hay dấu hiệu tình dục. Cứ như là cô không muốn cuốn hút bất kì ai hay ai đó tán tỉnh cô. Anh càng tỏ ra ít đàn ông hơn thì cô lại càng thích điều đó hơn, sự nhận biết ấy làm anh tức giận. Anh không thể làm gì để ép cô ra khỏi cái lối nữ tu sĩ băng giá mà cô đã nhốt mình trong đó, để buộc cô thừa nhận anh như một người đàn ông, để khiến cô cảm thấy sự đam mê nào đó.

Claire nhìn ra xa, hơi lo ngại vì vẻ lạnh nhạt khó dò trong mắt anh. Trong khoảnh khắc khuôn mặt anh mất đi vẻ dễ thương ngọt ngào mà chuyển thành những nét cứng rắn, quả quyết của một chiến binh Viking. Có lẽ chính là tổ tiên đã truyền lại cho anh mái tóc vàng hoe, đôi mắt xanh nước biển chứ không phải là tài sản kế thừa của dòng giống Anglo-Saxon.

Cô đã nói gì để đem lại biểu hiện ấy trên nét mặt anh. Đó chỉ là một câu hỏi lịch sự, cô quá cẩn trọng không vượt qua ranh giới mà cô đã đặt ra cho mình, không nói điều gì có thể hiểu là thể hiện sự quan tâm cá nhân tới anh.

'Đêm qua', anh đột ngột nói. "Chuyện xấu đó là có tính toán trước phải không, tại sao vậy?"

Đầu Claire giật mạnh, dấu hiệu duy nhất chứng tỏ cô bị xáo động bởi sự thay đổi chủ đề này. Đôi mắt nâu trở nên trống rỗng. "Phải, đó là cố ý nhưng đã không có chuyện gì xảy ra hết. Nó cũng chẳng quan trọng"

"Tôi không đồng ý". Giọng anh dứt khoát nhả ra từng từ rành rề. "Cô đã rất khổ sở, dù cô chịu đựng nó khá tốt. Tại sao phân cảnh nho nhỏ đó lại được trình diễn vậy?"

Cô nhìn anh chăm chăm, vẻ trống rỗng đó vẫn ở trong mắt cô, cứ như một bức tường đã được dựng lên trong tâm trí. Sau một lúc, anh nhận ra cô không định trả lời, và nổi tức giận mãnh liệt trào lên làm anh choáng váng, khiến anh muốn nghiền chặt răng lại trong nỗi thất vọng. Sao cô cứ quá cách biệt chết tiệt như vậy chứ. Với tốc độ này anh không bao giờ đủ gần gũi cô để lấy được câu trả lời mà anh cần. Anh muốn cái thứ khốn kiếp này biến khỏi thật nhanh, khi không còn dính líu tới công việc, anh có thể tập trung vào Claire và sức hấp dẫn đầy kích thích tới cô. Anh không nghi ngờ rằng nếu anh có thể dâng hiến bản thân cho cô hoàn toàn, anh sẽ có thể vượt qua sự đề phòng ấy, chạm tới người đàn bà này. Anh chưa bao giờ thất bại khi chiếm lấy một người đàn bà anh muốn, không có lý do nào để Claire lại là thất bại đầu tiên. Cô hẳn là người phụ nữ thách thức nhất trong tình trường của anh, dù vậy, ý nghĩ ấy càng làm tăng mối quan tâm của anh.

Làm thế nào anh dành được sự tin cậy của cô nếu cô cứ thật lùi mỗi khi anh tiến tới. Một nếp nhăn nhỏ hằn lên giữa đôi lông mày khi anh quan sát cô công khai, cố đọc được tâm trí cô. Nếu cô rút lui, thì chắc cô cảm thấy bị anh đe dọa, anh không làm bất cứ điều gì để gây nên phản ứng đó. Tất cả phụ nữ đều bị anh hấp dẫn trong chớp mắt, hướng về anh như cái kim la bàn hướng về cực bắc, nhưng Claire rõ ràng cố gắng giữ một khoảng cách nhất định với anh. Trong tia chớp loé lên của sự thấu hiểu, Max nhận ra rằng chính vẻ đẹp của anh khiến cô cảnh giác đến vậy, và nếp nhăn hằn sâu hơn. Cô đã thấy tư cách của những tay chơi và cảm thấy bị nó đe dọa. Cô chắc đã quyết không trở thành một trong những người phụ nữ của anh. Mẹ kiếp. Cô sẽ chạy như một con thỏ kinh hoàng khi cô nhận ra rằng phản ứng của cô cuốn hút anh còn nhiều hơn là một vở kịch om xòm. Max đã quen bị phụ nữ đeo bám, một phụ nữ thật lùi trước anh thôi thúc bản năng đàn ông nguyên sơ rượt đuổi con mồi.

Cô thật là một con mồi mềm mại, yếu đuối, anh nghĩ khi ngắm nghía màu phớt hồng tình tứ lan trên má cô. Cô luống cuống bởi cách anh nhìn cô chăm chú, nhưng anh thích ngắm cô. Cô có khuôn mặt thông minh, dịu dàng và cái nhìn của anh bị ghim chặt bởi đôi mắt to nâu sẫm, mượt mà như sô cô la tan chảy. Màu sắc ấy thật trang nhã như thứ đồ sứ mỏng manh; cô có biết đôi mắt nâu của cô có sức hút khủng khiếp thế nào không? chắc hẳn là không. Vợ ông chồng cũ của cô là một sắc đẹp thật sự, nhưng nếu phải lựa chọn giữa hai người đàn bà, Max sẽ không do dự chọn Claire. Anh bị ám ảnh bởi sự dũng cảm và lòng tự trọng của cô khi giải quyết tình huống tại bữa tiệc tối hôm trước. Có bao nhiêu phụ nữ giữ được tư thế đỉnh đạc trong hoàn cảnh ấy? Ngắm cô một cách bình thần, kỹ càng, anh biết anh muốn có cô.

Anh cũng đã có cô, nhưng đầu tiên anh phải vượt qua được những hàng rào phòng thủ đáng nguyên rủa ấy.

"Hãy trò chuyện với tôi", anh nhẹ nhàng nói. "Đừng đối xử với tôi như những người khác vẫn làm thế".

Giật mình, Claire nhìn anh, mắt cô mở to. Ý anh là gì vậy? Những người khác đối xử với anh thế nào? "Tôi không hiểu", cuối cùng cô thì thào.

Mắt anh giờ là màu xanh lá lạnh lẽo, chẳng có dấu vết nào của màu lơ cả. "Đó là sự công bằng xứng đáng, bạn thân mến. Khuôn mặt tôi biến tôi thành một mục tiêu, một chiến tích tình dục để treo lên tường trên giường ngủ, nói theo nghĩa bóng, tất nhiên là vậy. Hầu hết phụ nữ không quan tâm đến tôi hơn một con ngựa giống đầu. Tôi có ngu si dấn động thì cũng chẳng hề gì đối với những quan tâm cá nhân của họ. Tôi thích tình dục, phải. Tôi là một người đàn ông khoẻ mạnh. Nhưng tôi cũng thích nói chuyện, âm nhạc và sách vở, tôi cũng thích được xem như là một con người hơn chỉ là một cơ thể ẩm áp."

Claire sững sờ, quá choáng váng đến mức cô quên bằng sự báo động đã chạy dọc xương sống khi anh nhìn chăm chăm vào cô với sự dữ tợn lạnh lùng như thế. "Nhưng tôi không... đó là, tôi không theo đuổi anh", cô lắp bắp.

"Không, cô thì ở vị trí ngược lại. Cô nhìn tôi và quyết định với gương mặt này tôi không thể là gì hơn một tay chơi, để mình bị sử dụng như một thứ trang sức sống trên giường của mọi phụ nữ".

Cô thất kinh, đó chính xác là suy nghĩ đầu tiên và giờ cô xấu hổ vì bản thân mình. Claire cực kỳ nhạy cảm, và vì cô quá dễ tổn thương, cô vượt qua cách thức thông thường để khỏi làm tổn thương người khác. Ý nghĩ là cô đã thần nhiên dán mắt người đàn ông này là đẹp đẽ nhưng vô dụng làm cô hoảng sợ. Cô có những lý do khác để muốn giữ khoảng cách với anh, nhưng anh không biết điều này. Với anh, có vẻ là cô chỉ đơn giản gạch bỏ anh như một kẻ vô đạo đức và nông cạn mà không cần mất công tìm hiểu anh chút nào. Anh nổi giận và anh có quyền như vậy.

"Tôi xin lỗi", cô nói với giọng mềm mại, khẩn thiết nhất. "Sự thật là tôi đã nghĩ anh là một tay chơi, nhưng cũng thật sự là tôi nhận ra là mình không thuộc giới của anh".

Anh ngả về phía trước, mắt anh nheo lại. "Cô có ý gì vậy? Cái gì là "giới của anh"?"

Claire cụp mắt xuống, không thể đối mặt với cái nhìn chói sáng sắc nhọn ấy, và phát hiện ra tay anh đang ở trong tầm mắt cô. Đôi bàn tay quý phái, rắn chắc, đáng ngưỡng mộ nhưng lại mạnh mẽ bởi tất cả những điều ấy. Có phải người đàn ông này cũng giống đôi tay anh?

"Claire", anh nhắc.

Cuối cùng cô nhìn lên, khuôn mặt bình tĩnh như thường, nhưng mắt cô lộ ra chút tổn thương. "Anh phức tạp hơn tôi quá nhiều, tất nhiên, cũng đẹp hơn nhiều. Tôi chắc chắn phụ nữ đeo bám anh không thương xót, nhưng mặt khác của đồng xu là thực tế là anh có thể có bất kì phụ nữ nào anh muốn. Tôi thực không muốn là mục tiêu tiếp theo".

Anh không thích câu trả lời của cô tí nào; những cơ bắp trên mặt anh không nhúc nhích, nhưng sự bất mãn như một làn hơi buốt giá hiện diện quét qua làn da cô.

"Vậy tại sao cô lại đi chơi với tôi? Tôi thừa nhận tôi là một kẻ đùa dai, nhưng cô cũng để bản thân bị thuyết phục."

"Tôi cô đơn quá", cô nói rồi lại nhìn lảng ra chỗ khác.

Đúng lúc ấy, người bồi bàn xuất hiện với bữa tối và sự ngắt quãng cho Max chút thời gian để kiểm soát cơn giận dữ bùng nổ trong lòng. Chết tiệt cô ta. Cô ta chấp nhận lời mời của anh chỉ vì cô ta cô đơn? Hiển nhiên là anh được đánh giá cao hơn cái TV (hihi anh này đánh đá khiếp), nhưng chỉ thế thôi. Anh tự hỏi một cách dữ tợn là cái tôi của anh có quá đáng như vậy không.

Khi họ chỉ còn một mình, anh với ngang qua bàn túm lấy tay cô, nắm chắc những ngón tay thanh nhả, khi cô tự động có rút ra. "Cô không phải là một mục tiêu", anh nói cộc lốc. "Tôi đã gặp và thích cô, cô nhìn tôi không có chút suy xét nào về việc tôi đã được trời ban phát nhiều đến thế nào hay tôi giới giang chết tiệt ra sao khi trên giường. Cô có nghĩ rằng tôi cũng không muốn cô đơn không? Tôi muốn được nói chuyện với cô, tôi muốn một người bạn. Tình dục là điều tôi có thể có bất cứ khi nào tôi muốn".

Sắc hồng ửng trên mặt cô lần nữa, cứ như là cô hơi bối rối, nhưng bỗng chốc có tia sáng lấp lánh trong mắt cô. Đêm trước, anh đã thấy nó trong giây lát và sự xuất hiện lần này khiến anh chú ý, khiến anh nhận ra cô thật dễ thương làm sao với ánh sáng đó nhảy múa trong mắt. "Họ thực sự làm thế à?" cô thì thầm với vẻ bực mình.

Anh thấy hơi mất phương hướng, cứ như vừa bị giáng một đòn trúng đầu. Một lúc trước, anh khá giận dữ nhưng giờ anh thấy mình hoàn toàn sững sờ bởi vẻ trêu chọc hài hước ở cô. Anh chuyển tay mình trên tay cô và dịch ngón tay cái vắt ngang lưng ngón tay cô, lơ đãng thưởng thức sự tiếp xúc với da thịt êm ái. "Các quý bà trở nên tráo trở khó tin. Đó là sự lúng túng khi vừa gặp một người đàn bà và năm phút sau đã thấy tay bà ta trong quần mình".

Cô cười phá lên và anh thấy mình ẩm áp quá. Cuối cùng anh đã chiếm được vị trí nào đó trong cô. Chính là cách này, cô cô đơn và rất cần một người bạn trong lúc mọi sự phòng thủ của cô chuyển hướng bất cứ hành động quyến rũ hay lăng mạn nào. Cô muốn một người bạn, không phải một người tình. Max không đồng ý với lựa chọn đó, nhưng giờ anh phải song hành cùng nó hoặc làm cô sợ chết khiếp.

"Chúng ta là bạn chứ?" anh dịu dàng hỏi, quyết định hành động một cách kìm chế. Claire đơn giản không như những phụ nữ anh đã đeo đuổi một cách quyết liệt công khai. Cô mềm mại hơn, nhạy cảm hơn, với những ước mơ thầm kín trong mắt.

Đôi môi Claire vẫn mỉm cười. Bạn bè à? Có thể làm bạn với một người đàn ông bóng mượt và đẹp đẽ như một con báo thế này không? Và sao anh

muốn làm bạn với cô? Cô chẳng có gì ngoài sự bình thường, trong khi anh thì hoàn toàn nổi bật. Có lẽ anh thực sự cô đơn. Claire hiểu sự cô đơn. Cô lựa chọn nó như là con đường an toàn nhất trong đời, nhưng vẫn có những lúc cô khao khát ai đó cô có thể nói chuyện mà không phải bảo vệ gì nhiều ngoài những lớp vỏ ngoài cứng của cô. Không phải là cô muốn xoa dịu trái tim mình; đơn giản thôi, cô thèm khùng khiếp những cuộc trò chuyện hàng ngày của bạn bè. Cô chưa bao giờ có được điều này ngay cả với Martine, dù cô yêu quý chị mình. Martine quá can đảm và dễ gần đến mức không hiểu được sự tôn trọng và nỗi sợ hãi của người thiếu sự can đảm ấy. Claire cũng chưa bao giờ có thể tin cậy mẹ mình, bởi cô luôn lo sợ và ngần ngại vì sự so sánh không thể tránh được với Martine. Ngay cả khi chẳng còn sự so sánh nào nữa, thì nỗi sợ hãi chuyện này vẫn giữ Claire im lặng.

"Ngày mai cô có thể giúp tôi tìm một căn hộ chứ", anh gợi ý, kéo cô trở lại khỏi suy nghĩ miên man. "Một tuần trong khách sạn thử thách quá mức lòng kiên nhẫn ở tôi rồi".

Giọng anh gắt gỏng, và Claire cười vì âm sắc cộc lốc hơn bình thường ấy. "Tôi rất vui đi tìm nhà cùng anh. Anh có ý tưởng nào chưa?"

"Bạn thân mến, tôi chẳng biết gì về Houston cả. Hoàn toàn do cô quyết định"

"Ngày mai nên mua một tờ báo rồi khoanh các căn hộ mà anh thích nhất, chúng ta sẽ lái xe đến đó và xem xét. Mấy giờ anh muốn bắt đầu?"

"Ngay lúc thuận tiện cho cô. Tôi phó thác tất cả cho cô đấy".

Cô ngỡ là có khi nào anh lại phó mặc cho ai đó định đoạt mọi chuyện của anh, nhưng một cảm giác nhẹ nhõm hạnh phúc lan toả trong cô. Mắt anh giờ là màu ngọc lam sáng chói, ấm áp và nụ cười khiến đầu anh đẹp như pho tượng vậy. Cô không có lý do gì để chống lại vẻ đẹp của anh và bất ngờ nó không làm cô lo lắng nữa.

Thức ăn của họ đã nguội ngắt và họ nhận ra điều này cùng lúc. Khi ăn, Claire bắt đầu ngắm anh với sự ngạc nhiên thích thú mỗi lúc một tăng. Một người vạm vỡ như thế ăn nhiều tới cỡ nào? Cách cư xử của anh hoàn hảo, tuy nhiên số lượng anh ăn sẽ khiến một công nhân bốc vác phải tự hào. Tốc độ chuyển hoá phải cao lắm, bởi những cử động của anh tiêu biểu cho sự duyên dáng lười biếng. Anh không đốt sạch calo với năng lực tiềm tàng của trí óc.

Cô nói chuyện này khá nhiều và anh cười. "Tôi biết. Mẹ tôi thường rầy la tôi vì ăn quá nhiều ở công ty. Bà nói chuyện đó cứ như là họ giam giữ tôi trong điều kiện chết đói vậy".

"Gia đình anh đông người chứ?"

"Dường như có tới hàng trăm người" anh nói một cách vô tình. "Các dì, các bác và các cháu nhiều vô kể. Còn trong gia đình nhỏ, tôi có một anh trai và ba em gái, tám đứa cháu cả trai và gái. Bố tôi đã mất, nhưng mẹ tôi vẫn chỉ đạo tất cả chúng tôi".

"Anh là anh cả à?" Claire hỏi, bị thu hút bởi gia đình lớn của anh.

"Không, anh tôi là cả. Tôi là thứ hai. Gia đình cô cũng lớn chứ?"

"Không hẳn. Chỉ có cha mẹ tôi và chị Martine và gia đình chị ấy. Có vài đứa cháu ở Michigan và một bà di sống ở Vancouver, nhưng quan hệ không thân lắm".

"Một gia đình lớn cũng có nhiều cái hay, nhưng cũng nhiều lúc, nó gần giống một vườn thú vậy. Những ngày nghỉ thật là náo loạn".

"Anh có về nhà vào các kì nghỉ không?"

Anh nhún vai. "Đôi khi không thể đi được, nhưng tôi tranh thủ vào những tuần rỗi rảnh".

Anh khiến nó nghe như là chỉ vào xe và lái khoảng nửa giờ, thay vì "tranh thủ" trên một chuyến bay xuyên lục địa. Cô vẫn còn ngạc nhiên khi anh lại xoay câu chuyện về công việc của cô. Anh hỏi những câu đầy quan tâm về loại việc cô làm tại Bronson Alloys, thị trường của những hợp kim đặc biệt và giá trị sử dụng chúng. Đó là một chủ đề khá phức tạp, và Claire đã nghiên cứu kỹ khi cô nhận việc thư ký của Sam Branson, cô cố gắng hiểu quá trình và những ứng dụng thực tế của thiên tài luyện kim của Sam. Cô biết kiến thức cơ bản của mình khá tốt, nhưng không đặc biệt cố gắng để theo kịp thời đại. Sự hiểu biết dễ dàng và nhanh chóng của Max đáng ngạc nhiên. Cô có thể nói chuyện với anh tự nhiên như anh cũng làm trong lĩnh vực này vậy, không phải liên tục ngừng lại vì những giải thích phức tạp.

Rồi họ bắt đầu nói chuyện về bất động sản và cách Max giải thích nghe thật lồi cuồn. "Anh chưa mua một bất động sản thực sự nào phải không?"

"Không. Tôi là người tư vấn, điều tra tài sản cho những người mua quan tâm. Không phải tất cả tài sản đều phù hợp để đầu tư hay mở rộng. Đầu tiên, cần cân nhắc về địa chất. Một số đất đơn giản là không đủ bền vững cho những kết cấu lớn. Dĩ nhiên, cũng có thứ thay đổi như độ sâu của mực nước ngầm, nền đá, nhưng thứ tác động giá cả hiệu quả nhất là đặt căn nhà trên vị trí đặc biệt của khu đất".

"Anh cũng là một nhà địa chất à?"

"Tôi chỉ thu thập thông tin thực tế. Như là xếp những câu đố lại với nhau, sự khác biệt là bạn không biết được một sản phẩm chưa hoàn thành nhìn sẽ thế nào cho đến lúc nó được kết thúc".

Họ nán nà uống cà phê và nói chuyện, dần dần Claire nhận ra cô khao khát những cuộc chuyện trò giản dị thế nào, chỉ để chia sẻ các quan niệm và ý kiến. Anh cực kỳ thông minh, nhưng anh không phô trương khả năng trí óc để mọi người ngưỡng mộ, sự thông minh chỉ đơn giản là một phần của anh. Về phần cô, Claire luôn chăm chỉ khác thường, đánh mất mình trong thế giới đa dạng của sách vở. Và cô vừa ngạc nhiên vừa hài lòng khi phát hiện ra

một trong những nhà văn ưa thích của anh là Cameron Gregor, một người đàn ông Scot hoang dã mà sách của ông khó tìm không khiếm, và cũng là nhà văn ưa thích của cô.

Họ tranh luận dữ dội gần một tiếng đồng hồ về việc cuốn sách nào của Gregor là hay nhất. Claire quên cả việc bảo vệ của cô, ngã về phía anh với đôi mắt sáng ngời, khuôn mặt cô rạng lên trong sự thích thú. Sau một lát Max nhận ra anh đang tranh cãi hoàn toàn vì niềm vui thú được ngắm nhìn cô, chứ không phải do ý kiến bất đồng thực sự. Khi đam mê làm khuôn mặt cô bừng sáng, cô hầu như toả sáng; sự ghen tị bắt đầu gặm nhấm anh, bởi vì ánh sáng ấy tất cả là vì sách, không phải vì anh.

Cuối cùng anh chia cả hai tay ra, cười xoà. "Chúng ta nên ngừng thử thay đổi đầu óc người khác và khiêu vũ thay vào đó được không? Ta đã hoàn toàn lơ âm nhạc rồi".

Đến lúc này, Claire vẫn chưa nhận ra là giàn nhạc đang chơi, hay sàn nhảy đã chật cứng người đang đứng đưa trong giai điệu blue chậm rãi. Cây kèn saxo khóc than những giai điệu bi thương khiến cô gần ứa nước mắt. Đó là loại nhạc cô ưa thích. Anh dẫn cô tới sàn nhảy và ôm cô trong tay.

Họ nhảy cùng nhau rất tuyệt, anh khá cao, nhưng gót giày khiến cô với tới độ cao thoải mái, cho phép cô đặt đầu cô vừa vặn dưới cằm anh. Anh thật biết cách ôm một người đàn bà, không quá chặt đến mức cô không cử động được và không quá lỏng khiến cô không thể theo sự dẫn dắt của anh. Claire nhẹ thở một hơi dài thích thú. Cô không nhớ đã thích buổi tối nào hơn thế. Vòng ôm dịu dàng, chắc chắn của ngón tay anh quanh cô nói với cô rằng cô đang trong một bàn tay thành thạo, và cô biết có sự kiểm soát nơi anh làm cô thấy an tâm. Vô tình cô hít hương nước thơm của anh phảng phất, nó thật nhẹ chỉ vừa đủ ở đó, và dưới nó là mùi xạ ẩm áp của làn da anh.

Vì lý do nào đó cô thấy thật yên ổn trong vòng tay anh, đến mức cô quên đi ý đến phản ứng của mình, cách nhịp tim cô đập mạnh lên một chút. Cô cảm thấy hơi ấm dễ chịu, dù nhà hàng mát lạnh và vai cô để trần. Họ cười, nói và nhảy cùng nhau, và cô ghét vì buổi tối này rồi cũng phải kết thúc.

Khi nó kết thúc, anh đưa cô tới cửa căn hộ và mở khoá cho cô, rồi trả cô chìa khoá. "Chúc ngủ ngon", anh nói với giọng dịu dàng quá thế.

Cô ngẩng đầu và mỉm cười. "Chúc ngủ ngon. Tôi rất thích buổi tối hôm nay. Cảm ơn anh".

Nụ cười kì lạ, hấp dẫn kéo nhếch khoé miệng anh. "Tôi mới nên cảm ơn cô, bạn mến. Tôi đang ngóng chờ đến ngày mai rồi. Một đêm an lành và ngon giấc nhé". Anh cúi người và đặt một chiếc hôn nhẹ lên má cô, miệng anh ấm áp và rắn chắc, rồi sức ép ngăn ngui đó kết thúc. Đó là một nụ hôn bình thường như của một người anh, không đam mê, không đòi hỏi, không cả sự đáp lại. Vẫn mỉm cười, anh xoay người lại và ra về.

Claire đóng và khoá cửa lại, nụ cười vẫn ở trên môi. Cô thích anh, thật sự thích anh. Anh thông minh, hài hước, du lịch nhiều và thật thoải mái khi ở cùng. Anh là một quý ông hoàn hảo đối với cô; sau hết, anh đã nhiều lần nói rằng anh có thể có tình dục bất cứ khi nào anh muốn, nên có lẽ cô là sự thay đổi được anh hoan nghênh chào đón. Cô là người đàn bà không theo đuổi anh. Không bị áp lực phải làm điều ấy, cũng không cảm thấy bị đeo bám dai dẳng bởi vẻ đẹp ngoại hình của anh.

Suốt thời gian họ nhảy, Claire không thể không thấy những phụ nữ khác cứ đôi mắt theo anh, đôi khi là vô tình. Thực sự là một số phụ nữ chăm chăm nhìn anh công khai với vẻ tò mò và khát khao rõ rệt, nhưng cả những người không bao giờ nghĩ sẽ rời người họ tổng của mình cũng không thể rời mắt khỏi anh chốc lát. Vẻ đẹp tuyệt vời quý giá ấy cuốn hút những đôi mắt như nam châm tự nhiên.

Ngay cả cô cũng vậy. Nằm trên giường, một mỗi một cách dễ chịu và xả hơi trên tấm ga lụa, cô vẫn nhìn khuôn mặt anh qua con mắt của tâm trí. Trí nhớ của cô như một cuộn phim ghép lại chạy mãi không có điểm dừng, cô tua đi tua lại từng biểu hiện thay đổi cô thấy được, từ trạng thái tức giận đến hài hước và mọi sắc thái giữa chúng. Mắt anh xanh lá khi giận dữ, xanh lơ khi chìm vào suy tư và xanh lam tinh quái, sống động khi anh cười đùa hay trêu chọc.

Má cô bỗng ấm lên nơi anh hôn và cô ấn ngón tay vào đó một cách ngái ngủ. Sự tò mò sâu sắc và nỗi tiếc nuối xuyên qua cô, sẽ thế nào nhỉ nếu như anh hôn lên môi cô, liệu có đam mê trong sự đụng chạm của anh thay vì sự thích thú bình thường như cái cách anh kết thúc buổi tối hôm nay? Trái tim cô nảy lên với suy nghĩ ấy, và vô tình môi cô hé ra. Cô muốn biết mùi vị của anh.

Thao thức, cô trở người nằm nghiêng, ép những suy nghĩ này ra khỏi đầu. Đam mê là một trong những điều cô đã xua đuổi khỏi đời cô. Đam mê thật nguy hiểm. Nó làm người bình thường bỗng chốc biến thành kẻ điên không nguyên cớ. Đam mê nghĩa là mất kiểm soát và một khi mất kiểm soát hoàn toàn sẽ dẫn đến tổn thương không khiếm. Cô đôi khi cũng cô đơn, cô tự thú nhận, nhưng cô đơn còn hơn là rời bỏ bản thân, mở cửa cho nỗi đau phá huỷ, nỗi đau đớn mà một lần trước đây cô chỉ vừa sống sót. Và cô đang sợ, đó là điều khó khăn hơn mà cô thú nhận, khi nằm đây trong bóng tối. Cô thiếu sự tự tin mà Martine dùng nó để đương đầu mỗi sáng. Cô sợ để ai đó quá gần gũi với cô, bởi vì cô hẳn không phải là mọi điều họ mong đợi và cô không biết liệu có chịu nổi nỗi đau bị hắt hủi hay không.

Vì vậy bạn bè tốt hơn nhiều so với người tình. Bạn bè không phải liều quá nhiều; tình bạn thiếu đi sự mật thiết cần dành cho người yêu, sự hiểu biết chết người về chỗ nào và làm thế nào gây ra tổn thương nhiều nhất, khi mối quan hệ đến lúc tồi tệ.

Dẫu sao, tình bạn cũng là điều Max muốn. Nếu cô ném mình vào anh, anh có thể quay đi trong sự chán ghét. Anh không muốn sự đam mê, và cô sợ đam mê. Nằm mơ giữa ban ngày- hay mơ tưởng hão huyền lúc đêm- về anh cũng là lãng phí thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Almost Forever* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Sáng hôm sau, đến lúc trả lời điện thoại và nghe tiếng anh, Claire mới nhận ra cô mong chờ được gặp lại anh đến thế nào. Trái tim cô nảy lên mừng rỡ, và đôi mắt khép lại trong khoảnh khắc ngắn ngủi khi cô nghe tiếng nói sâu lắng, điềm tĩnh của anh với giọng nuốt âm quá chừng thượng lưu kiểu Anh làm tai cô như mê. "Chào Claire. Tôi vừa nhận ra chúng ta đã không định thời gian đến đón cô hôm nay. Lúc nào thì tiện cho cô vậy?"

"Tôi nghĩ là buổi trưa. Anh đã thấy thông tin có triển vọng nào trên báo chưa?"

"Tôi đã khoanh tròn ba hay bốn chỗ. Vậy buổi trưa gặp nhé". Chỉ âm thanh trong giọng anh không thôi cũng có thể tác động đến cô, điều đó làm cô xao động. Cô không muốn nhớ anh khi anh vắng mặt, không muốn mong ngóng được gặp lại anh.

Họ sẽ chỉ là bạn bè, chỉ có thể là bạn bè. Đó là tất cả.

Nhưng khi mặc quần áo, một lần nữa cô lại thấy mình chú ý nhiều đến đầu tóc và trang điểm hơn thường lệ. Cô muốn nhìn thật đẹp vì anh và sự thừa nhận này gây ra nỗi đau nho nhỏ tận sâu trong ngực cô. Cô mất nhiều thời gian trước khi háo hức lượn ra trước gương, tự hỏi xem cô có đẹp như thường không, liệu nhà Halseys có chấp thuận cô không, liệu Jeff có nhìn cô với khát khao trong mắt một lần nữa không.

Nhưng tình huống này không giống lúc trước chút nào. Lúc ấy cô đã cố gắng đến tuyệt vọng giữ lại cuộc hôn nhân tan vỡ và giờ cô đơn giản sắp dành cả ngày cho một người bạn, giúp anh tìm một căn hộ. Nếu Max làm tìm cô đáp nhanh hơn, đó là điều cô sẽ phải bỏ đi và không bao giờ, không bao giờ để anh biết được.

Tự nói với mình là một việc, nhưng làm sao để nét mặt chỉ bộc lộ sự chào đón vui vẻ khi mở cửa cho anh hoàn toàn là chuyện khác. Cô đã thấy anh trong chiếc áo khoác trắng buổi tối trang trọng và bộ comple xám cực kỳ bảo thủ và lúc đó nghĩ rằng không gì có thể làm anh nhìn đẹp hơn nữa, nhưng hoá ra trong trang phục bình thường, anh hết sức hấp dẫn. Chiếc quần kaki gọn ghẽ và hoạt bát ôm khít đôi hông hẹp và cái bụng thon. Chiếc áo sơ mi thể thao xanh lá ngả màu lục mà anh mặc có tác động gấp đôi: nó để lộ vóc dáng vạm vỡ đáng kinh ngạc của cánh tay và thân mình anh, bóng mắt màu xanh lá, sẫm đến mức biến thành màu của biển (lagoon) thiên đường nào đó. Đôi mắt ấy cười với cô và sâu bên trong cô có gì bắt đầu khuấy động.

"Tôi đã sẵn sàng", cô nói, nhắc chiếc mũ màu vàng chanh. Nó rất hợp với cái váy dạo phố kẻ sọc trắng và vàng mà Martine đã thuyết phục cô mua hơn hai năm trước, khẳng khái là màu sắc tươi vui ấy hợp với cô. Claire phải thừa nhận là khiếu thẩm mỹ của Martine thật hoàn hảo như thường lệ. Cô không mặc cái váy này thường xuyên, vì thích những trang phục nghiêm túc đâu ra đấy hơn, nhưng buổi sáng này quá rực rỡ và ấm áp, không gì có vẻ phù hợp hơn thế.

Anh đặt tay anh lên cánh tay trần, những ngón tay thanh mảnh dịu dàng cuốn quanh khuỷu tay cô. Đó chỉ là một cử chỉ lịch sự, nhưng Claire cảm thấy làn da cô râm ran dưới cái chạm của anh. Bàn năng tự bảo vệ nhắc cô phải dịch ra xa anh, nhưng đó chỉ còn là một giọng nhỏ xiu, dễ dàng bị che khuất bởi hơi ấm náo nức dâng lên đột ngột do đụng chạm nhẹ nhàng đó gây nên. Chỉ cần đi dạo bên anh cũng đủ khiến cô vui thích.

Anh mở cửa xe và khi cô ngồi vào chỗ, anh cúi xuống để vén mép váy khỏi lối đi, một cử chỉ lịch thiệp bình thường khác của anh mà làm nhịp tim cô nhiều loạn. Tạ ơn chúa anh không có chút tình ý nào với cô. Nếu cô phản ứng với anh mạnh đến thế khi anh chỉ lịch sự, thì sẽ thế nào nếu anh cố quyến rũ cô? Với nỗi sợ hãi tuyệt vọng, cô nhận ra mình không có nổi một cơ hội kháng cự lại anh.

Có một tờ báo nằm trên chiếc ghế giữa họ, mở ra và gấp lại ở trang quảng cáo các căn hộ cho thuê và vài cái đã được khoanh tròn. Max chỉ cái đầu tiên. "Căn hộ này có vẻ phù hợp. Cô có quen thuộc khu vực đó không?"

Claire nhắc tờ báo lên và liếc vào nơi anh chọn. "Anh chắc là muốn xem căn này chứ?" cô ngờ vực hỏi. "Chúng ta đừng khùng khiếp".

Anh liếc cô một cái thích thú và Claire ngược lên đúng lúc bắt gặp. Bỗng chốc cô đỏ bừng mặt. Nếu từng suy nghĩ về chuyện này, cô đã nhận ra anh chả có gì phải lo lắng chuyện tiền nong. Anh không hào nhoáng, nhưng những dấu hiệu chứng tỏ sự phong lưu ai cũng thấy. Anh ăn mặc tuyệt đẹp, quần áo được cắt may chứ không phải là mua sẵn. Tất cả những biểu hiện giàu sang ở đó, từ đôi giày Ý tới chiếc đồng hồ Thụy Sĩ mỏng dẹt, cũng như thể hiện rõ trong cách nói năng, ứng xử. Có lẽ anh không thật giàu, nhưng cũng phong lưu. Công ty trả khá cho công việc của anh. Cô đã biến mình trở thành ngốc nghếch bằng cách lẩn tránh về chuyện anh có đủ khả năng thanh toán tiền thuê một căn hộ hay không.

"Nếu phải đi nhiều như vậy, người trả lương cho tôi phải sẵn lòng cho tôi ở trong điều kiện tiện nghi chứ", cô tiếng cười trong giọng anh. "Tôi cần sự riêng tư, nhưng phải có chỗ để giải trí khi cần thiết và căn hộ phải được trang bị đầy đủ, bởi tôi từ chối việc tha cả đồ đạc tới đất nước này".

Cô chỉ hướng chung chung tới căn hộ đầu tiên mà anh đánh dấu, mà cô vẫn còn ầm. Anh bắt đầu kể cho cô những chuyện vui về các cạm bẫy anh đã đương đầu khi lần đầu tiên tới Mỹ, anh tự cười giễu mình và dẫn dắt Claire đi. Cô hoảng hốt khi mắc những sai lầm xã giao, nỗi sợ đã sinh ra từ những ngày còn trong cuộc hôn nhân trước đó, khi dường như tất cả mọi người gây áp lực buộc cô phải "đáp ứng tiêu chuẩn" của vị trí cô mới giành được là vợ của Jeff Halsey. Khi là một Halseys, thậm chí chỉ vì kết hôn, cô được trông đợi là một người hoàn hảo về giao tiếp xã hội, ngay cả lỗi lầm nhỏ nhất có thể bị lan ra khắp khắp, tới mức mà những chuẩn mực xã hội đã trở thành sự rèn luyện sức chịu đựng của Claire.

Nhưng Max không để cô rút vào trong lớp vỏ. Anh nói chuyện với cô một cách thoải mái, không để những khoảng lặng gượng gạo rơi xuống giữa họ. Anh liên tục đặt những câu hỏi nhỏ trong suốt cuộc trò chuyện, thúc ép cô trả lời và bằng cách đó đóng góp vào câu chuyện đến khi những dấu hiệu bối rối cuối cùng mất hẳn và cô cười tự nhiên trở lại. Anh nhìn cô kỹ lưỡng, phán đoán những phản ứng của cô, Anh sẽ bị nguyên rủa nếu lại để cô rút vào đằng sau hàng rào phòng thủ trống rỗng, lạnh nhạt đó. Anh phải dạy cô tin tưởng anh, thoải mái với sự bầu bạn của anh, hoặc anh chẳng bao giờ mới được chút thông tin nào từ cô hết. Việc mua lại cái công ty chết tiệt này làm anh phát cáu.

Anh muốn hoàn thành công việc để có thể tập trung vào Claire và khám phá nhiều hơn về người phụ nữ ẩn đằng sau sự phòng thủ ấy. Anh ngày càng bị

cô ám ảnh và nhận thức ấy cũng làm anh bức bối, nhưng anh không dễ dàng giữ tuột đi được. Cung cách xa xôi, lạnh nhạt ấy vừa cuốn hút anh cùng lúc làm cho anh phát điên vì thất vọng. Cô có thói quen để suy nghĩ trôi tận đầu đầu, dù cặp mắt nâu sâu thẳm bộc lộ những bí mật khó dò mà cô cũng không chia sẻ với anh. Phản ứng của anh với cô làm anh lúng túng. Anh muốn yêu cô cho đến khi mọi bóng tối trong mắt cô tan biến hết, đến khi cô cháy rực vì anh, khi cô nằm ảp ảp và mềm rũ dưới anh, làn da cô ảm ướt vì nóng bỏng và sự chiếm hữu mãnh liệt của anh... và anh cũng muốn bảo vệ cô trước tất cả mọi thứ, tất cả mọi người, trừ anh ra.

Cô không muốn anh trong vai trò nào, là người tình hay người bảo vệ. Cô chỉ cần anh để bầu bạn, một tình bạn mà sự thích thú không hơn một ly sữa ảm.

Địa chỉ đầu tiên mà anh đánh dấu là một khu nhà chung cư cao cấp (condominium), hướng mặt tiền nhậ nhẽo giống hệt nhau ra phố. Chúng mới xây và cao giá, nhưng chả có gì hơn là những viên gạch xây trên đất Texas. Claire liếc nhìn Max, không thể hình dung anh lại sống ở đây. Anh xem xét căn hộ, rồi cặp lông mày quý phái nhướng lên. "Tôi nghĩ sẽ không thuê nhà này", anh nói nhẹ nhàng và cho xe quay ngược trở lại.

Hài lòng một cách ngờ ngẩn là mình đã đoán đúng về anh, Claire nhậ tờ báo lên và nghiên cứu địa chỉ những căn hộ khác mà anh đã đánh dấu, cố nghĩ xem chúng ở đâu. Houston đã phát triển khá nhanh đến mức cô không chắc hai căn còn lại ở chỗ nào, nhưng cô đã nhận ra một địa chỉ. "Tôi nghĩ anh sẽ thích căn sau hơn đây. Đó là một biệt thự cũ hơn, nhưng phòng ốc thì độc nhất vô nhị".

Lại một lần nữa, cô đứng. Nhìn Max rất hài lòng khi thấy căn nhà tuyệt đẹp với cánh cổng sắt uốn ở lối vào và cái sân lát gạch. Có chỗ đỗ xe riêng dưới tầng hầm dành cho người thuê nhà. Max dừng xe trước văn phòng và đi quanh mở cửa cho Claire. Tay anh ảp ảp trên khuỷu tay cô khi giúp cô ra khỏi xe. Rồi tay anh chuyển tới eo lưng thon nhỏ của cô. Claire không còn cố dịch ra xa nữa. Cô ngày càng quen thuộc với sự đụng chạm của anh, với cách cư xử lịch sự theo phong cách châu Âu hơn.

Ngay cả trong trang phục bình thường, Max vẫn toát ra vẻ uy quyền, đòi hỏi sự chú ý của người quản lý căn hộ đó. Người đàn ông hăng hái giới thiệu cho họ về căn hộ chưa có khách thuê này, chỉ ra vẻ quyến rũ cổ điển của sàn nhà bằng gỗ sồi và trần nhà cao kiểu mái vòm. Cửa sổ rộng và cao, làm căn hộ tràn ngập ánh sáng, nhưng các phòng khá nhỏ, và Max lịch sự cảm ơn người đàn ông vì mất thời gian tiếp họ.

Khi họ lại ở trong xe, Claire thân nhiên nói: "Anh tin là sẽ được thoải mái tiện nghi phải không?"

Anh phá ra cười. "Phải, tôi là kẻ ưa thích tiện nghi. Bị bó buộc tù túng là một trong những điều tôi ghét nhất khi ở trong khách sạn. Điều đó khiến tôi trở nên hư hỏng lắm à?"

Cô nhìn anh, ánh mặt trời rực rỡ bị giữ lại trong chòm tóc vàng óng, bao bọc mái đầu anh trong vàng hào quang vàng rực. Anh đang thoải mái cười nói, đôi mắt sống động lấp lánh, nhưng vẫn có điều gì ở anh, có lẽ là cảm giác về sự kiêu hãnh tự nhiên đã ăn sâu trong người, bởi tổ tiên quý tộc đã cho anh thừa hưởng cơ thể duyên dáng, thanh nhã và rắn chắc, một khuôn mặt như thần mặt trời vậy. Cô không nghĩ ngờ gì anh đã hư hỏng, có lẽ ngay từ ngày mới sinh ra, phụ nữ đã đâm bổ tới để thỏa mãn những ý muốn nhỏ nhất nhất của anh. Điều thực sự làm cô ngạc nhiên là anh có khả năng cười nhạo bản thân, cứ như là anh chấp nhận vẻ đẹp và sức cuốn hút chúng mang lại nhưng không quá coi trọng chúng.

Anh vươn tới và nắm tay cô. "Cô nghĩ gì vậy? Cô đang nhìn tôi, nhưng cô nghĩ đi đâu ấy".

"Rằng anh hư hỏng không thể tin được nhưng vẫn dễ thương bất chấp chuyện ấy".

Anh ngửa đầu ra sau cười vang. "Cô không sợ lời khen hào phóng ấy sẽ làm tôi tự kiêu à?"

"

Không", cô thanh thản nói. Một cảm giác hạnh phúc ảp ảp dâng đầy trong cô, khiến ngày xuân tươi sáng này bỗng bùng lên rực rỡ. Cô đặt tay mình trên tay anh, hài lòng với sự đụng chạm ấy.

"Chỉ tôi tới căn hộ tiếp theo trong danh sách khi tôi vẫn còn khoẻ nhé".

Căn hộ thứ ba là của một nghệ sĩ cho thuê lại bởi đang nghỉ phép đi thăm quan quần đảo Hy Lạp. Căn hộ được bài trí có tính toán và tinh tế, từ những viên ngói xám đen ở lối vào tới bức tường màu đào và một chút ánh sáng đèn rơi gián tiếp phía trên đầu. Các phòng rất rộng, toàn bộ căn hộ của Claire có thể dễ dàng nằm gọn trong phòng ngủ cực lớn đó. Max lững thững đi vào phòng ngủ để kiểm tra chiếc giường và Claire biết anh hài lòng. Khiếu thẩm mỹ ở anh tinh tế nhưng không quá hiện đại. Sự xa hoa dư thừa của căn hộ này sẽ lôi cuốn anh.

"Tôi sẽ thuê nó", anh ung dung nói, cắt ngang bài thuyết trình của người quản lý. "Các giấy tờ đã sẵn sàng để ký chưa?"

Giấy tờ đã có, nhưng lại có vài vấn đề liên quan. Max bóp khẽ vai Claire, cười với cô ảp ảp. "Trong lúc tôi lo chuyện này, cô có thể xem xét căn hộ và quyết định xem tôi cần mua gì thêm ngoài mấy tấm lanh không?"

"Tất nhiên rồi", cô đồng ý, nhận biết một cách giểu cợt rằng cô cũng đang làm hư anh. Lời đề nghị của anh lịch sự và hợp lý, nhưng thực tế đơn giản là anh chờ cô đồng ý làm chuyện vặt vãnh cho anh. Nếu cô không ở đó thì anh sẽ tự làm, nhưng cô đang ở đó, và sẵn sàng thực hiện lời anh. Max đi cùng người quản lý xuống văn phòng, và Claire đành xem xét căn hộ, ghi chú lại những thứ anh có thể cần.

Cô sùng sốt vì sự xa hoa mà anh cho là tất nhiên. Nguồn gốc của cô không mất đi được. Cô là sản phẩm giáo dục của tầng lớp thượng lưu, bản thân đã quen với sự xa xỉ nào đó. Cô cũng đã cưới một người đàn ông giàu có gần sáu năm và sống ở trung tâm của sự xa hoa. Tuy nhiên cô đã chuyển đi nơi khác mà chẳng thấy vấn đề gì trong căn hộ bốn phòng, có thể miêu tả chính xác nhất là ảm cúng. Từ chối tiền cấp dưỡng sau khi ly hôn, bởi không muốn sự liên hệ vì phụ thuộc tài chính gắn cô với Jeff, cô đã tìm một công việc và bắt đầu sống bằng tiền lương, và không chỉ một lần, cô tiếc nhớ số tiền đã

cho phép cô mua bất cứ thứ gì mong muốn. Thu nhập của Max rõ ràng cao hơn nhưng thái độ của anh là sự chờ đợi đầy quý phái sự thoải mái tiện nghi của anh phải được bảo đảm.

Một lúc sau đó, anh tìm thấy cô đang đứng giữa phòng ngủ, giày đã cởi ra và đôi chân mang tất dài chìm vào tấm thảm dày màu xám nhạt. Mắt cô vẫn mờ, nhưng cái nhìn xa xôi mơ mộng lại trở về, và anh hiểu rằng cô không biết đến sự hiện diện của anh. Cô đứng im không cử động, nụ cười nhẹ nở trên khuôn mặt cô như những suy nghĩ của cô đã trôi dạt nơi nào. Anh dừng lại ngắm cô, tự hỏi giấc mơ nào làm cô hài lòng đến vậy và liệu cô có mang cái nhìn thoải mái như thế sau cuộc yêu đương, khi tất cả mọi thứ đều im lặng và tối đen và sức nóng điên cuồng đã qua. Cô có mang về mặt ấy bởi người chồng cũ hay vì một người đàn ông nào khác? Con ghen bất chợt vặn xoắn trong lòng thật khó chịu và để lại vị đắng trong miệng anh.

Anh băng ngang phòng và để tay lên cánh tay cô, quyết định kéo cô khỏi mơ mộng và trở về với anh. "Tất cả công việc giấy tờ đã xong. Cô sẵn sàng đi chưa?"

Cô chớp chớp, và sự mơ màng biến mất khỏi mắt cô. "Vâng, tôi chỉ đang thường thức căn phòng".

Anh nhìn xuống đôi chân trần của cô. "Đặc biệt là tấm thảm này".

Cô cười. "Cả những màu sắc nữa. Tất cả mọi thứ hợp với nhau thật tinh tế".

Đó là căn phòng tuyệt vời, rộng và tràn đầy ánh sáng với tấm thảm xám mềm mại và bức tường màu hồng đào. Giường ngủ phủ một chiếc chăn màu vỏ dưa dứa và trong góc phòng chiếc bình gốm to cũng màu dưa dứa cắm một lọ rấy thơm khổng lồ. Chiếc giường cỡ đại, gối xếp cao, thật hoàn hảo đối với một người đàn ông cao lớn và quá rộng rãi cho hai người. Anh nhìn chiếc giường rồi nhìn Claire khi cô cúi xuống xỏ giày. Anh sẽ có cô trên chiếc giường này trước khi mọi chuyện kết thúc, anh tự hứa với mình.

Cô đưa cho anh danh sách ghi các thứ cần mua. Anh đọc nhanh rồi gấp lại và nhét vào ví. "Chúng ta chắc sẽ có chút việc phải làm rồi, nhưng ta còn cả buổi chiều mà. Cô muốn ăn bữa trưa muộn hay bữa tối sớm đây?"

Cô nghĩ về việc mời anh tới nhà ăn tối nhưng lưỡng lự. Trước đây cô chưa bao giờ mời một người đàn ông tới ăn tại nhà mình. Căn hộ là chốn riêng tư của cô, và cô không sẵn lòng chia sẻ nó. Nhưng cô không muốn ngày hôm nay kết thúc, và vì lý do nào đó cô không khó chịu với ý nghĩ về sự có mặt của anh trong nhà cô. "Tại sao chúng ta không về nhà tôi nhỉ?", cô đề nghị hơi căng thẳng. "Tôi sẽ nấu bữa tối. Anh có thích gà sốt cam không?"

"Tôi thích thức ăn", anh tuyên bố, liếc cô khi họ rời căn nhà cho thuê và bắn khoản với sự không thoải mái rõ ràng như vậy. Nấu bữa tối cho anh là một thử thách đến thế cơ à? Cả lời mời và lý do đều bình thường, tuy nhiên có điều gì trong việc này làm cô lo lắng. Một người phụ nữ với kinh nghiệm xã hội như cô phải hoàn toàn thoải mái với buổi tối bình thường như vậy chứ, nhưng chẳng có gì ở Claire lại bình thường như vốn phải thế cả. Anh tự hỏi liệu có khi nào anh hiểu được điều gì đang diễn ra trong đầu cô không.

Điện thoại bắt đầu đổ chuông khi họ bước vào căn hộ của cô, và Claire xin lỗi để trả lời.

"Claire, đoán đi!" mẹ cô sôi nổi. Claire thậm chí chẳng buồn thử đoán, từ kinh nghiệm của mình cô biết rằng mẹ không dừng đủ lâu để tạo sự gián đoạn và cô đứng. Alma hấp tấp đắm chìm vào câu tiếp theo. "Michael và Celia đang chuyển tới Arizona và trên đường đi, các cháu dừng ở đây để thăm chúng ta. Chúng sẽ ở đây tối nay, và gia đình ta có bữa ăn tối ngoài trời. Bao lâu nữa con có thể đến được?"

Michael là cháu họ của Claire ở Michigan và Celia là vợ anh. Claire quý cả hai người nhưng cô đã mời Max tới ăn tối, cô không thể quăng anh ra ngoài bây giờ được, dù Alma luôn cho rằng tất nhiên Claire sẽ bỏ tất cả mọi việc và đắm chìm đến ngay lập tức. "Mẹ à, con đang sắp nấu bữa tối..."

"Thế thì mẹ gọi vừa đúng lúc. Martine và Steve đã ở đây rồi. Mẹ có gọi cho con sớm hơn, nhưng con không có nhà".

Claire hít một hơi sâu. Cô không muốn nói với mẹ rằng cô đang tiếp khách, bởi cô không bao giờ làm vậy nên Alma sẽ ngay lập tức gắn vào nó những ý nghĩa lớn lao hơn thực tế, tuy nhiên cô không thấy cách nào thoát khỏi chuyện này. "Con có khách. Con không thể đến..."

"Khách à? Mẹ có biết không nhỉ?"

"Không. Con mời anh ấy tới ăn tối..."

Ngay lập tức sự tò mò của người mẹ dấy lên. "Ai vậy?"

"Một người bạn," Claire nói, cố tránh câu hỏi đi xa hơn nữa, nhưng biết đó là một hành động tuyệt vọng. Cô nhìn lên và thấy Max đang toét miệng thích thú, đôi mắt ngọc lam lấp lánh. Anh ra dấu rằng anh cần nói gì đó và cô ngắt câu hỏi tiếp theo của Alma trước khi mẹ cô kịp tăng tốc. "Mẹ cảm thấy một chút nhé. Con sẽ trở lại ngay". Cô che ống nói bằng một tay. "Các cháu họ tới từ Michigan đến, và chúng sẽ ở đây qua đêm, nên Mẹ muốn tôi đến đó ăn tối", cô giải thích.

"Và cô thì đã mời tôi ăn tối" anh kết thúc, đến gần cô và cầm điện thoại từ tay cô. "Tôi có một giải pháp tuyệt vời".

"Thưa bác Westbrook", anh nói vào điện thoại, "Cháu tên là Max Benedict. Cháu có thể đề nghị một giải pháp là tự mời mình tới bữa tối ngoài trời của bác, hy vọng đó không phải là một đòi hỏi quá đáng? Claire thích gặp các cháu, nhưng cô ấy còn cháu nữa, và cô ấy đã cư xử quá lịch sự để rút lại lời mời ăn tối, còn cháu lại quá dỗi để làm việc phải phép là tự rút lui"

Claire nhắm mắt, chẳng cần nghe phần còn lại của cuộc nói chuyện cũng biết là Alma hoàn toàn tan ra với âm thanh sâu lắng, mượt mà và chất giọng Anh quyến rũ. Một phần trong cô buồn cười, nhưng phần khác rơi vào hoảng sợ với suy nghĩ đưa Max tới gặp gia đình cô. Tất cả mọi người trong gia đình

đều nổi trội theo cách nào đó, và cô có xu hướng chìm vào mọi thứ xung quanh, bị lu mờ bởi những con người nồng nhiệt, cởi mở hơn. Max biết khi cô im lặng. Nếu anh thấy cô với gia đình, anh sẽ nhận ra sự lặng lẽ đấy là một mô tả chính xác và bỗng chốc cô biết không thể chịu đựng được điều đó. Có gì đó trong cô sẽ chết nếu anh so sánh cô với Martine, rồi nhìn lại cô như tự hỏi ghen di truyền của gia đình này có gì trục trặc vậy?

"Cảm ơn vì đã thông cảm với cháu", Max kéo dài giọng. "Cháu sẽ đưa Claire tới đó sớm". Anh gác máy và Claire mở mắt thấy anh đang nhìn cô chăm chú, như lấy làm lạ tại sao cô lại miễn cưỡng tham dự bữa ăn tối bất ngờ của gia đình. "Đừng nhìn hoảng hốt như vậy", anh khuyên, nháy mắt với cô. "Có lẽ tôi không mặc bộ quần áo đẹp nhất, nhưng tôi sẽ cư xử tốt nhất".

Vẫn còn dư âm của nỗi sợ hãi trong mắt khi cô quay đi. "Đó không phải do anh", cô thú nhận, cố làm mọi chuyện nhẹ nhàng hơn. "Gia đình tụ họp lại thường hay lần át tôi. Tôi không thấy thoải mái khi ở giữa đám đông". Đó là một lời nói giảm đi rất nhiều, cô nghĩ, cam chịu chấp nhận những giờ phút âm đạm phía trước. "Thứ lỗi cho tôi khi tôi thay quần áo và..."

"Không", anh nói, vươn tới nắm tay cô và buộc cô chấm dứt ngay ý nghĩ vớ vẩn đó. "Nhìn cô rất tuyệt như mọi khi. Cô không cần thay quần áo, chải tóc hay tô lại son môi đâu. Chờ đợi chỉ làm cô căng thẳng hơn thôi". Anh nhìn cô tự lự, ngạc nhiên vì thói thức bất chợt phải bảo vệ cô, nhưng đúng là vậy. Có gì đó ở cô làm anh muốn tới gần cô hơn nữa và giữ cô tránh khỏi mọi khác nghiệt và tổn thương. Anh cảm thấy thất vọng trong ngực khi thừa nhận là mình không hoàn toàn trung thực với cô. Điều gì sẽ xảy ra khi cô phát hiện anh thực sự là ai? Cô sẽ hoàn toàn rút lui khỏi anh, cặp mắt nâu sẫm dịu dàng sẽ trở nên lạnh nhạt và xa xôi? Con ó lạnh chạy dọc lưng anh với suy nghĩ ấy, và anh biết anh không thể để nó xảy ra. Dù thế nào đi nữa, bằng cách này hay cách khác anh phải sắp đặt việc mua lại công ty này mà không phải xa lánh Claire.

Mắt anh nheo lại sáng lấp lánh khi ngắm nhìn cô, Claire cảm thấy sự khó chịu lớn dần. Anh nhìn quá nhiều, hiểu cô quá rõ. Cô kinh hoàng khi nhận ra mình trở nên quá dễ tổn thương trước anh, và một cách bản năng, cô rút vào sau bức tường trống rỗng, lịch sự, lặng lẽ khi anh đưa cô trở lại xe, tay anh vẫn xiết lấy cô trong cái nắm tay thoải mái nếu cô để ý, nhưng cô chẳng còn quan tâm chút nào đến sự đụng chạm của anh. Đầu óc cô đã rụng ngay nên những kịch bản đau lòng khi Max phải lòng Martine ngay từ ánh nhìn và dành cả buổi tối ngắm chị cô đắm đuối với đôi mắt ngọc lam. Anh cũng đau đớn bởi Martine sẽ không đáp lại tình cảm đó. Martine yêu chồng cô sâu nặng và dường như không bao giờ biết đến ảnh hưởng có sức huỷ hoại của cô lên giới đàn ông.

Claire tự động chỉ hướng, và trong chốc lát Max đã ngoặt vào lối rẽ tới nhà bố mẹ cô. Con đường đã đầy xe, chiếc BMW của bố và chiếc Buick nhỏ của mẹ, chiếc xe jeep Cherokee của Steve và chiếc xe tải nhẹ Ford màu xanh chất đầy đồ với tấm biển Michigan. Mark đỗ xe ngoài lề đường, dưới một cái cây. Claire nhìn không chớp mắt ngôi nhà theo phong cách Tudor rộng rãi nơi cô đã lớn lên, gần như tê liệt trong nỗi sợ hãi những gì sắp đến. Mọi người sẽ ở trong sân sau rộng rãi dưới cây dẻ không lồ. Thời gian này còn quá sớm trong năm để mở bể bơi, nên bọn trẻ sẽ chạy loạn xạ trên cỏ thay vì bơi lội. Người lớn sẽ ngồi trẻ nãi trong những chiếc ghế xếp dưới bóng cây, và bố cô thì đang trông coi thịt nướng và bánh hăm bơ gơ đang từ từ bốc khói trên vỉ nướng. Trông nó như thiên đường nơi ngoại ô, nhưng Claire co rúm lại trước thử thách đi qua bãi cỏ tới chỗ mọi người, biết rằng tất cả sẽ ngầu ngẩn ngẩn soi người đàn ông điển trai đi cạnh cô, tự hỏi tại sao anh lại đi cùng với một người bình thường như vậy trên đời này, khi anh hiển nhiên có thể có mọi đàn bà anh muốn. Chứa ối, cô không thể làm chuyện này.

Max mở cửa xe, và Claire bước ra. Tiếng hò la, tiếng cười của lũ trẻ đang chơi đùa vọng ra từ sâu sau và anh cười toe toét. "Nghe cứ như ở nhà vậy. Lũ cháu trai và cháu gái của tôi là lũ quý tinh nghịch, tất cả bọn chúng đùa nào cũng vậy, nhưng có những ngày sự sáng suốt của tôi đi đâu mất và tôi nhớ sự ồn ào, náo loạn của chúng nó. Ta đi chứ?"

Tay anh ấm áp trên mu bàn tay cô, giờ cô mới nhận ra sự đụng chạm của anh, bởi anh đặt bàn tay anh giữa hai bả vai cô, và ngón tay anh áp vào làn da trần trụi, lộ ra bởi phần lưng trần của chiếc váy sọc vàng vui tươi. Khi họ đi qua cổng và vào trong tầm nhìn của gia đình cô, mọi người đang ngồi dưới bóng cây như cô hình dung, ngón tay cái của anh nhẹ nhàng lướt đi lướt lại ngang xương sống và cảm giác đó làm tan đi nỗi sợ băng giá đã bóp chặt dạ dày cô. Cô vô vọng chống lại sự dâng tràn của hơi ấm đang quét qua người, làm núng vù cô cứng lại, làm ngực cô nóng rực và căng đầy. Sự đụng chạm nhẹ nhàng này đã hoàn toàn ném cô khỏi thăng bằng. Mọi hàng rào phòng thủ đã được dựng lên chống lại nỗi sợ hãi vì việc Max gặp gia đình cô và so sánh cô với họ, và cô hoàn toàn chưa sẵn sàng để đối phó với cách mình hưởng ứng anh bất chấp ý thức thận trọng của bản thân.

Rồi gia đình cô vây quanh họ, và Claire nghe mình tự động giới thiệu mọi người với nhau. Alma thực rạng rỡ tươi cười với Max, khuôn mặt đẹp của bà ngời lên nhiệt tình, và bố Claire, Harmon vừa ấm áp vừa trân trọng chào đón vị khách mới. Rồi những cái ôm và hôn khi Max chào mừng Michael và Celia, những câu cảm thán đôi lập, tiếng ồn của lũ trẻ khi hai cậu con trai âm ỉ của Marline và hai đứa con của Michael bám theo sau, nhập vào nhóm để ôm hôn Claire, người đi yêu quý của chúng. Martine, trông đẹp không thể tin nổi trong chiếc áo len trắng và chiếc quần sọc trắng loá mắt ôm sát đáng yêu duyên dáng của cô và phô bày đôi chân dài tuyệt mỹ, bắt đầu cố mang lại chút trật tự cho bọn trẻ nhà cô. Celia cũng làm vậy, nhưng phải mất vài phút tới khi mọi thứ được ổn định. Qua tất cả mọi chuyện, Claire vẫn biết Max đang đứng sát cạnh cô, cười và chuyện gẫu với vẻ quyến rũ khó tin làm mọi người mê hoặc.

"Cháu biết Claire lâu chưa?" Alma hỏi, cười với Max và Claire căng ra. Lẽ ra cô phải biết là Max đã bị tra tấn suốt cả cuộc đời từ lúc sinh ra tới giờ. Đó là lỗi của cô, từ khi cô li dị Jeff, cô đã ngoan cố kháng cự lại cố gắng của gia đình thúc giục cô trở lại những hoạt động xã hội, nên việc xuất hiện cùng một người đàn ông kiểu này không phải là đặc trưng của cô. Bữa tiệc của Virginia là bữa tiệc duy nhất cô tham dự trong nhiều năm trừ những buổi tụ họp nhỏ ở gia đình, và Claire không nghi ngờ là Martine và Alma sau hết đang thảo luận về thực tế là cô cuối cùng đã nhượng bộ sự giục giã của Martine. Sự tò mò của họ về Max sẽ còn tăng cao nữa.

Mí mắt anh sụp xuống đôi mắt lấp lánh như hơi buồn ngủ. "Chưa lâu đâu ạ", anh nói giọng dịu dàng và có vẻ vui thích. Claire tự hỏi liệu cô có phải là người duy nhất nghe được sự thích thú đó không, và cô liếc nhanh mẹ. Alma vẫn mỉm cười, bà có biểu hiện hơi sững sốt mà Claire đã nhìn thấy trên khuôn mặt của nhiều người đàn bà khác trước đây khi họ thấy Max lần đầu. Bất thần Claire nhẹ nhõm, không còn lo lắng về việc Max sẽ phải đối mặt với sự dò hỏi từ gia đình cô. Cô biết rằng anh hoàn toàn thoải mái, như là anh mong chờ được hỏi han như vậy.

"Max là người mới ở thị trấn và con đang chỉ cho anh ấy vài chỗ quanh đây" cô giải thích.

Cả Alma và Martine nhìn cô vô cùng hài lòng rồi liếc nhau như để chúc mừng vì cuối cùng họ đã làm tốt việc lôi Claire ra khỏi vỏ. Giờ đã già dặn hơn,

Claire thường thấy thích thú bởi sự giao tiếp thâm lặng giữa mẹ và chị, dù khi còn là đứa trẻ điều đó đe dọa cô, khiến cô như bị gạt ra ngoài. Mỗi cô cong lên một nụ cười, có gì đó thật dễ chịu khi biết gia đình bạn rõ tới mức gần như có thể đọc được suy nghĩ của họ. Martine nhìn lại Claire, thấy sự thích thú của em gái và một nụ cười sáng rỡ nở ra trên khuôn mặt đáng yêu. "Em lại làm thế nữa rồi", chị cô nói và cười phá lên.

"Gi thế?" Steve hỏi, nghiêng về phía vợ anh.

"Claire lại đọc suy nghĩ của em".

"Ồ, nó luôn làm vậy mà", Alma nói lơ đãng. "Harmon, thịt đang cháy kia".

Bố Claire bình tĩnh phun nước lên đồng than củi đang cháy. "Cậu đang làm công việc gì vậy, cậu Benedict?" ông hỏi, cặp mắt như điều hầu soi vào đồng than phồng chùng bùng lên lần nữa.

"Cháu làm về đầu tư và bất động sản"

"Bất động sản à? Nghề đó không ổn định đâu."

"Dự đoán bất động sản thì đúng hơn, nhưng cháu không kinh doanh ở lĩnh vực này".

"Khi chúng tôi định cư ở Arizona, tôi sẽ bắt tay vào việc học để lấy bằng về bất động sản", Celia tham gia. "Đó là một nghề hấp dẫn, và giờ khi cả hai đứa trẻ đều đi học, tôi muốn trở lại nghề đó. Tôi làm việc cho một văn phòng bất động sản ở Michigan", cô giải thích với Max. "Lúc đó, tôi cũng lên kế hoạch lấy bằng, nhưng hai đứa trẻ đã khiến tôi hoãn lại đến khi chúng cứng cáp hơn".

Martine ngả về phía trước, đôi mắt màu lơ sẫm long lanh khi soi vào Max. "Anh có con chưa, anh Benedict?" cô ngọt ngào hỏi, và Claire nhắm mắt lại, lưỡng lự giữa việc rùng mình sợ hãi và lăn ra cười. Marine không tin vào việc khéo léo tế nhị khi cần bảo vệ em gái, và giờ đây, sự bảo vệ đó biến thành một dạng đào bới mọi thông tin có thể tìm được từ Maxwell Benedict.

Max ngả mái đầu vàng óng ra sau và cười vang, âm thanh trầm sâu, ấm áp khiến Claire mở bừng mắt. "Không vợ, không con, cả trong hiện tại và quá khứ, là nỗi tuyệt vọng của mẹ tôi, mẹ nghĩ tôi là kẻ vô lại vì không cho bà những đứa cháu như anh trai và các em tôi đã làm. Và xin hãy gọi tôi là Max, nếu chị muốn".

Sau đó, mọi người đều bị anh mê hoặc. Dù cô đã thấy điều đó trước đây, Claire vẫn sửng sốt vì tài năng của anh trong việc điểm những nốt đúng. Nụ cười thoải mái và việc nhắc đến gia đình một cách trêu mến đã trấn an mọi người rằng anh hoàn toàn bình thường, không phải là kẻ lừa bịp, hay giết người, hay một tên sở Khanh vô lương tâm chỉ nhằm nhệ lợi dụng cô. Đôi lúc Claire nghĩ rằng gia đình chắc phải xem cô là kẻ ngu ngốc hoàn toàn, không có khả năng chăm sóc bản thân, và cô không thể nghĩ ra mình đã làm điều gì đáng bị coi như thế. Cô sống lặng lẽ, làm việc và trả các hoá đơn, cô không bao giờ gặp rắc rối, xử lý những khủng hoảng muôn màu muôn vẻ trong công việc với sự điềm tĩnh tự tin. Nhưng không điều gì dường như có ý nghĩa với gia đình cô. Tất cả mọi người đều nghĩ rằng Claire "cần được chăm sóc". Bố cô không thể hiện rõ như Alma và Martine, nhưng ông vẫn có thói quen hỏi cô xem có cần sự trợ giúp nào về tiền bạc hay không.

Max chạm nhẹ vào tay cô, mang suy nghĩ cô trở về những người đang cười vui và chuyện gẫu, đôi mắt ngọc lam ấm áp khi anh cười với cô. Anh không bao giờ bỏ lỡ cuộc trò chuyện xoay quanh họ. Anh nhanh chóng bỏ tay ra, nhưng sự đụng chạm nho nhỏ đó nói với cô rằng anh vẫn biết cô.

Buổi chiều đó là cả một khám phá đối với Claire. Max thân thiện và thoải mái với gia đình cô, nhưng anh không ngã gục bởi vẻ đẹp cổ điển quý giá của Martine, như những người đàn ông khác. Anh vẫn ở đó với Claire. Anh ngồi cạnh cô trong lúc họ ăn tối tại chiếc bàn ăn ngoài trời bằng gỗ đỏ, anh cùng Claire chơi với lũ trẻ hiếu động sau khi chúng ăn xong và nhanh chóng nô đùa trên cỏ với tất cả sự tự tin của một người đàn ông đã quen bị những đứa cháu trai cháu gái nghịch ngợm quây quanh. Claire nhìn anh chơi với lũ trẻ, người đàn ông đẹp đẽ, lịch lãm này dường như không quan tâm chút nào tới mái tóc vàng rối tung, hay chiếc quần bị cò lăm bần. Ánh hoàng hôn bao quanh mái tóc anh một vòng hào quang vàng rực và bất ánh lấp lánh rực rỡ màu nước biển trong mắt anh. Nhìn anh, Claire cảm thấy trái tim cô căng lên tới mức gần như nổ tung, và tất cả chìm vào tâm tối trong khoảnh khắc.

Mình không muốn yêu anh ấy, cô nghĩ trong tuyệt vọng, nhưng quá muộn rồi. Làm sao cô có thể không yêu anh? Tiếng cười của anh khi anh lăn tròn trên cỏ, dịu dàng vật lộn với bốn cậu bé vừa khàn khách cười vừa kêu la inh ỏi, phá huỷ sự phòng thủ của cô còn nhanh hơn bất kỳ nỗ lực quỵ rũ nào.

Cô vẫn choáng váng khi Max lái xe đưa cô về nhà tối đó. Gần 10 giờ đêm mọi người mới miễn cưỡng để buổi tối này kết thúc.

"Tôi thích gia đình cô", Max nói khi anh đưa cô tới cửa, kéo cô khỏi suy nghĩ.

"Họ cũng thích anh. Tôi hy vọng các câu hỏi không làm anh khó chịu".

"Không khó chịu chút nào. Tôi sẽ thất vọng nếu họ không quan tâm đến hạnh phúc của cô. Họ rất yêu cô".

Giật mình, Claire dừng lại với chùm chìa khoá trong tay. Max cầm chìa mở cửa và bật đèn lên rồi đưa cô vào trong với bàn tay đặt trên lưng cô. "Họ nghĩ tôi là một con ngốc không thể tự mình làm gì được", cô thốt lên.

"Đó không phải là điều tôi thấy", Max thì thầm, ôm đôi vai trần của cô trong bàn tay ấm áp. Tim Claire bỗng chốc đập mạnh và cô liếc xuống để che dấu phản ứng không kiểm soát được. "Nếu cô nghĩ gia đình bảo vệ mình quá mức, tôi run rẩy khi nghĩ cô sẽ phản ứng gia đình tôi đến thế nào. Toàn bộ gia đình tôi tò mò, thốc mách không thể tin được khiến đôi khi tôi đã nghĩ là KGB còn tế nhị hơn".

Cô phì cười, bởi anh có ý như vậy, và cách gương mặt cô bất chợt ngời sáng làm cơ thể anh đập rộn ràng. Anh nghiêng chặt rằng, kim mình khỏi vồ lấy cô

và áp hông anh sát vào những đường cong mềm mại của cô. "Chúc ngủ ngon", anh nói, cúi xuống đặt môi anh trên trán cô. "Tôi có thể gọi cho cô ngày mai chứ?"

"Gọi cho tôi lần nữa? Tất nhiên, ý tôi là vậy, nhưng tôi nghĩ anh mệt mỏi vì sự bầu bạn của tôi rồi."

"Không đâu. Tôi có thể thư giãn thoải mái cùng cô mà. Nếu cô có kế hoạch khác...?"

"Tôi chẳng có kế hoạch nào cả", cô vội vã nói, đột nhiên sợ là anh sẽ không gọi nữa. Ý nghĩ cả một ngày không được gặp anh khiến cô cảm thấy trống trải. "Rồi ăn trưa với tôi nhé. Có nhà hàng nào gần văn phòng cô không?"

"Có, chỉ qua đường là tới. Nhà hàng Riley".

"Buổi trưa, tôi sẽ gặp cô ở đó". Anh chạm vào má cô gây giật mình rồi ra về. Claire khoá cửa đằng sau anh, mắt cô bất ngờ ngập đầy nước và cổ họng cô nghẹn lại. Cô yêu anh, yêu một người đàn ông chỉ muốn ở cô nơi nương náu của một tình bạn không đòi hỏi như anh tự thú nhận. Cô đã làm một việc ngu ngốc biết nhường nào. Cô đã biết, từ phản ứng bất thường của mình đối với anh, rằng anh là mối nguy hiểm cho cô và cuộc đời lạng lẹ, đơn giản mà cô xây dựng. Bằng cách không đòi hỏi chút gì, anh đã lấy đi còn nhiều hơn là cô đã từng cho.

Bạn đang đọc truyện *Almost Forever* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Khi Claire bước vào văn phòng, cô thấy ngay Sam lại ở đó cả đêm. Những ngăn kéo đựng hồ sơ để mở, các bóng đèn đều sáng và một tách cà phê cũ cháy sém trên tấm lót vàng xỉn của máy pha cà phê. Nhấn mũi lại, cô đồ tách cà phê cũ đi và làm một tách mới, rồi bắt đầu dọn dẹp văn phòng. Cửa văn phòng Sam đóng, nhưng cô biết ông đang ngả lưng trên ghế sofa hoặc gục xuống bàn. Ông đã từng nhiều đêm ở văn phòng khi bận bịu nghiên cứu một hợp kim mới. Niềm vui sướng của ông gửi vào việc chế tạo những kim loại mới, không phải những việc thường nhật điều hành doanh nghiệp mà ông dựng nên. Vì những lẽ đó, ông là một doanh nhân kín đáo, khôn ngoan, và không điều gì thoát khỏi sự chú ý của ông lâu.

Khi cà phê pha xong, cô rót một tách mang tới văn phòng Sam. Ông đang ngủ trên bàn, đầu ông gục trên cánh tay gấp lại. Tập giấy nháp dày đặc những con số và các ký hiệu hoá học đặt bên cạnh và năm cốc nhựa cà phê uống dở nguội ngắt rải rác quanh bàn. Claire đặt cốc cà phê nóng trên bàn và bước ngang phòng tới cửa sổ vén rèm ra, căn phòng tràn ngập ánh sáng. "Sam, dậy thôi. Gần tám giờ rồi".

Ông tỉnh ngay, ngáp dài và động đậy khi nghe giọng cô. Ngồi dậy, ông lại ngáp và chà xát khắp mặt, nhìn cốc cà phê mới với sự đánh giá cao và làm một ngụm hết nửa cốc. "Cô nói mấy giờ rồi nhỉ?"

"Tám giờ"

"Tôi đã ngủ gần năm tiếng rồi. Không tệ". Ngủ năm tiếng thực là quá nhiều đối với ông. Ông thường ngủ ít hơn. Sam là một người khó hiểu, nhưng cô quý và trung thành tuyệt đối với ông. Ông có mái tóc thưa màu xám, mặt hằn những nếp nhăn nói lên một cuộc sống nhiều lúc khắc nghiệt trong suốt 52 năm qua, làm cô ngỡ là ông đã có một quá khứ vui vẻ, nhưng ông không bao giờ nói về nó. Cô biết ông rất ít, rằng vợ ông đã chết 10 năm trước và ông vẫn thương tiếc bà, không có ý định tái hôn nữa. Ảnh bà vẫn đặt trên bàn làm việc của ông và Claire đã thấy Sam nhìn bức ảnh với vẻ đau đớn và khao khát tới mức cô phải quay mặt đi.

"Ông đang nghiên cứu một hợp chất mới à?" cô hỏi, gạt đầu về phía tập giấy nháp.

"Tôi muốn làm hợp kim mới bền vững hơn, nhưng đến nay tất cả những gì tôi làm được là làm cho nó trở nên dễ gãy. Tôi cũng chưa tìm ra sự kết hợp đúng mà không làm nó nặng hơn" (I haven't hit on the right combination yet without making it heavier, too).

Thách thức là chế tạo một kim loại vừa bền vừa nhẹ, kim loại càng nặng thì càng đòi hỏi nhiều năng lượng để di chuyển. Những ứng dụng thực tiễn của hợp kim cải tiến này có tác dụng sâu rộng hơn chỉ là làm một loại rầm hình chữ I bền vững dùng trong xây dựng (The advanced metal alloys had practical applications more far-reaching than simply making a long-lasting I-beam for construction). Hợp kim phức tạp đó từng được sử dụng trong vũ trụ và mở ra cơ hội mới trong du lịch đường bộ. Sau khi hợp kim đã được chế tạo thì cách thức sản xuất đã được phát hiện đủ rẻ để ngành kinh doanh sử dụng được. Lần đầu tiên Claire bắt tay vào công việc, nó dường như chỉ là một việc thông thường như ở bất kỳ nhà máy thép nào, nhưng cô nhanh chóng thấy được sai lầm của mình. An ninh rất nghiêm ngặt và nghiên cứu thì cực kỳ hấp dẫn.

Cô yêu công việc của mình, và sáng hôm ấy cô đặc biệt biết ơn vì điều này, bởi nó làm đầu óc cô không nghĩ đến Max nữa và cho cô chút không gian để thở. Anh đã choán hết cả thời gian và suy nghĩ của cô từ khi cô gặp anh lần đầu vào tối thứ sáu đó, tràn ngập trong cô với sự tinh tế ngọt ngào và sự hài hước tình quái, anh chen vào cuộc đời cô quá gọn ghẽ và chắc chắn, thậm chí trong giấc ngủ cô cũng không thể thoát khỏi anh. Đêm trước, Claire ngủ không ngon giấc, cô tỉnh dậy chỉ để nhắc đi nhắc lại mình rằng cô không yêu anh, không thể yêu anh, nhưng rồi đầu óc bội bạc của cô lập tức dựng lại hình ảnh anh ngay trong suy nghĩ và thể xác cô phản ứng hoang dại, dần âm lên và nặng trĩu, khiến cô phát sợ. Yêu anh vừa bất cần vừa ngốc nghếch, đặc biệt là đối với người đàn bà quý trọng sự yên ổn trong cuộc sống như cô và không bao giờ lại muốn liêu với vết thương lòng nữa. Thậm chí còn ngốc nghếch hơn bởi Max đã nói với cô ngay từ đầu là anh chỉ muốn là bạn. Thật xấu hổ làm sao nếu anh đoán được là cô chỉ như những người khác, mê mẩn anh như một đứa trẻ mới lớn. Tạm biệt tình bạn, tạm biệt Max.

Sam gọi cô vào văn phòng lúc cuối buổi sáng để viết mấy lá thư, nhưng ông chỉ đọc vài từ. Ngả ra ghế, ông chống tay lên mặt và sầm soi nhìn cô qua chúng, mày cau lại. Claire ngồi im chờ đợi. Sam không khó chịu với cô. Ông đang chìm trong suy tư và chẳng còn thấy cô nữa. Cuối cùng ông ngồi thẳng lên và đứng dậy, rên rỉ một chút khi những cơ bắp cứng đờ phản kháng lại. "Những ngày như thế này lại nhắc tôi nhớ đến tuổi tác mình", ông lầu bầu, chà xát mạnh phần dưới lưng.

"Chính là ngủ trên bàn nhắc ông nhớ đến tuổi của mình", Claire chỉnh lại và ông lăm bằm đồng tình.

"Tôi nghe được vài tin đồn cuối tuần trước", ông nói, đi về phía cửa sổ nhìn xuống nóc phòng thí nghiệm. "Không có gì cụ thể, nhưng trong trường hợp này, có lẽ tôi tin chúng. Các nhà đầu tư nước ngoài có vẻ quan tâm đến việc mua lại cổ phiếu của chúng ta. Tôi không thích chuyện này. Tôi không thích một chút nào".

"Dành quyền kiểm soát công ty ta chẳng?"

"Có lẽ vậy. Không hề có việc mua đi bán lại cổ phiếu của chúng ta, không hề tăng đột biến về cầu hay giá, nên tin đồn ấy có lẽ không có cơ sở. Tuy vậy, có vài chuyện nữa khiến tôi lo ngại. Một tin đồn khác đang lan truyền về hợp kim titan mới mà tôi hiện đang nghiên cứu". Những đường nét trên khuôn mặt ông căng thẳng lo âu.

Họ nhìn nhau trong im lặng, cả hai đều hiểu những điều không nói ra. Sam đã sáng chế một hợp kim ưu việt hơn những loại trước đó về độ bền và nhẹ mà họ hoàn toàn tin tưởng khả năng sử dụng nó sẽ được áp dụng rộng rãi, dù ông vẫn chưa hài lòng với tiến trình sản xuất. Kim loại này vẫn trong giai đoạn thử nghiệm và việc chế tạo được bảo đảm an ninh hết sức chặt chẽ. Mọi người trong phòng thí nghiệm biết chuyện này vì cần thiết, dù Sam là người duy nhất sở hữu mọi thông tin. Những người tham gia quá trình sản xuất cũng biết chuyện đó. Thông tin một khi rò rỉ sẽ không thể kiểm soát được nữa và sẽ nhanh chóng lan rộng.

"Chuyện này quá nhạy cảm", cuối cùng Claire nói. "Chính phủ liên bang không đòi nào cho phép một công ty nước ngoài mua quyền tiếp cận với hợp kim này".

"Tôi luôn cố giữ sự độc lập", Sam đâm chiêu lại nhìn qua cửa sổ. "Nghiên cứu này nên được bảo mật, và tôi biết mọi thứ kèm theo, nhưng tôi quá vô kỷ luật để làm những chuyện hợp lý. Tôi nghĩ công ty ta quá nhỏ để lôi cuốn sự chú ý và tôi không muốn tranh cãi về quyền bảo mật thông tin của chính phủ. Đó là một sai lầm".

"Ông sẽ liên hệ với chính phủ?"

Ông xọc ngón tay vào mái tóc xám. "Chết tiệt, tôi ghét làm vậy. Tôi không muốn mọi chuyện lại xảy ra lúc này, làm tôi xao lãng. Có lẽ ..."

Sam đúng là một kẻ vô kỷ luật với thiên tài lạ thường và sự nôn nóng với những ranh giới và giới hạn. Claire nhìn ông thừa biết quyết định của ông là gì rồi. Ông sẽ đợi xem sao. Ông không để hợp kim đó rơi vào những bàn tay không phù hợp, mà ông tiếp tục tự mình nghiên cứu càng lâu càng tốt.

"Hiện giờ mọi nỗ lực dành quyền kiểm soát công ty ta chắc sẽ thất bại. Chúng ta có một số tài sản mà giá trị đã tăng vọt, nhưng chưa được định giá trong nhiều năm qua. Lời đề nghị đã không cân nhắc đến chuyện này" (An offer wouldn't take that into account -câu này chả hiểu j)

"Tôi sẽ đem chúng đi định giá lại", Claire nói, ghi chú lại điều này.

"Bảo họ làm nhanh đi. Tôi hy vọng nó đủ giữ cho ta an toàn. Tôi chỉ muốn có thời gian hoàn thành nghiên cứu trước khi cân nhắc kỹ chuyện này". Ông nhún đôi vai rộng, nhìn thật mệt mỏi. "Khi nghiên cứu còn tiếp tục thì mọi chuyện vẫn tốt đẹp, nhưng đôi lúc tôi biết chúng ta đã tiến tới gần một phát minh quan trọng. Chết tiệt, tôi ghét làm phức tạp mọi chuyện với những hành động ngu ngốc quan liêu."

"Tôi nghĩ chuyện này chả có gì là ngu ngốc cả, nhưng ông ghét vì ai đó bảo ông phải làm cái này cái kia, mấy vị quan liêu hoặc là không gì hết".

Ông quắc mắt nhìn cô giận dữ, một cái nhìn mà Claire đương đầu với sự điềm tĩnh hoàn toàn, và một lúc sau, cơn giận dịu dần nhường chỗ cho sự đồng tình gượng gạo. Đó là một trong những điều cô thích nhất ở Sam. Ông có khả năng thấy sự thật và chấp nhận nó, ngay cả khi đó là điều ông không thích. Những gì xảy ra trong cuộc đời đã giáng đòn vào ông, ông đã học được từ tất cả những chuyện ấy. Ông là một thiên tài, giam mình trong những giấc mơ sáng tạo, nhưng ông cũng là một "chiến binh" đường phố hay gây gỗ và thận trọng. Sam chưa bao giờ là một nhà điều hành tám-tiếng-đồng-hồ-nơi-công-sở, khuy cài kín cổ; những quyết định bàn giấy và các quyết sách của công ty, dù nó hết sức quan trọng, vẫn không cuốn hút ông, và ông chỉ làm chúng vì bổn phận. Tham vọng của ông, cuộc đời của ông là trong phòng thí nghiệm.

Bất chấp sự xao lãng của buổi sáng bận rộn, Claire vẫn luôn biết thời gian đang trôi, đưa cô mỗi lúc một gần tới bữa trưa, khi cô lại được thấy Max. Cuối cùng đã đến lúc đi, cô chớp lấy ví và lao như tên bắn ra khỏi văn phòng. Da thịt cô như bốc cháy và tim đập thình thịch khi cô băng ngang phố. Cô hít vài hơi thở sâu cố gắng trấn tĩnh lại. Chẳng ăn thua gì. Đây chỉ là một cái hẹn ăn trưa đơn giản giữa bạn bè, không có gì hơn cả; cô không dám để xảy ra điều gì hơn nữa.

Max đứng dậy khi cô len lỏi xuyên qua mê trận các bàn ăn đông nghịt. Người cô nóng bừng vì bước vội và mắt anh giây lát rơi xuống miệng cô hơi hé ra bởi hơi thở gấp. Miệng cô rộng và mềm mại, các giác quan của anh tê điếng. Anh muốn nếm hương vị của cô, không chỉ giới hạn bản thân trong sự tao nhã trong sạch của nụ hôn vội cực kỳ không thỏa mãn trên má và trán cô. Anh muốn lột bỏ hết quần áo và thưởng thức cô, cả người cô suốt từ đầu cho đến những ngón chân màu hồng, với sự khao khát mãnh liệt đe dọa xé nhỏ sự tự chủ của anh. Quí tha mà bắt cô đi, anh không thể xua đuổi cô ra khỏi tâm trí, nhưng anh không dám làm điều gì với cô. Cô quá bướng bỉnh và cô sẽ rút lui khỏi anh lần nữa, và anh sẽ không lấy được thông tin nào từ cô hết. Dù sao chẳng nữa anh không có nhiều thời gian, anh cũng gặp trở ngại bởi không biết chính xác phải tìm kiếm điều gì, nhưng Anson chắc chắn là Bronson đã giấu tài sản, và linh cảm của Anson Edward chưa bao giờ sai lầm.

Rắc rối là khi anh nhìn cô, thật khó nhớ rằng công việc là lý do đầu tiên để anh đến Houston. Toàn bộ chuyện này bắt đầu để lại dư vị tồi tệ trong miệng anh. Thủ đoạn chiếm công ty là một chuyện, nhưng anh không khoáy ý tưởng nó dính líu tới Claire hay sử dụng cô. Chỉ sự trung thành với Anson Edward buộc anh làm việc đặc biệt này và lần đầu tiên Max cảm thấy lòng trung thành dao động. Anh không muốn lãng phí thời gian tìm kiếm thông tin; anh muốn ôm ấp Claire trong cánh tay và ghì cô chặt đến mức không bao giờ còn khoảng cách giữa họ nữa. Khao khát mãnh liệt thất bại bên trong anh khi cuối cùng cô cũng đi tới bàn và anh đứng dậy đón cô. Nhưng anh đã rèn luyện để nét mặt chỉ bộc lộ sự thân thiện bình thường, nhẹ nhàng mà dường như cô thích hơn.

"Buổi sáng bận rộn hả?" anh hỏi, cúi xuống hôn vào má cô trước khi mời cô ngồi. Cử chỉ của anh mềm mại và tự nhiên. Anh chắc đã hôn mọi phụ nữ anh gặp, Claire đau đớn tự nhủ, nhưng điều đó không ngăn được sự ầm ập lan khắp người cô.

"Đúng là ngày thứ hai điển hình. Tất cả đều trong trật tự hoàn hảo khi tôi rời công sở tối thứ sáu, nhưng qua mấy ngày cuối tuần vì lý do nào đó nó lại biến thành hỗn loạn".

Người bồi bàn xuất hiện với tờ thực đơn, và họ yên lặng lúc chọn món ăn. Họ gọi món rồi Max hướng sự chú ý trở lại cô. "Tôi đã chuyển vào căn hộ sáng nay rồi".

"Nhanh quá nhỉ!"

"Tôi phải chuyển hết quần áo của tôi tới đây", Max chỉ rõ, cười thích thú. "Tôi đã làm kho chứa và mua thêm mấy tấm ga và khăn tắm mới..."

Người bồi bàn mang cả phê tới, trượt cái cốc và đĩa trước mặt họ với sự thành thực. Nhà hàng Riley nổi tiếng vì phục vụ nhanh và hôm nay người bồi bàn còn nhanh hơn thường lệ. Vài lần họ thử bắt đầu cuộc trò chuyện, nhưng mỗi lúc lại bị cắt ngang bởi tách cà phê hay cốc nước được rót thêm. Nhà hàng đông nghịt và ồn ào, tiếng lách cách huyền ảo của đĩa, cốc liên miên không dứt, buộc họ phải cất cao giọng và cố lắng nghe.

"Claire! Anh Benedict! Thật vui khi bắt gặp cả hai người ở đây".

Max lịch thiệp đứng dậy, và Claire quay sang nhìn người vừa nói với họ. Người phụ nữ da ngăm ngăm xinh xắn đang tươi cười với họ là Leigh Adkinson, thành viên của giới trung lưu Houston mà Claire đã từng tham gia khi cô còn là bà Halsey. Leigh là người vui vẻ và không ác tâm, họ đã thân hơn bạn bè bình thường và sau vụ ly hôn của Claire, cô hầu như mất liên lạc hoàn toàn với tất cả bạn bè cũ. Cô có thể đếm trên một bàn tay số lần nói chuyện với Leigh trong những năm sau khi ly dị, nhưng giờ Leigh đang ở đây, cười với cô cứ như họ là những người bạn thân thiết nhất. Làm sao Leigh lại biết Max nhỉ, cô tự hỏi.

"Anh còn nhớ tôi không, anh Benedict? Chúng ta gặp nhau tại bữa tiệc của Virginia tối thứ sáu", Leigh liến láu.

"Tất nhiên là nhớ chứ. Sao cô không tham gia cùng chúng tôi nhỉ?" Anh chỉ chiếc ghế trống, nhưng Leigh lắc đầu.

"Cảm ơn, nhưng tôi phải đi rồi. Tôi biết đây chỉ là lời mời thiếu sót, nhưng tôi muốn mời các bạn tới dự bữa tiệc do tôi tổ chức vào tối thứ bảy. Thực ra, bắt đầu là một bữa tiệc tối tại nhà. Sau đó chúng ta sẽ tới Wiltshire Hotel khiêu vũ. Tony đang đá bay khả năng ứng cử vào chức thống đốc. Làm ơn hãy nói các bạn sẽ tới, cả hai bạn nhé. Tôi thấy ở bữa tiệc của Virginia các bạn nhảy cùng nhau thật tuyệt!"

Max liếc Claire, lông mày anh nhíu lên. "Claire?"

Cô chẳng biết nói gì. Leigh không hiểu vì sao lại nghĩ rằng họ là một cặp, nhưng không phải vì chuyện này. Có lẽ Max thích đưa người khác đến bữa tiệc đó hơn, nếu anh có chút nào muốn tham dự.

"Đó không phải là bữa tiệc quyền góp đâu", Leigh nói và cười. "Đó là một bữa tiệc dành cho bạn bè. Bạn đã trốn tránh quá lâu rồi, Claire ạ".

Claire rất ghét khi ai đó nói cứ như là cô đắm mình trong đau thương sâu sắc sau vụ ly hôn, đó không phải là chuyện đã diễn ra. Cô cứng người, rút lui khỏi họ, và câu từ chối bắt đầu chớm trên môi.

Max đặt tay lên tay cô, ngăn cô lại. "Cảm ơn, chúng tôi rất vui lòng tham dự bữa tiệc"

"Oh, hay quá. Chúng tôi sẽ có bữa tối sớm lúc bây giờ. Claire biết chỗ chúng tôi rồi đấy. Hẹn gặp các bạn vào thứ bảy. Tạm biệt".

Max lại ngồi xuống và im lặng rơi xuống giữa họ trong giây lát. "Cô bức vì tôi đã chấp nhận lời mời thay mặt cả hai chúng ta à?" anh hỏi, buộc cô nhìn vào anh.

"Tôi hơi bối rối. Leigh cho rằng chúng ta là một cặp, và anh thì quá lịch sự để nói với cô ấy sự thật".

Lông mày anh cong lên và bỗng chốc người đàn ông lịch lãm uể oải biến mất, và thay vào đó là một người với đôi mắt lạnh lùng, gần như là tàn nhẫn. "Cô có thật sự nghĩ là tôi quan tâm việc phải lịch sự nếu tôi không muốn tham dự bữa tiệc hay không? Thành thật tôi cũng có thể là một thằng con hoang khốn khiếp đấy".

Claire như bị thôi miên, nhìn chằm chằm vào đôi mắt ngọc lam và bất thành linh thấy một người khác, nhưng bất ngờ, sự tàn nhẫn tan đi và thay vào đó là sự kiểm soát điềm tĩnh quen thuộc, làm cô cảm thấy như đầu óc và mắt cô đang chơi xỏ cô.

"Sao cô không muốn đến bữa tiệc này vậy?" anh thăm dò.

"Tôi không còn thuộc về tầng lớp xã hội đó nữa".

"Cô sợ gặp lại chồng cũ à?"

"Chắc chắn là tôi không quan tâm tới việc giao du với anh ta lẫn vợ anh ta".

"Cô chẳng cần giao du với họ", Max khẳng định, và Claire cảm thấy sự quả quyết sắt thép trong anh. "Nếu họ ở đó, đơn giản là họ đi. Ngày nay thực tế là các vụ ly hôn đầy rẫy, không phải vì thế mà chia rẽ bạn bè và các mối quan hệ thành các bè phái đối đầu đầu".

"Tôi không gây chiến với Jeff", Claire phủ nhận. "Đó chẳng là vấn đề gì cả"

"Thế thì cái gì mới là vấn đề? Tôi thích đưa cô tới bữa tiệc đó và sau đấy khiêu vũ cùng cô. Tôi nghĩ chúng ta đã vui vẻ, phải thế không?"

"Tôi đã chiếm hết cả thời gian của anh..."

"Không, bạn mến" anh dịu dàng ngắt lời. "Tôi mới đọc chiêm cô. Tôi thích ở cùng cô, cô không ngắt xiut trên áo khoác của tôi. Tôi thành thực thừa nhận là mình ích kỷ, nhưng tôi thoải mái khi ở cùng cô và tôi thích được thoải mái".

Claire nhượng bộ, biết rằng vì sự an toàn của cảm xúc riêng cô, cô nên càng tránh xa anh càng tốt, nhưng đơn giản là cô không thể. Cô muốn ở cùng anh, nhìn thấy anh, nói chuyện với anh, ngay cả khi chỉ như một người bạn, và nhu cầu ấy mạnh mẽ đến mức không thể kìm chế được.

Sau bữa trưa, anh cùng cô đi dạo qua phố. Trong lúc họ ăn trưa, bầu trời nhanh chóng dòn đầy mây đen, hứa hẹn một trận mưa rào mùa xuân. Max liếc nhìn trời. "Tôi phải chạy mưa đây", anh nói. "Mấy giờ chúng ta sẽ ăn tối tối nay nhỉ?"

Claire quay lại nhìn anh chằm chằm về không tin. "Bữa tối tối nay?. Ba tối liên tục à?"

"Trừ phi cô có kế hoạch khác. Tôi sẽ là đầu bếp. Sau mọi chuyện đây là bữa đầu tiên trong căn hộ mới. Cô không có kế hoạch khác chứ?"

"Không, chẳng có kế hoạch nào khác".

"Tuyệt. Cũng là một buổi tối hoàn toàn bình thường thôi, nên cô có thể thoải mái thư giãn. Tôi sẽ đón cô lúc sáu rưỡi nhé".

"Tôi sẽ lái xe", cô vội vàng nói. "Như vậy, anh sẽ không phải đi giữa lúc đang nấu dở".

Anh nhìn cô điềm tĩnh và tính toán. "Tôi nói sẽ đón cô. Cô không được lái xe về nhà một mình giữa đêm. Mẹ tôi sẽ tước quyền thừa kế nếu tôi để xảy ra một việc như vậy".

Claire lưỡng lự. Cô bắt đầu học được Max quả quyết thế nào để đạt được mọi thứ theo cách của anh. Một khi không hề khoan nhượng, tức là anh đã quyết định. Đằng sau điệu biếng nhác giả tạo là thép nguyên chất, lạnh lẽo và không thể phá vỡ. Cô đã thấy nó vài lần nhưng quá ngán ngùi nên cô chưa bao giờ dám chắc về cái mà mình thấy, nhưng cô quá nhạy bén để biết được sức mạnh của người đàn ông này đằng sau hình ảnh đẹp đẽ của anh.

Max nâng cằm cô lên bằng mấy ngón tay, đưa sự quyến rũ vào cử động khi mắt anh lấp lánh nhìn cô. "Sáu rưỡi nhé?".

Cô nhìn chiếc đồng hồ nơi cổ tay. Cô đã muộn giờ làm và không có thời gian tranh cãi về những chi tiết vớ vẩn như thế. "Thôi được. Tôi sẽ chuẩn bị sẵn sàng"

Anh là một chuyên gia trong việc làm theo cách của anh, cô nhận ra mười phút sau đó. Nếu sự quyến rũ không có tác dụng, anh sẽ sử dụng uy quyền lạnh lùng mà thường xuất hiện không có gì báo trước và cứ tiếp tục như vậy, nhưng thông thường chỉ sự quyến rũ là đủ. Anh có thường bị ai đó từ chối không nhỉ, nhất là phụ nữ? Chắc hẳn là trong thập kỷ này không có, Claire nghĩ một cách rầu rĩ. Ngay cả cảnh giác như cô về những chàng quyến rũ đẹp trai, cũng không thoát được sức hấp dẫn của anh.

Sau giờ làm cô đâm bổ về nhà, hoạt bát, sống động vì biết trước mọi việc. Cô tắm gội thật nhanh và bắt đầu sấy tóc thì điện thoại reo.

"Được rồi, kể hết mọi chuyện cho chị nghe đi", Martine kéo dài giọng khi Claire trả lời điện thoại. "Chị muốn nghe mọi chuyện về người đàn ông tuyệt đẹp này".

Nghĩ về điều này, Claire thừa nhận đây đúng là một phép màu nhỏ khi Martine đã kìm chế sự tò mò của chị lâu đến vậy, thay vì gọi cho Claire ngay ở chỗ làm.

Claire dừng lại và một nếp nhăn nhỏ kéo nhếch lông mày cô. Cô biết gì về Max nhỉ? Rằng anh có ba em gái và một anh, là người Anh và làm trong lĩnh vực bất động sản. Gia đình cô cũng biết những điều ấy, từ những câu trả lời khéo léo của anh ngày hôm trước. Cô biết rằng anh có một thị hiếu cao cấp, ăn mặc lịch lãm và có cách cư xử tuyệt vời. Ngoài ra cuộc sống của anh vẫn là một khoảng trắng đối với cô. Cô nhớ đã hỏi anh nhiều câu hỏi nhưng toàn chuyện lật vặt nên cũng chẳng nhớ được câu trả lời của anh. Cô thậm chí còn không biết anh bao nhiêu tuổi.

"Anh ấy chỉ là bạn thôi", cuối cùng cô trả lời, bởi cô không biết nói gì thêm nữa.

"Và Mona Lisa chỉ là một bức tranh".

"Vâng, về bản chất là vậy. Chẳng có gì giữa chúng em ngoài tình bạn". Anh thậm chí chưa bao giờ hôn cô, trừ mấy nụ hôn nhẹ chẳng chút ham muốn nào trên má và trên trán, không phải anh không biết làm thế nào để bắt đầu chuyện đó. Đơn giản là anh không quan tâm.

"Um, nếu em nói vậy" Martine nói, lộ rõ vẻ hoài nghi. "Em còn gặp lại anh ấy không?"

Claire thờ dãi: "Có, em vẫn gặp anh ấy".

"Aha"

"Đừng có 'aha' với em. Chúng em là bạn, không có chữ B hoa mà Hollywood sử dụng đây ý nghĩa đâu. Chị đã thấy anh ấy, nên em chắc chị không khó hình dung anh ấy bị theo đuổi đến thế nào. Anh ấy mệt mỏi vì chuyện đó rồi, đó là tất cả, và anh ấy thoải mái khi ở bên em vì em không đeo đuổi anh ấy. Em không mong đợi một chuyện tình lãng mạn nóng bỏng đâu".

Ở đầu dãy bên kia, Martine nhướn đôi lông mày tuyệt đẹp. Cô tin chắc là Claire không chờ một chuyện tình lãng mạn nóng bỏng, nhưng cô không tin dù chỉ một phút rằng Max Benedict đang gặp em gái cô chỉ vì anh ta "thoải mái" với cô. Ồ, anh ta có thể đã bị đeo bám, tốt thôi, và tất cả bản năng săn đuổi của người đàn ông sẽ nổi lên khi Claire nhìn xuyên qua anh ta cứ như anh ta không có tí ham muốn tình dục nào vậy. Martine biết khá nhiều về đàn ông, và chỉ một cái nhìn đã nói với cô rằng Max là một người đàn ông đúng nghĩa, một con thú săn mồi, khôn ngoan hơn bất kì ai khác và có bản năng tình dục cháy bỏng, cô tự hỏi sao Claire, người nhạy cảm khác thường đối với mọi người, lại không thấy điều này. Nhưng có lẽ Claire quá ngây thơ để nhận ra năng lực tiềm tàng về chuyện ấy. Dù cô đã cưới Jeff Halsey, vẫn luôn có một khoảng cách nhất định, một vẻ mơ màng ngăn cách cô với người khác.

"Nếu em chắc chắn..."

"Em chắc, hãy tin em".

Cuối cùng cô cũng kết thúc cuộc điện thoại với Martine và háo hức nhìn vào đồng hồ. Gần sáu giờ. Cô hấp tấp sấy khô tóc, nhưng không còn thời gian làm gì khác ngoài trừ buông xả ra. Anh nói ăn mặc bình thường thôi, nên cô lấy chiếc quần vải thô màu be và chiếc áo len thun xanh cổ khoét sâu và một chiếc khăn quàng. Thế có quá thường không nhỉ? Max luôn mặc thật đẹp, và anh có ý thức về vẻ trang trọng, lịch sự kiểu Anh. Cô liếc đồng hồ lần nữa tự nhủ mình không còn thời gian để thay đổi trang phục nữa. Cô vẫn còn phải trang điểm.

Khi cô đưa nhát lược cuối cùng trên tóc, chuông cửa reo. Chính xác sáu rưỡi. Cô nhấc túi xách và vội vàng tới mở cửa.

"Ah, cô luôn sẵn sàng như thường lệ", anh nói và sờ lên cổ áo len. "Cổ cần áo choàng. Con mưa làm trời trở nên lạnh đấy".

Những hạt mưa nhỏ rắc trên chiếc áo khoác vải tuyết và mái tóc vàng của anh, khi anh dựa vào khung cửa chờ Claire lấy áo khoác. Lúc cô quay ra, anh choàng tay quanh vai cô trong một cử chỉ bẽ bặt.

"Tôi hy vọng cô đang đói. Tôi đã làm mọi việc xuất sắc hơn thường lệ, tôi phải nói là vậy". Nụ cười lồi cuồn cô chia sẻ tâm trạng phấn chấn của anh, và khi anh kéo cô dựa vào cơ thể cao lớn của mình lúc họ bách bộ, cô hài lòng tựa vào anh. Gần gũi với anh đến thế đúng là một khoái cảm đau đớn mà cô biết mình nên cưỡng lại, nhưng trong khoảnh khắc này, chỉ là cô không thể nhích ra. Cô cảm thấy sức nóng của cơ thể anh, sức mạnh của cánh tay đặt tự nhiên đến thế trên vai cô, ngửi mùi hương ấm áp, sạch sẽ của làn da anh. Mắt cô nhắm lại chốc lát trong nỗi khát khao trong sâu thẳm, rồi cô xua đuổi chúng. Giả vờ là cách cô cảm nhận như vậy, thậm chí chỉ trong khoảnh khắc, có thể dẫn tới chuyện gì đó cũng chẳng làm được gì hay ho; tất cả những gì nó mang tới cho cô là đau khổ. Cô định chỉ là bạn anh, và đó là những gì vòng tay quanh vai cô biểu lộ.

"Tôi hy vọng cô thích hải sản", anh nói khi họ bước vào căn hộ của anh. Tấm gương viền vàng trên chiếc bàn Nữ hoàng Anne phản chiếu mọi cử động khi anh dỡ chiếc áo choàng của cô và chùng vai tụt chiếc áo ra rồi treo lên chiếc tủ nhỏ trong sảnh. Bị chiếc gương cuốn hút, Claire nhìn hình ảnh phản chiếu trong đó, để ý sự duyên dáng trong mọi cử động ngay cả trong những việc nhỏ như vậy.

"Đây là Houston; Vịnh ngay ở cửa hậu nhà chúng ta. Sẽ là không yêu nước hay gì đó nếu không thích hải sản".

"Đặc biệt là tôm chẳng?"

"Tôi đặc biệt thích tôm!", cô liếm môi.

"Kể cả tôm Creole chứ?"

"Phải. Chúng ta có tôm Creole không nhỉ?"

"Có. Tôi lấy công thức nấu ở New Orleans, nên khá đáng tin".

"Tôi khó mà tưởng tượng được anh lại loay hoay trong bếp", cô nói, theo anh vào căn bếp nhỏ cực kỳ hiện đại, nơi mọi thiết bị đã được lắp đặt sẵn và ngay trong tầm tay anh. Một mùi thơm ngon lành toả đầy trong không gian.

"Tôi thường không vào bếp đâu nhưng tôi rất thích một vài món nào đó, và tôi học cách nấu chúng. Làm thế nào tôi có món tôm Creole khi tôi trở lại thăm Anh chứ? Điều chắc chắn là mẹ tôi không bao giờ nấu món đó. Rồi tôi học cách làm bánh pudding Yorkshire cũng vì lý do này, do lực địa khác biệt. Bàn ăn đã sắp sẵn, cô giúp tôi mang các món ăn ra đó nhé?"

Thật khó tin rằng anh đã chuyển vào căn hộ này chỉ trong sáng đó. Đường như anh đang ở nhà vậy, căn hộ không có dấu hiệu tháo dỡ đồ đạc nào cả. Mọi thứ đều trật tự ngăn nắp, cứ như tất cả đang đợi anh, và anh chỉ việc thông thả bước vào. Chiếc bàn được sắp đặt hoàn hảo, và khi họ ngồi xuống, Max mở nút chai rượu trắng và rót vào những chiếc ly. Rượu mát lạnh và trong suốt, đúng là thứ đồ uống cô thích cùng với tôm Creole sốt gia vị và gạo (wild rice- nghĩ mãi không ra từ gì hợp). Họ cùng thư giãn và Claire ăn và uống nhiều hơn thường lệ. Rượu làm hơi ẩm tràn ngập khắp người cô, nhưng thật dễ chịu, và sau bữa tối cả hai tiếp tục nhắm nháp chai rượu trong lúc họ rửa sạch bát đĩa.

Max không nài cô cứ để bát đĩa đầy cho anh, và điều đó làm cô vui thích. Anh không phải là người chi loanh quanh xó nhà như vậy. Anh không thấy lý do nào cô không nên giúp anh. Hai người cùng hoạt động trong căn bếp hẹp đó thật khó và họ liên tục va vào nhau, nhưng đó là sự thân mật dễ chịu. Cơ thể anh trượt qua cô mang tới niềm thích thú thầm kín nên đôi lúc cô cố tình không tránh đường anh. Hành vi ấy vốn không phải là tính cách cô, bởi vì nó gần như sự ve vãn, và Claire thì chưa bao giờ là một kẻ tán tỉnh cả. Cô không giỏi trong chuyện này như Martine. Martine có thể cười, nháy mắt và bóng gió trêu chọc một chút, nhưng Claire không thoải mái với những trò chơi tình dục, ngay cả khi chúng không được coi là nghiêm trọng.

Rượu làm cô dễ chịu hơn cô tưởng. Ngay khi họ ngồi trong phòng khách, cô cảm thấy những cơ bắp bắt đầu mềm ra như bơ, cô thở dài uể oải, nhấp thêm một ngụm rượu vàng ửng ngả và Max nhấc chiếc ly khỏi tay cô để lên bàn cà phê.

"Tôi nghĩ cô đã tới giới hạn rồi. Cô sắp ngủ gục bên tôi đây".

"Không, mà tôi đang mệt lử", cô thú nhận, ngã đầu ra sau. "Thật là một ngày bận rộn, ngay cả là thứ hai đi nữa".

"Có gì bất thường à?" Anh ngồi bên cạnh cô, mí mắt anh sụp xuống.

"Anh có thể nói vậy. Sam-ông Bronson- ông chủ của tôi nghe tin đồn chúng tôi có khả năng là mục tiêu của một nỗ lực dành quyền kiểm soát công ty".

"Ồ" Mọi chú ý của anh tập trung vào cô, thân thể anh căng cứng bất chấp tư thế nghỉ ngơi thư giãn. "Sao ông ấy lại nghe được chuyện đó?"

"Sam có những nguồn tin đáng chú ý và bản năng đặc biệt. Điều làm ông phiền muộn nhất là khả năng một công ty nước ngoài đứng sau chuyện đó".

Mặt anh không biểu lộ gì khi anh vươn tới đằng sau cô và bắt đầu xoa bóp những cơ bắp ở cổ và vai cô, ngón tay anh làm cô khẽ ậm ừ thích thú. "Tại sao lại đặc biệt lo ngại chuyện đó?"

"Bởi vì Sam đang trong quá trình chế tạo một hợp kim có khả năng ứng dụng rộng rãi, đặc biệt là trong vũ trụ", cô thì thầm, rồi nghe những lời mình vừa nói vọng lại bên tai, và mắt cô mở bừng. "Tôi không tin được là tôi lại nói với anh chuyện đó", cô nói trong kinh hoàng.

"Suyt, đừng lo. Nó sẽ không đi xa hơn nữa đâu", anh xoa dịu, tiếp tục mát xa. "Nếu việc sản xuất hợp kim này quan trọng với an ninh quốc gia như vậy, tại sao nó không được bảo mật? Điều đó sẽ bảo vệ ông ấy khỏi bị công ty nước ngoài mua lại".

"Sam là một người vô kỷ luật. Ông không thích những luật lệ và nguyên tắc hay sự giám sát khắt khe mà ông biết sẽ đến cùng sự can thiệp và bảo vệ của chính phủ. Ông ấy muốn hoàn thiện hợp kim đó trước, làm mọi nghiên cứu và thử nghiệm với nhịp độ của ông, dưới những nguyên tắc của chính ông. Tất nhiên, ông ấy sẽ liên hệ với chính phủ, nếu những tin đồn trở thành sự thật. Ông không để hợp kim đó ra nước ngoài đâu".

Spencer-Nyle đang mua cổ phiếu của Bronson Alloys, nhưng rất lặng lẽ với số lượng nhỏ. Anson vẫn chưa sẵn sàng hành động, nhưng nếu Bronson đã nghe thấy tin đồn là những nhà đầu tư nước ngoài đang hậu thuẫn cho việc lên lút mua lại công ty, và tin tưởng chắc chắn chuyện đó, thì Spencer-Nyle có thể phải tham gia sớm hơn dự định của Anson. Nguy hiểm là giờ Bronson đã được cảnh báo về mọi biến động của cổ phiếu, và Claire khẳng định rằng Bronson đang tự mình tiến hành công việc hiệu quả nhất. Ông không chào đón việc Spencer-Nyle mua lại hơn bất cứ nhà đầu tư nước ngoài nào khác. Công ty này, dù là công ty cổ phần, vẫn là đứa con tinh thần của ông, và Sam Bronson là một chiến binh cứng rắn, gan lỳ. Max thầm ghi nhớ để gọi cho Anson sau khi tiễn Claire về.

Anh đặt Claire xuống, để cô nằm soãi dài úp bụng trên ghế. "Anh làm gì vậy?", cô hỏi, mắt cô mở to.

"Để xoa bóp lưng cô", anh nói, giọng trầm êm dịu. Anh dùng sức mạnh bàn tay để tìm những nơi cơ cứng bởi căng thẳng và im lặng rơi xuống giữa họ, trừ âm thanh hơi thở dài nhẹ nhàng của Claire. Max thấy mí mắt cô lại rũ xuống và một nụ cười kéo nhếch đôi môi như chạm khắc của anh. Cô thực sự sắp ngủ gục bên anh. Điều đó chưa bao giờ xảy ra với anh trước đây, ít nhất không sớm như vậy trong tối này. Phụ nữ vẫn ngủ trong vòng tay anh, sau cuộc tình, nhưng Claire dường như hoàn toàn không nhận biết bản năng tình dục của anh. Ngay cả khi cơ thể họ chạm nhẹ nhau trong bếp lúc họ rửa bát đĩa, cô chẳng có dấu hiệu nào tỏ ra chú ý đến chuyện đó, cứ như cô không biết tình dục tồn tại vậy.

Anh nhìn xuống cô, mái tóc màu mật ong xoã tung trên chiếc ghế dài, môi cô mềm mại và thư giãn, đôi mắt nâu to mướt mà khép lại. Tay anh thật to tương phản với cái lưng thon thả, nếu anh đặt ngón cái trên xương sống của cô, những ngón tay anh vươn ra sẽ với tới bờ ngực cô. Anh có thể cảm thấy khung xương sườn mỏng manh bên dưới lớp vải len mềm mại và làn da lụa là của cô còn mềm mại hơn. Cô đang ngủ, bởi nhiều cách khác nhau. Anh muốn gọi cô dậy và mang cô tới giường, rồi đánh thức cô bằng dục tình. Anh muốn làm cho cô nhận biết anh, để cô không bao giờ nhìn anh với sự xa cách trong mắt khiến anh phát cáu. Nhưng chưa được. Chưa thể được. Anh không thể tận dụng cơ hội này để làm cô sợ chết khiếp đến khi anh tìm được mọi điều anh cần về việc mua lại cái công ty đáng nguyên rủa chết tiết đó. Nhưng sau đó... sau đó anh sẽ hành động và Claire Westbrook sẽ thấy là một người đàn bà trên giường anh là thế nào.

Tay anh run rẩy khi nhìn xuống cô, và lần đầu tiên anh tự hỏi cô sẽ nói gì khi cô phát hiện con người thật của anh. Cô sẽ tức giận, tất nhiên là vậy. Anh không thể tưởng tượng cô không giận dữ, nhưng anh nghĩ mình có thể xử lý cơn giận ấy. Chính là suy nghĩ rằng cô có thể bị tổn thương làm anh lo lắng. Anh không muốn làm cô đau lòng theo bất cứ cách nào. Anh muốn ôm cô, ngủ với cô, yêu thương cô, chết tiết. Anh không thể chịu được rằng anh sẽ mất sự tin cậy mà anh đã dần dần dành được từ cô, rằng cô không còn dành cho anh những nụ cười chậm rãi hay sự bầu bạn lặng lẽ nữa. Anh chưa gặp người đàn bà nào như Claire, không ai lại dịu dàng hay xa xôi như thế. Anh chẳng bao giờ biết cô đang nghĩ gì, giấc mơ nào diễn ra sau đôi mắt nâu sẫm

ấy. Max nhảy bên khác thường ở chỗ liên quan tới phụ nữ. Chỉ có Claire lảng tránh anh và mọi nụ cười, mọi suy nghĩ cô dành cho anh như một kho báu, bởi nó cho phép anh tiến gần hơn tới người đàn bà bí hiểm đằng sau vẻ ngoài xa cách đó.

Sự dịu dàng yếu đuối tràn ngập trong anh khi ngắm nhìn cô. Cô thật kiệt sức. Nếu anh không thể mang cô tới giường mình, thì cô cần được ở trên giường của chính cô. Anh nhẹ nhàng đáng thức cô dậy, thú vị với cách cô chớp chớp đôi mắt nâu sẫm với anh trong bối rối. Sau đó cô nhận ra mình đang ở đâu và sắc hồng e thẹn lan trên má. "Tôi rất tiếc", cô xin lỗi, lồm cồm đứng dậy. "Tôi không định ngủ thiếp đi như vậy".

"Đừng lo về chuyện này. Cô mệt rồi. Bạn bè để làm gì chứ? Tôi đã để cô ngủ trên ghế, nhưng tôi nghĩ cô sẽ thoải mái hơn trên giường mình". Họ ra sảnh, và anh giữ áo choàng cho cô. Anh im lặng trên đường lái xe đưa cô về nhà, và Claire vẫn còn quá buồn ngủ để hứng thú với việc chuyện trò. Trời lại mưa, một cơn mưa phùn rải rác khiến đường ướt sũng, và cái lạnh làm cô rúc sâu hơn vào áo choàng.

Anh kiểm tra căn hộ trong lúc cô nhìn anh, biết rằng anh sẽ khoác vẻ kiêu ngạo, nếu cô gợi ý là anh không cần làm vậy. "Mai tôi sẽ gọi cho cô", anh nói, quay lại và nâng cằm cô trong tay.

"Vâng", cô nhẹ nhàng chấp thuận, cảm thấy cho đến lúc được gặp lại anh mỗi giờ như dài bằng một năm vậy. "Max?"

Anh nhướn mày với giọng do dự ở cô, chờ đợi.

"Điều tôi nói về hộp kim đó..."

"Tôi biết. Tôi hứa sẽ không nói một lời về nó. Tôi hiểu thông tin đó nhạy cảm đến thế nào". Anh cảm thấy an toàn với lời hứa này, khi anh không cần bàn thảo về hộp kim đó với bất kì ai nữa. Anson đã biết chuyện rồi. Vấn đề của họ giờ là khả năng có thể..., không, khả năng thực tế - một nhà đầu tư nước ngoài, gần như chắc chắn là đối địch, đang tiến hành dưới màn kịch nhằm chiếm công nghệ này thông qua việc dùng một công ty nội địa như tấm bình phong để mua lại công ty. Branson sẽ hành động nhanh để bảo vệ công ty ông khỏi mối đe dọa đó, đồng thời cũng bảo vệ nó khỏi những nỗ lực đánh quyền kiểm soát khác.

Nhìn cô thật mềm mại và ngái ngủ không thể tin được và sự phòng thủ hạ xuống. Anh nâng cằm cô lên, cúi xuống hôn cô thật nhẹ, miệng anh áp vào miệng cô trước khi cô nhận ra anh không tặng một nụ hôn anh em khác trên má. Anh giữ cho sự tiếp xúc nhẹ nhàng và nhanh chóng, nhưng gần như ngay lập tức cô cứng người lại và thụt lùi khỏi anh, vẻ trống rỗng đáng nguyên rủa lại bao phủ khuôn mặt. Anh buông tay và đi khỏi cô, cứ như không để ý điều gì, nhưng một cơn giận dữ nguyên sơ cháy rực trong lòng. Quý tha ma bắt cô đi, ngày nào đó, sớm thôi, anh sẽ bắt cô nhìn nhận anh như một người đàn ông.

"Mai tôi sẽ gọi cho cô", anh lại nói. "Tôi phải điều tra vài chuyện vặt vãnh, nên tôi sẽ bận đến tận đầu giờ chiều, nhưng tôi sẽ gọi cho cô trước khi cô ra về". Không đợi cô đồng ý, anh bước ra khỏi phòng và đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Almost Forever* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

"Claire, con yêu, Mẹ không hiểu tại sao con lại quá ngang bướng về chuyện này", Alma nhẹ nhàng tranh luận. "Đó chỉ là một bữa tiệc nhỏ để đáp lại những ưu ái của bạn bè thôi mà, và mẹ muốn con đến. Cha con và mẹ đều mong con đến. Chúng ta không được gặp con nhiều. Martine và Steve cũng sẽ ở đây".

Biết là vô ích, vì khi Alma đã dùng cái giọng dịu dàng ấy có nghĩa là bà không chấp nhận từ chối và không nhúc nhích một ly, Claire thử lần nữa. "Mẹ à, con không muốn đến tiệc tùng đâu".

"Ồ, mẹ không muốn tổ chức tiệc. Vì chúng quá ư rắc rối, nhưng mẹ đã làm vì mọi người mong đợi nó và giúp đỡ cha con".

Điều đó có nghĩa là Alma đang thực hiện bổn phận của bà, Martine và Steve cũng làm nghĩa vụ của họ là vai trò hỗ trợ và Claire, như thường lệ, còn chẳng đóng được vai thường, vì đã từ chối nhiệm vụ của mình. Bên trong Claire co rút lại đau đớn.

"Con có thể về sớm. Mẹ biết mai con vẫn phải làm việc", Alma xoa dịu, thấy được chiến thắng của bà trong sự im lặng của Claire. "Và đưa Max Benedict tới cùng con nhé. Từ những lời đồn đại quanh thị trấn, Harmon và mẹ nghĩ rằng chúng ta tốt nhất nên quen thân hơn với cậu ấy".

"Tin đồn gì vậy?" Claire hỏi, khiếp hãi.

"Những chuyện có vẻ khá nghiêm túc giữa con với cậu ấy. Thực ra, ít nhất con nên báo trước cho mẹ, để mẹ không phải xử sự cứ như mẹ đã biết mọi người đang xì xào về chuyện gì rồi".

"Nhưng bọn con không nghiêm túc! Chúng con chỉ là bạn bè". Claire nhắc lại lời tuyên bố này quá thường đến mức cô bắt đầu cảm thấy mình như một con vẹt chỉ biết mỗi một cụm từ.

"Không phải con vẫn thường xuyên gặp cậu ấy à?"

Đúng là hàng ngày, nhưng làm thế nào có thể nói với Alma mà không nghe như có chuyện tình lãng mạn say đắm đang diễn ra, khi nó chẳng phải là chuyện tình lãng mạn gì cả. Nó là... ồ, chỉ như là sự bầu bạn mà thôi. Họ dành cho nhau tình bạn, chỉ là một tình bạn không đòi hỏi. "Vâng, con có gặp anh ấy".

"Leigh Adkinson gặp con ăn trưa với cậu ấy vào thứ hai. Bev Michael thấy con ăn tối với cậu ấy thứ ba. Charlie Tuttle lại bắt gặp con với cậu ấy tối qua đi mua đồ ở một cửa hàng nhỏ. (đúng là các bà mẹ ...) Hàng ngày! Khá thường xuyên đấy, con yêu ạ. Giờ, mẹ không thúc ép con nữa, hãy để mối quan hệ phát triển theo nhịp độ tự nhiên. Nhưng, thực sự sẽ thoải mái hơn nhiều nếu Harmon và mẹ quen thân hơn với cậu ấy".

"Con sẽ đến bữa tiệc này", Claire lặng lẽ nói. Chắc hẳn cô đành phải đầu hàng và vượt qua chuyện này thôi bởi Alma không hề có ý định từ bỏ.

"Với Max nhé".

"Con không biết. Hôm nay con còn chưa nói chuyện với anh ấy. Có thể anh ấy đã có hẹn rồi".

"Ồ, mẹ không nghĩ vậy," Alma cười khúc khích. "Cảm ơn, con yêu. Hẹn gặp cả hai con tối nay".

Claire gác máy, cắn môi trong nỗi kinh hoàng rụng rời. Đúng là một cách hay ho để bắt đầu buổi sáng! Alma đã gọi chỉ vài giây trước khi đồng hồ báo thức của Claire ngừng reo. Ôi, mẹ cô có thể chắc chắn rằng Max không có hẹn, nhưng Claire thì không. Max chẳng có vẻ gì là một người đàn ông có cuộc sống yêu đương, từ lúc anh không có mối quan hệ dạng đó với Claire thì dường như anh cũng không quan tâm đến việc phát triển một mối quan hệ khác, kéo theo việc anh sẽ gặp những phụ nữ khác. Nếu không phải tối nay, thì cũng chóng thôi. Một khoảng nghỉ ngơi sau sự theo đuổi tích cực là một chuyện, nhưng một người đàn ông khỏe mạnh không để chuyện đó tiếp diễn quá lâu. Max có những nhu cầu đàn ông. Và Claire đã thấy phụ nữ dỗi mắt theo anh thế nào.

Anh không thể biểu hiện rõ ràng hơn nữa là anh không hề bị cô hấp dẫn về thể xác. Anh không hôn cô lần nào nữa sau nụ hôn ngắn ngủi tối thứ hai. Nụ hôn quá nhẹ nhàng, nhưng đã mang tới một luồng điện rần rật chạy khắp cơ thể cô, và cô phải ép mình bước xa khỏi anh, để giữ anh không thấy nó đã tác động tới cô thế nào. Chỉ một cái chạm nhẹ đó và cô đã sẵn sàng ném mình vào anh, như mọi người đàn bà khác. Đêm ấy cô đã khóc một mình lúc ngủ, bởi chắc chắn cô đã biến mình thành một con ngốc và anh không bao giờ đến gần cô nữa, nhưng anh đã gọi cho cô hôm sau như đã hứa, và dường như không để ý chuyện gì xảy ra. Có lẽ cô đã che giấu nó tốt đến mức anh không nghi ngờ gì.

Từ khi cô gặp anh tới nay không thể chỉ mới một tuần. Cô đã thấy anh hàng ngày, thường là hai lần một ngày, khi anh gặp cô vào buổi trưa và sau giờ làm. Đôi khi cô cảm thấy là mình hiểu anh rõ hơn bất kỳ ai trước đó, ngay cả Jeff nữa, nhưng có những lúc Max như người lạ. Nếu cô nhìn lên thật nhanh ... thỉnh thoảng cô sẽ bắt gặp anh nhìn cô với biểu hiện khó dò trong mắt. Khi va chạm, anh có thể là người đàn ông khắc nghiệt, nhưng anh luôn luôn giữ mình dưới sự kiểm soát chặt chẽ, chính là sự kìm chế ấy làm cô tin tưởng anh.

Cô không chỉ nghĩ về lời đề nghị anh đến bữa tiệc của mẹ cô. Cô có thể đến đó một mình, ở lại một lúc đủ lâu theo phép lịch sự rồi sau đó viện cớ bị mệt và về nhà sớm. Điều đó sẽ làm Alma hài lòng. Nhưng nó cũng có nghĩa là Claire không được gặp Max hôm nay, sự trống trải lấp đầy cô với suy nghĩ đó. Trước khi cô có thể bảo mình thôi nghĩ đến chuyện này, cô lao lên chồng gối và bấm lấy bấm để số điện của anh.

Chuông đồ đúng một lần thì anh trả lời, giọng anh sâu và hơi khàn vì giấc ngủ. Như thường lệ, tìm Claire này lên một chút khi nghe anh nói.

"Claire đây. Rất tiếc vì đánh thức anh", cô xin lỗi.

"Tôi lại không tiếc vì cô đã thức tôi dậy đâu" anh nói và ngáp. "Dù sao, tôi đã định gọi cho cô ngay khi tỉnh dậy. Có gì không ổn à?"

"Không, không có gì cả. Mẹ tôi chỉ vừa gọi điện. Bà tổ chức một bữa tiệc cocktail tối nay và khẳng khái bắt tôi ở đó".

"Tôi cũng được mời chứ?" anh hỏi với sự tự tin bình thản, nhả nhận thường làm cô thích thú và bối rối. Max luôn chắc chắn như vậy về việc anh sẽ làm gì. Cứ như là anh thừa biết Alma nhất định nài Claire mời anh và cũng như vậy anh cũng biết là Claire, theo tính cách của cô, sẽ thấy ngại ngùng khi hỏi anh. Dường như anh càng thấy được bên trong tâm trí cô, Claire càng cố giữ anh khỏi làm điều ấy. Cô đã yêu anh nhưng anh không yêu cô. Nếu anh biết điều này... anh sẽ thương hại cô, và anh cũng sẽ ngừng gặp cô.

"Anh không phiền chứ?"

"Tôi thích gia đình cô. Sao tôi phải phiền chứ?"

"Mọi người đang xì xào về chúng ta".

"Mặc xác họ nói gì", anh bình tĩnh nói và lại ngáp. "Bữa tiệc bắt đầu lúc mấy giờ?"

"Bảy giờ".

"Tất nhiên. Mọi thứ đều bắt đầu vào bảy giờ. Tôi sẽ phải lên lịch chặt chẽ một chút để đúng giờ, bạn thân mến. Hôm nay tôi phải ra ngoài thị trấn, tôi sẽ phải cạo từng sợi râu một (shaving it down to a whisker) nếu tôi lái cả quãng đường về nhà mình, rồi lại tới nhà cô, rồi tới nhà cha mẹ cô. Có bất tiện cho cô lắm không nếu tôi chuẩn bị luôn tại nhà cô? Như thế sẽ tiết kiệm được 45 phút lái xe".

Tìm cô lại này lên một cách ngốc nghếch với suy nghĩ anh tắm trong phòng tắm của mình và mặc quần áo trong phòng ngủ của mình. "Không, không

phiên gì đâu", cô quyết định nói. "Đó là ý hay. Anh sẽ ở đây lúc mấy giờ?"

"Khoảng sáu giờ. Có cho đủ thời gian cho cô chuẩn bị không?"

"Tất nhiên là có". Cô sẽ phải thật nhanh, nhưng cô nghĩ có thể làm điều này. Cô thường không mất nhiều thời gian để chuẩn bị, và cô đã có thời gian gội đầu trước khi đi làm. Điều này cũng giúp được chút ít. (mê giai thế có khổ không)

"Hẹn gặp cô tối nay".

Thật là một ngày bận rộn khủng khiếp. Cú điện của Alma đã định sắc thái cho suốt cả ngày. Dù có bận rộn thế nào, dường như đối với cô ngày hôm nay vẫn cứ kéo dài lê thê. Ngay cả những nhiệm vụ thường nhật cũng trở thành rắc rối hơn nhiều. Một phần công việc của cô là che chắn cho Sam khỏi những sự cật ngang không cần thiết, có nghĩa là tự cô phải xử lý chúng, và có vài việc không dễ trì hoãn tới hôm sau. Cô làm việc thông trưa, cô không tự hỏi Max đang ở đâu và ước rằng mình ở đó với anh, bất cứ nơi nào có anh.

Vào giữa buổi chiều, bản định giá lại tài sản khẩn cấp đến theo một chuyến thư đặc biệt và một nụ cười chậm rãi chạy ngang qua khuôn mặt Sam khi ông đọc chúng. Với cử chỉ tuyệt đối hài lòng, ông quăng các báo cáo lên bàn, và ngã ra ghế, đan hai tay đằng sau đầu. "Thậm chí còn tốt hơn tôi hy vọng", ông nói với Claire. "Giá trị bất động sản đã tăng gấp bốn lần trong năm qua. Chúng ta an toàn, và tôi thực sự sắp toát cả mồ hôi vì chuyện này. Giao dịch cổ phiếu của chúng ta đã tăng lên dù không có mẫu mới nào được đưa ra hết. Rõ ràng ai đó theo đuổi công ty này, nhưng họ vẫn chưa chiếm được nó. Xem bản đánh giá lại này".

Claire đọc hết các tài liệu, kinh ngạc vì giá trị đất đai đã tăng vọt. Một lần nữa, bản năng của Sam đã đúng. Thật phi thường, cách thức mà ông đặt những khát khao mong mỏi vào dường như đã có kết quả. Ông đã mua mảnh đất ấy như một rào cản chống lại lạm phát, và giờ mảnh đất có thể là cái cứu công ty khỏi nỗ lực xâm chiếm thô bạo, và Sam không bị vướng vào những qui định của chính phủ đến lúc ông kết thúc nghiên cứu của mình.

Mọi ngày, cô đều rời chỗ làm muộn chừng 20 phút. Giờ là sáu giờ kém mười lăm khi cô bước vào căn hộ của mình, cô cởi tuột quần áo khi đắm bả vào phòng ngủ. Cô nhảy ra nhảy vào dưới vôi hoa sen và chỉ vừa mới lau khô người rồi trông chiếc váy vào thì chuông cửa reo. Cô ấn tay vào khuôn mặt sạch trơn, ước là ít nhất đã có thời gian để trang điểm chút ít, nhưng giờ chẳng còn làm được gì nữa.

"Tôi phải làm việc muộn", cô lắp bắp giải thích khi mở cửa cho Max. "Để tôi lấy khăn tắm mới và phòng tắm giờ là của anh".

Anh mang theo một bộ comple sạch và sơ mi, một túi du lịch nhỏ. Bóng mờ của bộ râu làm quai hàm anh sẫm lại, nhưng nụ cười vẫn thoải mái. "Đừng lo, chúng ta sẽ đến đúng giờ, anh trấn an cô, theo cô vào phòng ngủ. Anh đặt quần áo trên giường và mang cái túi vào phòng tắm trong lúc cô đi lấy khăn tắm mới cho anh. Ra khỏi phòng tắm trở lại chỗ ngủ, anh nhún vai tuột chiếc áo khoác ra và quăng nó ngang giường, rồi giật mạnh chiếc cà vạt. Hơi thở của cô nghẹn lại trong ngực, và cô quay đi ngồi xuống bàn trang điểm, nhấc chiếc lược chải đầu mà không nhận ra mình đang làm gì. Cô cố không ngắm anh, nhưng rìa chiếc gương bắt được hình anh, và cô chẳng có cách nào nhìn đi chỗ khác được nữa. Anh kéo chiếc áo sơ mi ra khỏi quần, rồi cởi cúc và tuột áo ra. Tuy đáng đáp thanh mảnh, nhưng anh vạm vỡ một cách ngạc nhiên, thân mình anh kết lại bởi những múi cơ dài, mềm dẻo và cuộn lên khi anh cử động. Đám lông xoăn nâu sẫm chạy ngang ngực, cuốn hút cô với khám phá là lông trên thân thể anh nâu sẫm chứ không vàng, dù lẽ ra cô phải đoán được, bởi lông mày và lông mi anh cũng màu nâu sẫm, tạo ra sự đối lập mạnh mẽ với mái tóc vàng và đường viền quanh đôi mắt sáng.

Trước sự nhẹ nhõm của cô, anh không cởi quần ở đó, dù cô không ngạc nhiên nếu anh làm vậy. Max hẳn rất thoải mái khi ở trần trước mặt một người đàn bà, và anh không có lý do nào để xấu hổ về thân thể của mình. Anh thật đẹp, thậm chí còn đẹp hơn cô tưởng tượng, thân thể anh cuộn lên với sức mạnh mềm dẻo thường được áo quần che giấu.

Anh gỡ chiếc quần lót sạch khỏi móc và đem vào nhà tắm. Đến lúc nghe tiếng vôi hoa sen chảy thì Claire mới nhớ lại cần phải nhanh lên. Cô buộc mình bắt tay vào trang điểm, nhưng tay cô run bần và cô nguệch ngoạc đánh mất hai lần rồi mới làm đúng được. Vôi sen ngừng chảy và đầu cô ngay lập tức hiện lên hình ảnh Max đứng đó trần trụi, thậm chí khô người bằng khăn tắm của cô.

Màu đỏ nóng rực tràn lên hai má. Cô phải thôi nghĩ về anh. Cô đang phá hủy sự tự chủ của mình một cách nóng nảy khi lẽ ra cô nên tập trung vào việc chuẩn bị.

"Khốn kiếp", anh lầm bầm rõ từng tiếng, rồi lên giọng. "Claire, tôi quên mất dao cạo rồi. Cô có phiền nếu tôi mượn của cô không?"

"Không, ở trên ấy", cô đáp trả. Anh đang cạo râu, cô sẽ có thời gian mặc quần áo trước khi anh ra. Giật nảy người, cô lấy ra bộ đồ lót mới và mặc vào, không có thời gian để thường thức cảm giác tắm lụa mát lạnh áp vào làn da như thường lệ. Cô kéo phăng đôi tất dẹt kim trên đôi chân, không dám làm việc này vội vàng bởi sợ sẽ làm xước một đoạn dài trên mặt vài mỏng manh. Giờ mặc gì đây? Cô mở cánh tủ và hồi hã xem xét những thứ bên trong. Cô không có nhiều váy phù hợp với một bữa tiệc cocktail. Nước đã ngừng chảy trong phòng tắm. Anh sẽ ra bất cứ lúc nào. Cô giật mạnh chiếc váy len màu be khỏi móc và trông qua đầu vừa lúc cánh cửa phòng tắm mở ra.

Giấu mình dưới lớp gấp của chiếc váy, mặt cô rực đỏ với cảnh tượng cô tạo nên, đầu cô và phần thân trên đang vật lộn chui ra khỏi tấm len, trong lúc phần dưới lộ lố trong cái quần lót nhỏ xíu, dây nịt tất và đôi tất dẹt kim. Xoay lưng về phía anh, cô kéo cái váy vào đúng chỗ và bắt đầu vật lộn với cái khoá sau lưng.

"Cho phép tôi", anh nói, giọng anh thật gần. Bàn tay ấm sượt qua bên cạnh cô và anh kéo cái khóa lên rồi gài chiếc móc nhỏ ở trên cùng. Tay anh thông xuống. "Xong".

Mặt cô vẫn ngoảnh đi, cô lí nhí một lời cảm ơn gượng gạo và trở lại bàn phấn để chỉnh lại chỗ tóc mà cô vừa làm rối. Hơi thở anh rít lên khi anh mặc quần áo xong và trong một lúc cô ghen tị với thái độ thân nhiên ấy, cái đo đếm được anh đã quen với tình huống này đến thế nào. Cô ngã về phía gương để đánh son môi và nhìn anh tháo khoá quần để nhét sơ mi vào. Tay cô run lẩy bẩy và cô phải cẩn thận hơn nữa với thói son để giữ khỏi bị lem bấn.

Rồi anh xuất hiện trong gương, đứng sau lưng cô và cúi xuống xem xét tóc mình, một nét nhăn khó hiểu trên khuôn mặt anh. "Mọi thứ đều ổn chứ?" anh hỏi, đứng sau để cô kiểm tra.

Lúc đó cô phải nhìn anh, rồi mắt cô lại trôi dạt trên khắp người anh. Bộ comple xám chì còn bảo thủ hơn nhiều nhưng được cắt may cực khéo. Anh biết anh mặc gì đẹp nhất. Với vẻ đẹp của anh, những trang phục hợp thời sẽ làm anh quá nổi trội, như là ánh đèn neon vậy. Nhưng trang phục đơn giản không màu mè mà anh chọn làm tăng thêm hơn là thách thức về đẹp Viking quý giá của anh. Có lẽ nét đẹp của khuôn mặt anh với đôi gò má cao, mảnh dẻ có nguyên gốc Xen-tơ, nhưng có điều gì đó, có thể là dấu hiệu của sự tàn nhẫn mà đôi khi cô nhận thấy ở anh làm cô lại nghĩ rằng nhiều thế hệ trước, anh hẳn đã có tổ tiên là người Viking, người đã xâm chiếm những bờ biển nước Anh và để lại đằng sau những di vật nhắc nhở về chuyến viếng thăm của họ. "Không, anh thật tuyệt", cuối cùng cô nói và anh không đoán được cô ngụ ý nhiều thế nào với những lời này.

"Để tôi ngắm cô nào". Anh cầm tay cô, đỡ cô từ ghế đứng lên và xoay tròn cô để kiểm tra. "Cô rất ổn, chờ chút, cô cần khuyên tai".

Cô đã quên bằng chứng. Cô nhanh chóng đeo đôi bông tai hạt trai vào và Max gật đầu, nhìn đồng hồ. "Chúng ta chỉ đủ thời gian đến đó thôi".

Có lẽ đó chỉ là một tiệc cocktail nhỏ, nhưng con đường rẽ vào nhà bố mẹ cô đã đông nghịt xe khi họ tới nơi. Alma và Harmon chan hoà và quảng giao, kéo mọi người tới họ với tính cách đầy sức hút đó. Chắc chắn Claire chắc phải cảm thấy căng thẳng khi cô tiến về cửa chính với Max ngay bên cạnh.

Cửa mở ra trước khi họ tới và Martine đứng đó tươi cười với họ, lộng lẫ trong chiếc váy màu xanh lá- xanh lục phô diễn dáng hình đẹp đẽ và làm cô chói sáng với sắc màu. "Chị biết em đã đến mà", cô hân hoan nói khi ôm Claire. "Mẹ đã sợ là em không tới".

"Em đã nói với mẹ là em sẽ đi mà", Claire nói, tìm kiếm sự bình tĩnh trong sâu thẳm mà cô giữ như một tấm chắn giữa cô với người khác, ngay cả gia đình mình.

"Ồ, em biết bà phiền muộn thế nào về chuyện gì đó rồi. Xin chào, Max, nhìn anh vẫn đẹp như mọi lúc".

Anh cười, giọng sâu lắng thích thú thực sự. "Thực ra chị phải hành động để vượt qua sự e thẹn đó chứ".

"Đó là điều Steve bảo tôi đấy. Ô, Waverly đến này. Tôi chưa gặp Beth nhiều năm rồi". Cô vẫy đôi mắt mới đến qua họ.

"Em có thể giúp việc gì không?" Claire hỏi.

"Chị không biết. Hỏi mẹ ý, nếu em tìm được bà. Bà ở trong phòng riêng nhưng đã năm phút trước, nên ai mà đoán được bà ở đâu bây giờ".

Max đặt tay lên eo cô khi họ đi vào phòng khách đông nghịt và Claire ngay lập tức cảm thấy tác động của những ánh mắt mọi người khi họ quay lại quan sát những người mới đến. Cô biết suy nghĩ của họ, biết rằng mọi người đã nghe tin đồn và đang xem xét họ, cô quyết định xem tin đồn có thực hay không.

"Con đã đến!" Alma tươi cười, lướt ngang qua phòng tới hôn vào má Claire. Bà quay nụ cười hàng nghìn watt đó lên Max, đôi môi linh hoạt của anh nhếch lên trong một nụ cười ranh mãnh. Trước khi cả Alma hay Claire có thể đoán được anh định làm gì, anh ôm Alma trong tay và hôn vào môi bà, rồi lại hôn lần nữa (ặc ặc). Alma cười vang, nhưng mặt đỏ bừng khi anh thả bà ra.

"Max, cậu làm gì vậy?" bà la lên.

"Hôn một phụ nữ đẹp", anh trả lời dịu dàng, thanh âm trong giọng anh trái ngược với ánh tình quái lấp lánh trong mắt. Anh chìa tay ra và đưa Claire trở lại vòng tay anh. "Giờ Claire và cháu đang kiểm chút gì để ăn. Cháu đói muốn chết và cô ấy cũng chẳng có thời gian ăn tối"

Claire cảm thấy đông cứng khi cô đi bên cạnh anh tới gian bếp, cảm thấy những con mắt khoan vào lưng cô như những lưỡi dao. Anh đã hôn Alma hai lần, có nghĩa là anh đã hôn mẹ cô còn nhiều hơn cô (bó tay). Cô đã đứng bên cạnh, ghen tị với vẻ đẹp rực rỡ, cuốn hút mà cả Max và Alma sở hữu, ước rằng cô đã có món quà là nụ cười ấy. Martine cũng có thể làm thế, thao túng mọi người trong khoảnh khắc gấp gáp. Suốt cả cuộc đời cô bị vây quanh bằng những người đẹp đẽ, hấp dẫn, cô hoàn toàn không có được sự tự tin kỳ diệu đó.

Bàn ăn sáng trong bếp chật kín các đồ nguội và bánh sáng ươm dài, và Max tấn công chúng một cách không xấu hổ, nhưng Claire chỉ nhăm nháp một chiếc sáng ươm. Cô tự động chất đầy các khay khi Max làm chúng trống trơn và cô hoàn tất việc bày biện khay gia vị mà Alma đang làm dở trước khi bà lao ra đón khách. Alma lại bỏ vào bếp, nụ cười sáng rực nở trên khuôn mặt khi thấy Claire đã hoàn tất sự chuẩn bị. "Chúa phù hộ con, con yêu. Mẹ hoàn toàn quên bằng mình đang làm gì. Con luôn luôn có sự nhận biết bao quát. Mẹ không thể đếm được bao lần Harmon bảo mẹ phải chậm lại và nghĩ trước khi làm gì đó, nhưng con biết nó đã gây ấn tượng sâu thế nào rồi đấy".

Claire lặng lẽ cười với mẹ, nghĩ rằng cô yêu bà rất nhiều dù cho lớn lên trong bóng của một bà mẹ đẹp đẽ và một người chị cũng đẹp như thế chưa bao giờ là dễ dàng. Cả Alma và Martine đều nồng nhiệt và chan hoà, không có chút ác tâm nào. Không phải lỗi của họ khi Claire luôn cảm thấy bị lu mờ trước họ.

Cô nhắc cái khay nặng trĩu và Max mau lẹ đỡ lấy gánh nặng cho cô. "Hãy chỉ cho tôi cô muốn đặt nó chỗ nào", anh khẳng định khi Claire xoay sang anh nhướng mày dò hỏi. "Bà không nên cố tự mang cái khay này". Anh nhìn Alma khi bà bắt đầu nhắc một trong những cái khay, và sự cảnh báo lạnh lùng trong mắt anh khiến bà buông thõng tay lui lại.

"Cậu ấy thích ra oai phải không?" Alma thì thầm với Claire khi họ đi theo đôi vãi rộng của Max trở lại phòng khách.

"Anh ấy thường áp đặt ý kiến cái gì là đúng đắn", Claire biện hộ.

Max mang tất cả các khay vào rồi bị mắc vào cuộc trò chuyện với Harmon, Steve và vài người đàn ông khác. Mất anh liên tục tìm kiếm Claire, bất cứ lúc nào cô trong phòng, cứ như để trấn an bản thân rằng cô không cần anh.

Claire nhấp nhấp một ly margarita và kín đáo kiểm tra giờ, tự hỏi khi nào họ có thể rời đi. Tiệc cocktail không tệ như cô sợ, nhưng cô mệt rũ. Áp lực của một ngày sôi nổi, một tuần say sưa, đang lộ rõ trên cô. Dốc hết sức mình, cô cố gắng tập trung vào các cuộc trò chuyện xung quanh.

Ai đó bật máy stereo, nhưng từ lúc Harmon trở thành một fan nồng nhiệt của nhạc blue, sự lựa chọn bị hạn chế. Tiếng rền rĩ bi thương, âm đăm của cây kèn saxo thu hút vài người khiêu vũ. Claire nhảy với luật sư đồng nghiệp của Martine, rồi với bạn thân nhất của cha cô, rồi với một bạn cũ từ thời đi học. Cô đang uống ly margarita thứ hai thì nó được nhắc khỏi tay cô, đặt lên bàn, và Max cuốn cô vào vòng tay anh.

"Cô mệt rồi phải không?" anh hỏi khi họ đứng đưa theo tiếng nhạc chậm rãi.

"Mệt rũ rượi. Nếu mai không phải thứ sáu tôi không nghĩ có thể dự tiệc được."

"Cô sẵn sàng đi chưa?"

"Hơn cả sẵn sàng. Sau đó anh đã gặp Mẹ chưa?"

"Bà trở lại bếp rồi, tôi nghĩ vậy. Những nông dân nuôi bò sữa của đất nước này sẽ mê ly ngây ngất nếu họ nhìn thấy khối lượng pho mát được tiêu thụ tối nay", anh giễu.

"Tôi thấy là anh đã ăn phần mình".

Miệng anh nhếch lên: "Tôi đã đốt sạch số calo ấy rồi"

Thở dài, cô thụt lùi khỏi vòng ôm của anh. "Đi tìm Mẹ thôi. Tôi nghĩ ta đã ở đây đủ lâu theo phép lịch sự rồi".

Alma đứng là đang ở trong bếp, thái pho mát thành những khối vuông nhỏ chất đống. Bà nhìn lên khi họ bước vào và một sự pha trộn giữa hoảng sợ và chịu đựng hiện trên mặt bà. "Claire, con không thể đi được!", bà phản đối. "Còn sớm mà".

"Con biết, nhưng mai là ngày làm việc". Claire cúi xuống hôn má mẹ. "Con đã rất vui. Thực đấy".

Alma nhìn vào Max xin tiếp viện. "Cậu không thể khiến nó ở thêm chút nữa à. Nó lại mang cái về mặt buống binh ấy, và tôi biết nó chẳng nghe tôi nữa".

Cánh tay Max vòng qua eo cô, và anh cũng nghiêng người hôn má Alma. "Đó không phải là về mặt buống binh mà là một mối", anh giải thích rõ ràng, mượn sức quyến rũ của mình khi cười với Alma để xoa dịu bà. "Đó là lỗi của cháu, cháu bắt cô ấy ra ngoài mọi tối trong tuần này, và cô ấy thiếu ngủ khủng khiếp"

Câu nói có tác dụng, nhưng sau đó Claire không bao giờ còn nghi ngờ anh nữa. Alma rạng rỡ cười với anh. "ò được thôi, đưa nó về. Cháu phải trở lại đây với nó nhé. Chúng ta chưa thực sự có cơ hội để biết cháu đâu".

"Sớm thôi", anh hứa.

Lượt lái xe trở về căn hộ của Claire chìm vào yên lặng, nhưng khi cô mời anh uống cà phê, anh vào nhà với cô. Sau khi pha cà phê và mang mấy cái cốc vào phòng khách, họ ngồi trên ghế dài và nhắm nhấp trong yên lặng. Claire đá văng đôi giày, thở dài nhẹ nhõm và ngo ngoáy ngón chân.

Max nhìn chăm chăm vào đôi chân mảnh dẻ, nhưng đầu óc anh lại để vào chuyện khác. "Hôm nay có chuyện gì khiến cô phải làm việc muộn thế?"

"Mọi thứ. Thực ra những ngày này chỉ có một việc thôi, và nó không ngăn được việc Sam quá cáu kỉnh. Ông ấy gần như chắc chắn có một nỗ lực nhằm chiếm đoạt công ty nhanh chóng. Việc mua bán cổ phiếu của chúng tôi đang tăng lên. Việc chờ đợi và bán khoản thật căng thẳng, dù vậy, ông ấy đã có con át chủ bài"

"Quân át chủ bài của ông ấy là gì vậy?" Max hỏi, giọng ngái ngủ, hoàn toàn không để tâm.

Đó là trạng thái mới mẻ với Claire, thực sự có thể ngồi và thảo luận về ngày làm việc của cô với ai đó. Trước đây cô chưa bao giờ nói chuyện về ngày của mình. Cô không nhớ được có ai đã từng hỏi chưa. Một cuộc trò chuyện nho nhỏ là một sự thân mật tinh tế, để ai đó vào tâm trí cô bằng cách chia sẻ những điều vụn vặt trong cuộc sống của cô với họ, trước đây cô luôn giữ mình một cách bản năng. Nhưng nói chuyện với Max thật thoải mái dễ dàng. Anh lắng nghe, nhưng không làm to chuyện.

"Bất động sản", cô nói, hơi mỉm cười. Mí mắt anh nhướn lên biểu lộ chút quan tâm ẻo oải. "Tôi nghĩ rằng chuyện này có thể hấp dẫn anh".

"Um" anh nói, giọng lơ mơ đồng ý.

"Sam đầu tư vào một số tài sản mà giá trị đã tăng gấp bốn lần. Bản định giá lại vừa đến ngày hôm nay và thậm chí nó còn tốt hơn ông ấy hy vọng".

"Giá trị đất đai có thể làm việc đó. Chúng lên xuống như một cái đường sắt xe trượt vậy. Thù đoạn là mua ngay trước khi giá chạm đáy và bán ngay

trước khi nó lên tới đỉnh. Giá trị này phải thật lớn đủ để bảo vệ công ty ông ấy khỏi bị mua lại". Anh lạnh lẽo ngồi dậy và uống hết cốc cà phê.

"Tôi sẽ rót thêm cà phê cho anh", Claire nói, đứng dậy và đi vào bếp trước khi anh có thể từ chối. Cô mang ấm cà phê trở lại gần như ngay lập tức và Max ngắm cô đi về phía anh, cơ thể mảnh mai di chuyển một cách duyên dáng. Nhìn cô quá lặng lẽ và dè dặt. Nhưng anh biết cái gì nằm dưới chiếc váy yêu kiều kia. Anh đã thấy chiếc quần lót satin, chiếc nịt tất gợi cảm choáng váng và đôi tất dệt kim mỏng dính. Một chiếc nịt tất, lạ chưa. Giờ đây người anh này lên với sự hưởng ứng như nó đã vậy và anh nghiêng chặt răng lại. Anh có khoảng thời gian khó khăn giữ đầu óc mình tránh xa đồ lót của cô và tay anh khỏi thân thể cô. Anh vẫn như thấy cô với chiếc váy trông qua đầu, để lộ đôi hông và đôi chân thanh mảnh cho anh chiêm ngưỡng. Nhu cầu mang cô tới giường trào lên vượt khỏi tầm kiểm soát, được bồi thêm bởi nỗi thất vọng cô không nhìn nhận anh như một người đàn ông và nổi tức giận là cô sẽ đông cứng lại bên anh nếu anh cố thay đổi tình hình. Anh không quen với việc kiêng khem và anh không thích chuyện đó chút chết tiết nào.

Claire lại ngồi xuống bên anh, khơi lại cuộc trò chuyện ở chỗ họ kết thúc. "Tôi không xem đất đai là giá trị khổng lồ, nhưng chúng tôi chỉ là một công ty nhỏ tí. Bất cứ ai trả giá công ty này vài triệu đô la sẽ thất bại thôi."

Anh hướng suy nghĩ trở về điều cô đang nói. Chết tiết, cô thực tế đang đưa cho anh những thông tin anh cần trên một cái đĩa bạc và anh không thể để tâm vào cuộc nói chuyện được. Anh rất muốn để cô nằm dài trên ghế và tuột chiếc váy ngược qua đầu cô, lướt tay anh trên cơ thể cô và cảm nhận sự mềm mướt của làn da cô, nhưng điều đó phải để sau.

"Tài sản đó được định giá bao nhiêu?" anh hỏi. Anh ngắm cô thật gần tự hỏi cô có trả lời anh không. Thật là một hành động trơ trẽn khi hỏi thẳng thông tin anh cần, nhưng cô đã đưa cho anh những phần chính rồi và sự định giá hiện thời sẽ chỉ lấp đầy các chi tiết. Anh cẩn thận giữ khuôn mặt mình trông rộng, giấu mọi quan tâm mãnh liệt đến câu trả lời của cô.

"Xấp xỉ 14 triệu đô"

Chết tiết, điều này sẽ gây nên khác biệt đây! "Họ làm gì vậy? Tìm dầu trên đó à?" anh thì thào.

Cô cười phá lên: "Gần như vậy".

Sự hài lòng trộn lẫn nhẹ nhõm tràn đầy trong anh. Công việc đã hoàn thành. Không mất nhiều thời gian và tương đối dễ dàng. Phần khó khăn ấy đã kìm chế anh không tạo sự tiến triển nào với Claire và làm cô sợ hãi, nhưng giờ công việc không còn cản trở nữa và anh có thể tập trung vào cô. Cô có thể cố trốn đằng sau lớp vỏ đó, nhưng giờ anh tự do theo đuổi mối quan tâm của riêng mình, và Claire là mối quan tâm của anh. Anh muốn cô, anh không nghi ngờ gì là sẽ có cô. Anh là bậc thầy quyến rũ và không người phụ nữ nào từng kháng cự được lâu khi anh cố quyến rũ cô ta vào giường anh. Nhưng với Claire, anh như bị tàn phế bởi mối quan tâm nghề nghiệp, bị buộc phải kìm chế bản thân. Cô đã quen với sự bầu bạn của anh và cô đã tới chỗ chấp nhận sự đụng chạm tự nhiên từ anh. Sẽ không lâu trước khi cô cũng chấp nhận tất cả sự đụng chạm thân mật nhất giữa một người đàn ông và một người đàn bà.

Sự khao khát của anh, nhu cầu của anh đối với cô trở nên cấp thiết. Nó không chỉ là nhu cầu giải toả xác thịt, dù cho nó cũng đủ mạnh mẽ, bởi anh không quen độc thân. Không, nhu cầu mạnh mẽ nhất của anh là thôi thúc nguyên sơ rằng buộc cô với anh bây giờ, trước khi cô phát hiện ra sự thật, nhưng anh thấy mình lưỡng lự khác thường, sự tự tin thường lệ nhạt dần. Sẽ thế nào nếu giờ chưa phải đúng lúc? Sẽ thế nào nếu cô cự tuyệt anh? Sẽ thế nào nếu cô rút lui hoàn toàn? Anh sẽ mất cả tình bạn của cô, và trước sự ngạc nhiên của bản thân, anh muốn tình bạn của cô rất nhiều, nhiều như anh muốn thể xác của cô vậy. Anh muốn tất cả cô, trí óc cũng như thân thể.

Cô cố kìm chế cái ngáp, và anh phá lên cười, đưa tay ra xoa bóp vai cô, sự đụng chạm nhẹ nhàng lấp đầy anh với sự vui thích. "Cô cần ngủ rồi. Sao cô không bảo tôi đi?"

Claire cuộn lại trên ghế, thu chân về dưới người và nhấp một ngụm cà phê một cách thoả mãn. Thật bình yên, ngồi đây cùng nhau và uống cà phê, chuyện trò linh tinh. Tim cô đập một cách nặng nhọc, chậm rãi như bất cứ lúc nào cô ở cùng anh, và trong khoảnh khắc đó cô cảm thấy hạnh phúc. "Tôi thoải mái với anh", cô trả lời và biết rằng mình nói dối. Đầu óc cô sống động và hoà hợp sâu sắc với anh, xúc giác của cô bị tấn công dồn dập bởi sự gần gũi của anh. Cô có thể ngửi mùi hương anh, được nuôi dưỡng bằng hơi ấm của anh, nhìn vào anh và da thịt cô đau đớn vì quá gần gũi hơn với anh. Ngốc nghếch làm sao, cô lại yêu anh quá nhanh, quá nhiều nhưng nó ở ngoài tầm kiểm soát của cô và có lẽ đã là vậy ngay từ đầu.

Anh vói ra nắm tay cô, gấp ngón tay cô trong tay anh và ngón cái vuốt ve trên làn da lụa là ấy. Claire, anh nói bằng giọng thật nhỏ, bắt cô nhìn anh. Mắt cô như đôi hồ tối sẫm, dịu dàng và mướt như nhung. "Anh muốn hôn em".

Anh cảm thấy cái cách tay cô giật lên trong tay anh, anh xiết chặt nắm tay chỉ để giữ cô lại "Anh làm em sợ à?" Anh cười thích thú.

Claire nhìn ra xa lảng tránh nụ cười trên mặt anh. "Tôi không nghĩ đó là ý hay đâu", cô nói, giọng cô cứng nhắc. "Chúng ta chỉ là bạn bè, hãy nhớ, và ..."

Anh đứng dậy, cười với cô và kéo cô đứng lên theo, anh nhắc cốc cà phê khỏi tay kia và đặt nó xuống. "Anh sẽ không cần em đâu", anh nói và hôn cô.

Đó là sự đụng chạm nhẹ nhàng, mau lẹ, chính xác là cách anh hôn cô trước đây. "Đây, có đau không?"

Đôi mắt long lanh đang nhảy múa. Anh đang trêu cô và cô nhẹ cả người. Cô đã nghĩ là anh nói tới một nụ hôn khác cơ và cô không dám để anh hôn cô sâu hơn. Cô không chắc về sự kìm chế của mình. Nếu anh hôn cô với chút đam mê nào, cô cảm thấy mình sẽ bùng nổ trong sự đáp ứng buông thả, không kìm chế. Anh sẽ không nghi ngờ gì về cách cô cảm nhận. Anh quá từng trải và đã cùng với quá nhiều đàn bà, những người tuyệt vọng để giữ anh, anh chưa nhận ra những triệu chứng tương tự giống vậy ở cô. Thà là anh trêu chọc cô còn hơn là cảm thấy thương hại cô.

Rồi anh lại hôn cô.

Đó là một nụ hôn kim chế đáng phục nhưng kéo dài, anh mở rộng môi anh trên môi cô. Tự động cô hé môi để điều chỉnh cho phù hợp. Mùi vị anh lấp đầy miệng cô, môi anh rắn chắc và ấm áp. Khoái cảm trào lên trong cô, và trong khoảng khắc, cô gần như tan ra trong anh, suýt đưa tay lên quàng lấy cổ anh. Rồi sự hoảng sợ xoắn dĩa dày cô lại. Cô không dám để anh biết, hoặc cô sẽ không bao giờ được gặp anh nữa! Cô nhanh chóng ngoảnh đầu đi, phá vỡ sự tiếp xúc của những đôi môi.

Anh ấn môi vào thái dương cô, và bàn tay mạnh mẽ của anh chà xát lưng cô trong cú lướt dài chậm rãi. Anh không muốn đẩy cô quá xa, chỉ trong một lát cô đã hưởng ứng anh, và mùi vị của cô xộc thẳng lên đầu anh như một thứ rượu mạnh. Cơ thể anh hưởng ứng mạnh mẽ với sự gần gũi của cô. Anh không dám ghi cô vào anh theo cách anh muốn, bởi vì không cách nào có thể che giấu sự kích động của mình. Anh miễn cưỡng để cô đi và ngay lập tức cô bước một bước đẩy phòng ngừa khỏi anh, mặt cô khoác chiếc mặt nạ trống rỗng. Bất thình lình anh quyết định không để cô rút lui như thế, như cô làm quá nhiều lần trước đây. Anh là một người đàn ông. Anh muốn cô nhìn nhận anh như thế. "Tại sao em không thoải mái như vậy bất cứ lúc nào anh chạm vào em?" anh hỏi, những ngón tay nâng cằm cô lên nên cô không thể giấu mặt khỏi anh. Cô quá giỏi giấu diếm suy nghĩ của mình, dù vậy, anh cảm mọi đầu mối nhỏ có thể lấy được. Anh muốn có thể ngắm khuôn mặt cô, đôi mắt cô.

"Anh đã nói anh muốn chỉ là bạn bè thôi mà" cô gượng gạo đáp lại.

"Bạn bè thì không được phép đụng chạm à?"

Giọng anh kì dị khiến cô cảm thấy như cô đang làm quá mọi thứ lên, và có lẽ cô sẽ như vậy.... nếu cô không cảm thấy về anh nhiều hơn chỉ là tình bạn. Nhưng cô yêu anh và ngay cả sự đụng chạm bình thường nhất cũng tra tấn cô với sự pha trộn giữa khao khát và khoái cảm.

"Anh nói với tôi rằng anh muốn một tình bạn mà không có tình dục".

"Chắc chắn là không. Anh không tin mình đánh mất cả lý trí như vậy". Dịu dàng anh cọ cọ nhẹ ngón cái lên môi dưới của cô. "Anh đã nói là một môi vì bị đeo bám chỉ như một biểu tượng tình dục".

Claire vừa sửng sốt vừa hoảng hốt. Có phải cô hoàn toàn hiểu sai tình huống ấy? Anh nhìn xuống cô với vẻ vui thích và cô bắt đầu run rẩy. "Đừng nhìn sợ hãi như thế, anh xoa dịu, chuyển tay anh xuống vuốt ve cánh tay trần. "Anh bị em cuốn hút và anh rất thích thỉnh thoảng được hôn em. Điều đó đáng sợ thế kia à?"

"Không", cô lắp bắp.

"Tuyệt, vì anh định tiếp tục hôn em". Mí mắt anh che phủ đôi mắt, chỉ để lộ một khe sáng lấp lánh màu lam, nhưng Claire nhận biết sự đắc thắng và hài lòng cháy lên, và cô trở nên lo lắng, bứt rứt hơn. Nó cứ như thời gian vừa qua khi cô thoáng thấy gì đó tàn nhẫn ở anh, cứ như anh không phải là người anh vẫn tỏ ra chút nào. Nó không ngăn được cái nhìn đắc thắng hoàn toàn biến mất, bởi vì nó để lại ở cô cảm giác mất phương hướng không biết điều gì chắc chắn nữa.

Anh cúi xuống hôn cô lần nữa rồi rời đi, và Claire đứng nhìn chăm chăm vào cánh cửa rất lâu sau khi khép lại sau lưng anh. Đường như anh đã cả quyết rằng anh muốn nhiều hơn một tình bạn đơn sơ từ cô và cô không biết làm thế nào để bảo vệ mình đây. Cô không có sự phòng thủ cảm xúc nào và dễ tổn thương khủng khiếp với bất cứ nỗi đau nào anh có thể mang đến cho cô. Cô yêu anh nhưng cô cảm thấy không hiểu anh chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Almost Forever* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Max định gọi tới Dallas ngay khi trở về nhà, anh muốn chuyển ngay thông tin Claire vừa trao cho anh càng sớm càng tốt. Anh biết Anson sẽ hành động về chuyện này đầu tiên trong buổi sáng. Vào thứ hai, việc mua lại công ty đó đang chuyển động. Công việc của anh tất nhiên vẫn chưa kết thúc. Anh sẽ phải giám sát việc chuyển giao quyền sở hữu và đàm phán vô số các chi tiết luôn hết sức quan trọng đối với những người đầy lo lắng của công ty vừa giành được, nhưng chương ngại vật chính đã bị loại bỏ. Max Benedict có thể trở lại là Max Conroy, anh có thể hướng mọi mối quan tâm vào Claire.

Claire, cô là người đàn bà khó nắm bắt và phức tạp nhất anh từng biết. Cô luôn giữ mình lảng tránh, không để ai đủ gần để thực sự hiểu cô, nhưng điều đó sắp thay đổi. Sự kim chế bức bối mà anh áp đặt lên mình đã đến lúc kết thúc. Anh sẽ làm mọi việc thật chậm rãi để cô dần quen với sự đụng chạm của anh. Sự giãy vờ như suốt cả tuần qua cũng có mặt tích cực là cô đã quen với sự bầu bạn của anh. Cô thoải mái với anh và bất chấp thất bại của mình, tình bạn không đòi hỏi anh chia sẻ với cô có sức quyến rũ riêng. Claire không phải là một người hay ba hoa, và thời gian anh ở cùng cô thường ngắt quãng bởi sự tĩnh lặng yên ả. Anh muốn cô hơn bất kỳ một phụ nữ nào khác và anh không biết tại sao.

Cô không phải là người phụ nữ đẹp nhất anh từng biết. Cô là một phụ nữ xinh xắn, lạng lẽ với dáng dấp thanh mảnh và đôi mắt nâu sẫm như hồ đêm, tràn đầy mơ mộng. Cô không kêu gọi, thân thể hoàn toàn mảnh mai như cây sậy, tuy nhiên vẫn nữ tính không thể chối cãi. Có sự dịu dàng ở cô mà anh thấy hết sức cuốn hút. Anh muốn ôm cô trong vòng tay và yêu cô, muốn vào sau bức tường trống rỗng mà cô dựng nên giữa mình và người khác. Anh muốn biết suy nghĩ của cô, điều cô cảm nhận, thế giới mơ mộng mà cô thường trôi giạt tới khi đôi mắt nâu sẫm ấy mờ đi xa xôi.

Thêm vào đó, anh cũng thích cô như một con người. Nói chung Max mê một đàn bà nhưng bản năng tình dục mạnh mẽ ở anh đôi khi phát triển theo hướng bạn bè. Một phụ nữ thường ở trong giường anh trước khi họ có cơ hội hiểu nhau như một con người. Sự kim chế cần thiết trong mối quan hệ của

anh với Claire cho phép sự ưa thích và tình bạn phát triển. Anh thích nói chuyện với cô, cô đầy suy tư và không có chút ác tâm nào, cô hoàn toàn thoải mái với những khoảnh khắc im lặng thỉnh thoảng rơi xuống giữa họ. Sẽ cực kỳ thú vị khi thức dậy ngay cạnh Claire, ở cả buổi sáng lười nhác cùng cô, đọc báo và nán nã qua bữa sáng, nói chuyện khi cảm thấy thích và đơn giản là im lặng nếu không muốn.

Chỉ có duy nhất một phụ nữ khác mà anh thích có cùng tính cách như vậy, anh nghĩ về cô trong chốc lát. Sarah Matthews, vợ của Rome bạn anh: cô dịu dàng không tin nổi và cũng mạnh mẽ không tin nổi. Max đã suýt yêu cô, và thực tế đã yêu cô vì con người hết sức đặc biệt bên trong, nhưng cô đã làm mọi chuyện rõ ràng ngay từ đầu rằng Rome là người đàn ông duy nhất trong thế giới của cô, và cách Max cảm thấy về cô chưa bao giờ phát triển trong lĩnh vực quan hệ gần gũi. Giờ cô ấy và Rome là những người bạn thân nhất của anh, và cuộc hôn nhân của họ vững vàng hơn bao giờ hết, nồng nàn hơn bao giờ hết.

Anh thích có điều ấy với Claire.

Suy nghĩ ấy làm anh điếng người. Anh đá giày văng ra và nằm xoài trên giường, nhìn đăm đăm lên trần nhà. Kịch bản anh vừa tưởng tượng có sức hấp dẫn mạnh mẽ, quá mạnh mẽ. Claire lôi kéo một điều gì đó trong anh. Anh không chắc là anh thích điều anh đang cảm nhận, nhưng anh hoàn toàn chắc rằng anh phải làm gì đó. Claire Westbrook phải là của anh.

Đêm sau anh đưa cô tới buổi hoà nhạc mà cô yêu thích và sau đó họ ăn tại một tiệm nhỏ phục vụ thịt nướng Nhật Bản. Claire lúc đầu rất căng thẳng, và khi căng thẳng cô trở nên lặng lẽ hơn, xa xôi hơn, nhưng âm nhạc giúp cô thư giãn. Max dường như luôn là thế: bình thản và kiểm soát, nhìn thế giới với sự thích thú biếng nhác. Cô cảm thấy an toàn khi anh như vậy.

Cô đã trần trọc suốt đêm hôm trước, trí tưởng tượng của cô tua đi tua lại cái cách anh hôn cô, điều anh nói, như băng phim liên tục chạy trên máy chiếu. Tất cả những lúc thức dậy, cô đều thấy tim mình chạy đua trong sự kích động, thân thể cô ấm nóng và khao khát vì anh. Cô chẳng có bạn tình nào từ khi ly hôn. Cô đã rút quá sâu vào bản thân mình, cố gắng xây dựng sức mạnh và hồi phục từ việc mất đứa bé, cú đòn làm cảm xúc vỡ vụn và nhìn cuộc hôn nhân của cô tan rã, chẳng còn gì ở lại, không sự đam mê dành cho một người đàn ông. Nhưng dù cô không hề nhận thức về điều này, thời gian đã thực hiện quá trình hàn gắn của nó, và cô đã sống lại. Bản tính tự nhiên của cô là nồng nhiệt, đam mê, và cô run rẩy từ bên trong với khao khát bất kì lúc nào nhớ về miệng anh áp vào môi cô.

Đó không phải là một nụ hôn say đắm, nhưng cô muốn vòng tay qua cổ anh và kiễng chân để áp người vào anh. Cô muốn đánh mất bản thân mình trong anh, dâng hiến cho anh tất cả những gì cô có. Đó là một thôi thúc nguyên sơ, không thể chế ngự, ước muốn nằm trong vòng tay anh, giao hoan cùng anh, một thôi thúc mãnh liệt vừa mới nảy sinh. Tuy nhiên nhu cầu bảo vệ bản thân mình cũng mạnh mẽ như vậy, và cả hai nhu cầu đang đối chọi nhau trong cô. Khả năng yêu thương của Claire vô cùng lớn tới mức cô lo sợ một cách bản năng, rút lui khỏi bất cứ mối đe dọa nào tới cảm xúc của cô. Bởi yêu quá sâu đậm, cô sẽ bị tổn thương sâu sắc trước anh. Anh có khả năng làm cô tổn thương nhiều tới mức không bao giờ có thể hồi phục được nữa.

Điều an toàn nhất đối với cô bây giờ là chạy trốn, đơn giản là không gặp anh nữa. Cô nằm trong giường và lật đi lật lại điều này trong đầu, nhưng khi buổi sáng tới, cô lại thủ nhận với mình rằng cô không thể làm việc này. Cô yêu anh và có lẽ anh đang dần quan tâm tới cô một chút. Có gì đó thật nóng bỏng và một chút khiếp sợ trong mắt anh trước khi anh che giấu biểu hiện đó, cái nhìn như của một con thú săn mồi đói khát. Một người đàn ông không nhìn như vậy nếu anh ta không quan tâm. Cái nhìn ấy cho cô hy vọng.

Giờ thoát khỏi những suy nghĩ triền miên, cô thấy anh đang ngắm mình với vẻ thích thú biếng nhác, và màu đỏ nhuộm đôi má cô. Anh có thể đoán được chiều hướng ấy trong những tưởng tượng của cô không?

"Cô chẳng ăn chút nào cả, cô đang mơ mộng", anh nói, lấy cái đĩa từ tay cô và đặt trên tấm vải lót. "Ta đi chứ?"

Trên đường trở về nhà, anh lặng lẽ hỏi, "Claire, tôi không định làm cô khó chịu với tôi. Tôi xin lỗi vì đặt cô vào tình cảnh khó khăn như vậy. Nếu cô không thấy tôi hấp dẫn, tôi hiểu, chúng ta sẽ tiếp tục chỉ là bạn bè..."

"Ồi, thôi mà", cô thờ dãi, ngắt lời anh. "Anh có thật sự tin là tôi không bị anh hấp dẫn không?"

Anh liếc cô một cái sắc nhọn rồi hướng sự chú ý trở lại việc lái xe. "Cô đã thể hiện rõ là không muốn tôi chạm vào mình. Thực tế là lúc đầu cô không muốn có chuyện gì với tôi hết. Tất cả mọi điều tôi có thể làm là nài xin cô chấp nhận tôi như một người bạn".

Cô im lặng. Cô không thể nói với anh rằng cô sợ sức quyến rũ của anh, sợ rằng sẽ phải lòng anh, bởi cô chính xác đã làm điều đó. Cuối cùng cô quay đầu nhìn anh, khuôn mặt hoàn hảo như được chạm bạc nổi bật trong ô cửa tối đen, và tim cô nảy lên mừng rỡ vì cô đã tới chỗ mong đợi. Có phải anh bảo cô tin rằng những giấc mơ đã thành hiện thực? Thật khó để cô tin tưởng, để ai đó vào sau rào chắn cảm xúc bảo vệ cô khỏi bị thương tổn. Cô không nghĩ mình là tỹ người có thể bình phục lại từ một cơn đau tim nữa sau lần trước, hồi phục ngay để rồi lại thử một tình yêu đích thực khác, tin rằng mọi chuyện hiển nhiên sẽ kết thúc. Claire yêu quá sâu nặng, cô phải rất lâu mới hồi phục lại được từ một trái tim tan vỡ.

Cô không phải là một con bạc, nhưng không thấy mình có nhiều lựa chọn. Giờ đây cô không thể rời xa anh nữa. Trái tim cô đã biết điều đó từ đầu và giờ thâm tâm cô xác nhận điều này. Cô phải thử lần nữa thôi. Cô phải chia tay ra hoặc bắt chấp bản thân vì phần đời còn lại. Max cũng đáng để liều như vậy và có thể cô sẽ thắng.

"Tôi thấy anh rất hấp dẫn", cuối cùng cô nói, giọng cô nhẹ tới mức anh không chắc là nghe thấy cô không. Đầu anh giật lên, mắt anh nheo lại và cô cứng cỏi đáp lại cái nhìn thăm soi từ anh.

"Vậy thì tại sao cô cứ giữ tôi xa cách thế?"

"Như vậy dường như an toàn hơn", cô thì thầm, xiết chặt tay ở trong lòng mình.

Ngực anh nở rộng ra khi anh hít một hơi thật sâu. Họ đang ở gần nhà cô và họ chẳng nói gì thêm khi anh đỗ xe. Im lặng trải rộng. Rồi anh với tới và dịu dàng kéo cô vào vòng tay. Cô không thấy đầu anh cúi xuống, nhưng cảm thấy hơi ấm của cơ thể anh gần sát cô, sức mạnh kim chế của cánh tay anh bao bọc quanh cô và rồi miệng anh đặt trên môi cô. Đầu cô ngả ra sau để chấp nhận anh hoàn toàn và môi cô hé ra êm ái, phản ứng của cô chậm rãi và rụt rè. Anh uống lấy miệng cô vẫn theo cách ấy, như dành toàn bộ thời gian cho chuyện này, không làm thâm tím da thịt mềm mướt của cô. Miệng cô mở rộng cho lưỡi anh và anh thăm dò miệng cô, cảm thấy sự run rẩy của thân thể cô với sự gần gũi sâu thẳm của nụ hôn này. Anh ghì cô sát hơn, uốn cong người cô áp vào anh, và một cơn run rẩy khác chạy suốt cơ thể cô với khoái cảm nóng bỏng ngọt ngào của cảm giác ngực cô áp sát vào ngực anh. Một tiếng rên nhỏ dội lên trong họng anh. Với cử động từng trải, và chắc chắn, tay anh phủ lên ngực cô.

Tay cô xiết lấy ống tay áo anh, những ngón tay run lẩy bẩy. Max nhắc miệng anh khỏi cô và bắt đầu áp môi vào quai hàm, tìm kiếm hương thơm tinh khiết của làn da cô. Anh thường thức da thịt cô khi anh lần xuống, phát hiện những nơi êm ái làm anh như điên dại suốt cả tuần: chỗ hõm nhỏ đằng sau tai cô, chiều dài của chiếc cổ, chỗ trũng cực kỳ nhạy cảm bên trên xương đòn mỏng manh. Và tất cả thời gian đó, bầu ngực nhỏ rắn chắc của cô rúc vào lòng bàn tay anh, cái núm nhỏ dựng lên như mời mọc sự đụng chạm mật thiết hơn nữa.

"Vòng tay em qua người anh đi", anh nói, giọng anh là một đòi hỏi âm thầm. Anh muốn cảm nhận cơ thể yếu ớt của cô dán chặt lấy anh trong ham muốn. Cô vừa vịn trong vòng tay anh như không người đàn bà nào khác từng ở đó. Anh muốn đối với cô cũng vậy. Anh muốn cô ôm anh, cảm nhận hai thân thể áp sát vào nhau tuyệt vời đến thế nào. Từ từ ngón tay cô thả ống tay áo anh ra và cánh tay cô trượt lên trên. Một cánh tay quàng lấy cổ anh và tay kia vòng qua vai anh. Cô thở ra một hơi run rẩy.

Chậm rãi anh nhẹ nhàng vuốt ve ngực cô, chú ý để không làm đau cô hay làm cô sợ vì mất kiểm soát và vồ lấy cô. Hơi thở của anh không phát thành tiếng, đều đặn vững vàng, và anh biết mình phải dừng lại hoặc không tự chủ được nữa. Anh không quen độc thân, và từ lúc anh gặp Claire, đời sống tình cảm của anh chỉ ở trong trí tưởng tượng. Miễn cưỡng lui khỏi cô, cơ thể anh cháy bùng với khát khao mãnh liệt bị kìm nén. Anh sẽ phải kiểm soát được bản thân mình trước khi dám yêu cô. Cô quá yếu đuối, mỏng manh. Anh không muốn nhân cơ hội này để làm cô đau, và rất sợ là mình sẽ làm vậy.

"Đây là lúc phải tạm dừng, khi mà anh còn có thể", anh rầu rĩ thú nhận, cái nhìn sắc bén, hiểu biết chiếu vào vẻ mê mẩn đắm đuối trên mặt cô. Sự vui sướng dâng đầy trong anh vì Claire không phải là người đàn bà lạnh nhạt, chỉ là một người hết sức dè dặt, kín đáo và cuối cùng cô đã đáp lại anh.

Lời anh gọi cô trở lại từ thế giới nồng nàn xa lắc của đam mê thể xác nơi anh đã mang cô tới và cô ngồi thẳng lên, mắt cô lảng tránh anh, tay cô đưa lên vuốt vuốt tóc, cứ như là bằng cách chinh đốn lại mình cô có thể phủ nhận những gì đã xảy ra. Max nắm tay cô và đưa lên môi anh. "Dừng", anh thì thào.

Anh ra khỏi xe, đi quanh mở cửa xe giúp cô bước ra, tay anh đặt dưới khuỷu tay cô khi cô đỡ chiếc váy dài mặc tới buổi hoà nhạc. Cánh tay anh vòng qua eo cô khi họ đi vào toà nhà và vẫn ở đó trong suốt thời gian ngắn ngồi thang máy lên tới tầng cô ở. Những đau khổ về bản thân bắt đầu dịu đi. Sự ân cần của anh làm được điều gì đó, từ từ làm cô cảm thấy chắc chắn hơn về mình, đó như là sự những rung động ngập ngừng đầu tiên của đôi cánh bướm non.

Anh kiểm tra căn hộ rồi quay lại với cô. Nụ cười tươi vui, lưỡi biếng quen thuộc nở trên môi, nhưng mắt anh lấp lánh nồng nhiệt khi anh cúi xuống hôn cô lần nữa. "Anh sẽ không ở lại, chưa phải tối nay. Anh muốn em hoàn toàn thoải mái với anh, và trung thực mà nói, sự tự chủ của anh lung lay rồi. Anh sẽ gặp lại em tối mai. Bữa tiệc của cô Adkinson trang trọng tới mức nào?"

Claire nhớ lại những cái cúi chào của Leigh "Rất trang trọng".

"Áo khoác trắng buổi tối được không?"

Anh đã mặc chiếc áo khoác trắng khi cô gặp anh chính xác một tuần trước đây và các giác quan của cô quay cuồng chốc lát khi nhớ lại cách anh nhìn, với ánh sáng trong mái tóc vàng như một vầng hào quang và đôi mắt sáng rực và lấp lánh như ngọc quý, chiếc áo choàng trắng ôm khít đôi vai rộng. Cô không còn là con người cũ từ tối ấy.

"Nó thật tuyệt", cô nói. Anh không biết nó tuyệt thế nào.

Anh lại hôn cô và ra về, và Claire máy móc chuẩn bị đi ngủ, nhưng tâm trí cô vẫn trôi nổi, bồng bềnh, nhớ lại từng cảm xúc, từng khoảnh khắc của những nụ hôn, sự đụng chạm của anh trên ngực cô. Nhu cầu được âu yếm tự nhiên ở cô đã bị kìm nén một thời gian dài bởi mong muốn cố gắng chứng tỏ với bản thân là cô có thể độc lập, nhưng giờ cơ thể cô đau đớn và thiếu sót khi sống dậy sau thời gian thiếp ngủ quá dài. Cô nằm trên giường, mơ về anh.

Chiếc váy dài cô mặc tới tiệc tối của Leigh hôm sau là chiếc váy có gần chín năm rồi, nhưng cô hiếm khi mặc nó trước đây, và nó là một trong những kiểu dáng giản dị mà không lỗi mốt. Đó là chiếc váy dài bằng nhung đen hơi xoè ở phần chân váy, và phần ngực ôm sát người cô một cách đáng yêu. Đó không phải là chiếc váy cổ trễ đặc biệt, chỉ lộ một chút đường cong của khuôn ngực cao, được ôm giữ bởi hai quai mảnh, để vai và lưng trần. Chiếc khuyên tai đen nhánh đu đưa trên tai, ngoài ra cô không mang một thứ trang sức nào khác. Chiếc gương nói rằng nhìn cô chưa bao giờ đẹp hơn thế, những ngón tay cô yêu thích cảm giác mềm mướt, dày dặn của lớp vải nhung. Tất cả giác quan dường như nhạy bén hơn và cô đau đớn nhận biết cơ thể mình trong lớp vải lụa và nhung. Khi cô mở cửa cho Max, cơn ngượng ngùng nở rộng đến khi trông đen hâu như nuốt chửng màu xanh nước biển, và dường như làn da trở nên căng ra trên gò má anh. Căng thẳng lên tiếng từ cơ thể anh.

Nhưng nếu đã nghĩ về việc với tới cô, anh kìm chế thôi thúc đó. "Em đẹp quá", anh nói, mắt anh chưa từng rời khỏi cô, và cô cảm thấy mình thật yêu kiều.

Claire thích bữa tiệc tối nay hơn mong đợi, dù sự vui thích bị mờ đi bởi sự hiện diện của Virginia Easley. Phải mất một thời gian dài cô mới quên được sự hiểm độc của Virginia khi mời Claire và Jeff cùng tới bữa tiệc hôm trước. Max cảm thấy Claire hơi cứng người lại và liếc cô dò hỏi. Rồi anh cũng thấy Virginia và mắt anh neho lại. "Đừng để cô ta làm em bực mình. Cô ta không đáng vậy đâu".

Leigh Adkinson lướt tới chào mừng họ và ôm Claire, kêu lên cô vui sướng thế nào khi gặp lại Claire. Max đứng gần cô, chỉ hơi lùi lại một chút, sự hiện

diện của anh như một bức tường sức mạnh vững chắc phòng khi cô cần anh. Anh đã gặp vài người khách tại bữa tiệc của Virginia, nên mọi người tới nói chuyện với anh và Claire, nhưng tất cả những người khác đều lạ đối với anh. Trong một lúc anh và Claire chỉ đứng im tại chỗ, như vua chúa trong buổi thiết triều, bao quanh bởi những người ôm hôn Claire và nói rằng họ đã nhớ cô thế nào. Phụ nữ liếc trộm anh, chờ được giới thiệu, nhưng không có chút dấu hiệu ve vãn nào trong cách cư xử của anh. Như trước đây, anh thể hiện rõ là anh đi cùng với Claire và không có ý định rời khỏi cô.

Virginia tới, cười cợt và ngọt nhạt: "Tin đồn về hai bạn lan khắp cả thị trấn", cô ta thở thè. "Sao mà tôi lại nghe các bạn đang thật sự sống cùng nhau nhỉ! Tôi rất hạnh diện là các bạn đã gặp nhau tại bữa tiệc nhà tôi!"

Nụ cười của Claire run run và Max bước lên trước, tay anh chạm vào cánh tay cô. Anh ghim Virginia với cái nhìn hẹp, chết người làm nụ cười của cô ta nhạt đi và sự im lặng chờ đợi rơi xuống những người khách đứng gần họ nhất. "Lời đồn có cách lan truyền ở những kẻ cứ nhắc đi nhắc lại chúng", anh nói với giọng khinh miệt. Anh giận dữ và không hỏi tiếc gì về việc để người khác thấy điều này. "Đặc biệt là những con đi ghen tuông vừa thiếu giáo dục vừa thô lỗ" (Especially jealous bitches who lack both breeding and manners)

Virginia tái nhợt, rồi đỏ bừng. Leigh chứng kiến vụ lộn xộn bắt đầu phát sinh, tới quàng tay cả Max và Claire. "Các bạn phải gặp gỡ vài người đây", cô vui vẻ nói khi đưa họ đi. Hành động nhanh nhẹn của cô xoa dịu tình hình và bữa tiệc lại bùng lên tiếng trò chuyện ồn ào thường lệ. Sau khi giới thiệu họ một cách đầy trách nhiệm với người khác, cô lảng ra xa để chắc chắn là Virginia không ngồi gần họ tại bàn ăn.

Trừ mỗi cảnh đó, đó là một bữa tối thú vị. Claire phát hiện ra là mình không buồn như đã nghĩ, cô đang cùng với Max và đó là điều quan trọng nhất. Khi nhớ về việc cô đã thấy những bữa tiệc như vậy khó khăn đến thế nào, cô ngạc nhiên trước sự khác biệt. Cô đã chứng tỏ với bản thân là có khả năng tự quyết định cuộc đời mình và vì lý do nào đó nó dường như không còn quá quan trọng nếu cô tình cờ lầy nhảm đĩa.

Người phụ nữ ngồi cạnh Max nghiêng qua lôi kéo sự chú ý của Claire.

"Chị có còn đánh tennis không? Chúng tôi vẫn nhớ chị ở câu lạc bộ đó, chị biết đấy".

"Nhiều năm rồi tôi không còn chơi nữa. Dù sao tôi cũng chưa bao giờ là người chơi giỏi cả. Tôi không để tâm vào trò này".

"Mơ mộng à?" Max trêu.

"Chính xác. Trí óc em cứ lang thang tạt đâu", cô thú nhận, tự cười mình.

"Tôi tập trung hết sức có thể, và tôi vẫn không chơi giỏi được", người phụ nữ khác thú nhận với tiếng cười khúc khích. Claire không nhớ được tên người này nhưng thường thấy cô tại câu lạc bộ đồng quê nơi nhà Halseys cũng tham gia. Người phụ nữ nhắm nháp ly rượu rồi đặt chiếc ly xuống, nhưng chạm vào ria đĩa bánh mì của cô và đổ nhào, khiến rượu văng tung toé lên chiếc áo khoác trắng của Max.

Người phụ nữ đỏ dử mặt. "Ôi trời. Tôi hết sức xin lỗi. Giờ các bạn thấy là tại sao tôi không chơi tennis giỏi được. Tôi quá vụng về!" Cô ta chộp lấy chiếc khăn ăn và cố lau vết rượu trên chiếc áo khoác.

"Chỉ là một chiếc áo thôi mà", anh an ủi, mặt anh bình tĩnh. "Và cô đang uống rượu trắng, nên nó sẽ không để lại vết bẩn đâu. Xin đừng để chuyện này làm cô lo lắng".

"Nhưng nó đổ khắp cả người anh rồi!"

Anh nắm tay người phụ nữ và hôn chúng. "Không có gì quan trọng đâu. Claire và tôi sẽ dừng ở căn hộ của tôi trên đường tới khách sạn và tôi sẽ thay áo".

Cách xử xử quá điềm tĩnh đó làm người phụ nữ yên tâm và bữa ăn tiếp tục không còn rui ro nào nữa. Khi bữa tối kết thúc, anh lặng lẽ xin lỗi Leigh và anh và Claire ra về.

"Tôi luôn khiếp sợ việc đánh đổ rượu lên ai đó", cô trầm ngâm trong xe.

"Chuyện đó chưa bao giờ xảy ra, nhưng tôi luôn sợ như vậy".

Anh thần nhiên về chuyện này, và một nét cười nhẹ thoáng trên môi anh. "Có một lần tôi đã đổ rượu vào lòng một quý bà. Váy của bà ấy trở nên trong suốt khi bị ướt, nên nó thật là đáng nhớ. Sau đó, tôi cũng nựng nịu các cháu trai và cháu gái khi chúng còn bé và mọi người đều biết là bọn trẻ con hoàn toàn tự nhiên thế nào rồi, chả xấu hổ hay lịch sự gì hết, nên nếu so sánh với rượu thì rõ ràng là tôi thích hơn"

Tại căn hộ, anh vào phòng ngủ thay đồ lúc Claire xem xét lại vẻ bề ngoài trong chiếc gương mạ vàng ở ngoài sảnh, tô lại son môi và gạt một lọn tóc khỏi mặt cô. Max chỉ mất một lát, thay chiếc áo khoác đen tuyền làm nổi bật vẻ đẹp tuyệt vời của anh. Hơi thở Claire nghẹn lại khi nhìn anh. Mặc bộ đồ đen, ngoại trừ chiếc sơ mi lễ phục trắng nổi bên trong, anh là người đàn ông không thể cưỡng lại được. Mắt anh trôi dạt lên khắp cơ thể cô khi cô để thời son môi trở lại chiếc xác tay nhỏ xíu. "Chúng ta đứng là một cặp ăn ý", anh nói.

Anh nhìn xuống chiếc váy đen khi cô đi trước anh đến cửa. "Đúng vậy. Có thể đó lại là một tai nạn may mắn nhỉ".

Tay anh dừng lại trên nắm cửa, dành cho cô một cái nhìn ngưỡng mộ khác. Thả tay nắm, anh xoay lại đối mặt với cô, tay anh nâng cằm cô lên. Môi anh chạm thật nhẹ vào môi cô. Rồi anh nhắc đầu lên và mắt họ gặp nhau, đôi mắt cô mở to và tối sẫm, mắt anh sáng rực nheo lại. Anh lại hôn cô, áp vào môi cô thật êm ái. Cô hưởng ứng, đáp lại nụ hôn này, đứng lặng trước anh. Cứ như đang nâng niu một bông hoa mỏng manh, anh khum cả hai tay lên mặt cô, ngón cái chạm nhau dưới cằm và tiếp tục hôn cô những nụ hôn dài, chậm rãi và thư thái, lưỡi họ gặp nhau trong một vũ điệu. Mùi vị anh lấp đầy miệng cô

và với một cái thờ dài thích thú, Claire đặt tay lên vai anh.

Anh lăm băm điều gì không thể hiểu nổi, chuyển tay anh khỏi khuôn mặt cô và cánh tay quàng qua người kéo cô lại gần hơn. Hoàn toàn cả quyết, anh đặt tay lên ngực cô, hơi ấm của những ngón tay anh đốt cháy cô qua lớp vải nhưng của chiếc váy.

Cô run bắn và những khát khao rung động bắt đầu trỗi dậy bên trong cơ thể. Nhón chân lên, cô áp sát vào anh, cần cảm nhận cơ thể rắn chắc của anh và sức mạnh của những cánh tay bao quanh người cô. Miệng họ quấn lấy nhau, sự tiếp xúc đầy khao khát, lưỡi anh chọc sâu vào miệng cô. Tay anh luôn vào bên trong ngực áo và ôm trọn bầu ngực trần của cô, ngón cái chà xát lên cái đỉnh nhạy cảm khiến những tia lửa nóng rực chạy dọc những dây thần kinh. Cô rên lên, chưa chuẩn bị cho dòng lũ đam mê bất thần tràn qua từng thớ thịt. Người cô uốn cong lại dán vào anh và cô cảm thấy sự cứng rắn nơi anh, bất thành lĩnh cả hai bùng nổ với ham muốn dữ dội và không thể kiểm soát được.

Miệng anh lại đặt trong miệng cô, đầu lưỡi nóng bỏng và rắn chắc, cánh tay xiết cô lại với anh quá chặt đến mức cô không thể thở nổi. Các giác quan đảo lộn hoang dại, tràn ngập bởi sự quá độ của những thông điệp khoái lạc bất ngờ đổ bùng lên dọc theo các dây thần kinh. Cô có thể cảm thấy sức mạnh sắt thép trong những cơ bắp của vai anh, căng ra dưới những ngón tay bầu chặt của cô. Anh bị khuấy động rõ rệt, phần nam tính của anh thức vào người cô. Sự mềm yếu âm thầm tràn qua từng lớp xương và những bắp cơ, và sâu bên trong cô là sức nóng và ham muốn quằn quại, nóng bỏng, cấp bách.

Cô không mong đợi khao khát hoang dại này ở anh hay ở cô và bất lực trong việc chấm dứt nó. Cô cũng không chuẩn bị cho xúc cảm mãnh liệt trong sự đụng chạm của anh hay cái cách mà cô đáp lại anh, cứ như là cơ thể cô đã đảm đương trách nhiệm của nó và cô không thể kiểm soát được nữa. Anh chuyển cánh tay xuống để ôm trọn mông cô và nâng cô lên áp sát vào anh trong một cử động gọi tình rõ rệt đến nỗi cô không thể kìm tiếng rên thích thú buột ra khỏi cổ họng. Cô yêu anh, cô muốn anh và chả có gì quan trọng nữa.

"Claire", anh thào thì, hơi thở rít lên khi buột ra khỏi ngực. Quai áo mỏng manh đã tuột khỏi vai phải và để phần ngực áo trượt ra, và anh đẩy quai áo xuống hoàn toàn đến khi bầu ngực trần lộ ra. Anh nhìn chăm chăm vào phần da thịt trần trụi và cô cảm thấy bùng nổ bởi cái nhìn của anh. Khuôn mặt anh căng thẳng, khắc nghiệt như của một người đàn ông trên bờ vực đón đau cực độ. Cô chỉ là một con búp bê trong vòng tay anh, hoàn toàn bất lực chống lại sức mạnh của anh, khi anh ngả cô ra trên cánh tay và cong ngực cô lên cho miệng anh. Giờ đây anh chẳng còn dịu dàng chút nào, miệng anh sát sao nóng bỏng mút nếm vú cô, khiến cô hét lên.

Tay anh luôn dưới váy cô, vuốt ve đùi, mông và mon trón giữa hai chân cô. Một tiếng kêu khẽ không lời buột ra khỏi môi cô, nhưng đó không phải là tiếng kêu phản kháng. Cô không thể phản kháng. Những vuốt ve của anh gia tăng dòng xúc cảm mãnh liệt bên trong cô. Cô cảm thấy tan chảy, cháy lên với khao khát và anh cũng cuồng dại với ham muốn chiếm lấy cô. Những ngón tay cứng cáp đặt trên quần lót và nịt tất rồi chỉ bằng một động tác tuột chúng xuống và giặt ra, rồi cô cảm thấy cạnh bàn cứng ngay sau mình và anh nhắc cô lên đó. Tay anh giờ ở đó, đụng chạm cô thật mật thiết, vuốt ve mon trón, chà xát và tìm kiếm, làm mọi điều với cô và đẩy cô sắp tới ngưỡng không thể chịu nổi. Cô lại hét lên lần nữa, chộp lấy anh, quá trống rỗng và đau đớn đến mức cô không thể chịu đựng thêm nữa và nước mắt ứa ra từ hàng mi nhắm chặt.

"Claire", anh lại nói, giọng anh giờ không thể nhận ra nữa. Nó thô ráp, cấu kính và khi tên cô rời khỏi môi anh, anh xé toạc quần áo mình. Trong cơn kích động, anh đẩy váy lên tận eo cô và trải rộng đôi chân cô và đặt mình vào giữa chúng. Trong khoảnh khắc đông cứng cô cảm thấy choáng váng bởi vật đàn ông trần trụi của anh chạm vào mình và khi anh hướng thẳng vào trong cô, thân thể cô nảy lên bởi tác động ấy. Cô thôi tồn tại như một con người, cô chỉ còn là hơi nóng và ham muốn, đôi chân trần cuốn quanh eo anh, tay quấn lấy vai anh, cô hét lên và vận mình để đáp ứng với cú đâm vào của anh. Anh giữ miệng cô trong miệng anh và hơi thở cô dừng lại, bị ngọn lửa hoang dại của anh cuốn đi. Ham muốn nóng bỏng khẩn thiết và đau đớn bùng lên bên trong cô quá mức chịu đựng. Nó sẽ giết chết cô, xé vụn cô thành nghìn mảnh nhỏ.

"Max, ngừng lại", cô rên rỉ, giật miệng ra khỏi anh. "Em không... Em không thể chịu được".

Hầm răng anh nghiền chặt và một âm thanh như của một con thú dục lên từ cổ họng. "Anh... không thể dừng lại. Không phải lúc này, không phải...".

Khoái lạc bùng nổ và cô vỡ vụn, người cô nặng trĩu trong vòng tay anh. Anh ghi lấy cô và dâng lên trong cô và thấy sự vỡ vụn của chính mình, mù quáng bởi sự cuồng nhiệt bùng nổ của những gì vừa xảy ra giữa họ. Claire mềm rũ trong vòng tay anh, đầu cô gục trên vai anh. Anh để đầu mình rơi xuống nghỉ ngơi trên đường lượn giữa cổ và vai cô, mũi đàn bà ngọt ngào xộc thẳng vào mũi anh khi anh nuốt một ngụm không khí. Làn da cô bùng bùng như lên cơn sốt và anh cảm nhận cái cách cô run lẩy bẩy như một chiếc lá trong bão.

Mất một lúc lâu cả hai người mới cử động được, mới thu đủ sức mạnh để làm gì khác ngoài việc gắn chặt với nhau để tìm nơi dựa dẫm. Rồi cô bắt đầu cử động, cố gắng một cách yếu ớt để rời khỏi anh, kéo phần ngực áo lên phủ trên bầu ngực trần. Cô vẫn cúi đầu, mặt ngoảnh đi, không thể đối diện với anh. Cô không thể tin mình đã hành động như một con thú trong cơn nóng bỏng, rên rỉ và quằn quại trong tay anh, vượt ngoài sự kiểm soát và đánh mất mọi suy nghĩ ngoại trừ nhu cầu thỏa mãn cơ thể mình.

"Dừng lại!", anh ra lệnh bằng giọng nhỏ dừ dội, cuối cùng lùi lại khỏi cô, nhưng thay vì được tự do cô thấy mình trượt vào vòng tay anh, bầu lấy ngực anh. Anh nhanh chóng mang cô xuyên qua căn hộ tối đen vào phòng ngủ, chỉ có một tia sáng nhỏ từ sảnh chỉ đường. Không buồn bật đèn lên ngay cả sau đó, anh đặt cô trên giường và đứng phía trên cô khi anh giật quần áo ra làm những chiếc cúc áo sơ mi rơi là tá khi vội vàng tuột nó ra. Anh cũng trần trụi trước khi cô có thể kiểm soát các chi run rẩy đủ để ra khỏi giường và lúc đó đã quá muộn. Anh cúi người để cởi chiếc váy khỏi cô, đặt cô trần trụi lên lớp chăn satin màu dừa. Vải satin mát lạnh áp vào làn da nóng rực của cô, rồi anh ở trên cô và vào trong cô, và cô không còn nhận biết sự mát mẻ dưới mình nữa. Lần này anh chậm hơn, sự cấp thiết lúc này đã mất, thân thể anh chuyển động trên cô với những cử động dài chậm rãi, ngực anh bao phủ đầy lông chà sát lên ngực cô và cô bắt đầu chuyển động cùng anh.

Cô chưa từng nhận ra những mức độ hoan lạc như thế có khi nào tồn tại, nhưng anh đã cho thấy khía cạnh mới của bản tính tự nhiên ở cô, khả năng hưởng thụ khoái lạc của cơ thể đàn bà nơi cô. Và anh say sưa miệt mài bên trong cô, ôm xiết cô và hôn cô bất tận, đưa cô lên đỉnh cao khoái lạc, để cô nghỉ ngơi rồi làm lại trước khi tất cả trở nên quá mức đối với anh và anh bắt đầu đi vào cô một cách hoang dại khi vươn tới sự điên cuồng ngọt ngào của chính mình.

Cô nằm trong tay anh và anh vuốt ve mái tóc ẩm mồ hôi khỏi mặt cô. Anh hôn cô những nụ hôn ngắn lên môi, má và thái dương cô. "Anh sắp phát điên vì muốn em", anh thầm thì mặc niệm. "Anh biết chuyện này quá nhanh, và em chưa sẵn sàng cho nó, nhưng anh không hối tiếc. Em là của anh. Đừng cố chạy khỏi anh nữa, tình yêu ạ, ở lại với anh đêm nay".

Cô chẳng thể chạy khỏi anh bởi sức lực đã tan biến hết, chân cô mềm như nước, và vào lúc đó cô không nghĩ được tại sao cô muốn chạy nữa. Anh kéo cái chăn lên và đặt cô giữa các lớp vải, để đầu cô nghỉ ngơi trên gối. Anh nằm cạnh cô, người anh ấm và chắc, tay anh quàng qua eo cô và sự kiệt sức tràn khắp thân thể họ. Claire ngủ ngay lập tức, chìm chìm trong bóng tối bao bọc và chào đón nó. Cô không muốn nghĩ, không muốn mơ nữa. Cô chỉ muốn ngủ.

Cô tỉnh dậy trong căn phòng tối và nằm nhìn trần nhà trống rỗng xuyên qua bóng tối. Max vẫn ngủ bên cạnh cô, hơi thở của anh sâu và thanh thản, cơ thể mạnh mẽ đang nghỉ ngơi. Cô đã không nhận ra anh mạnh mẽ đến thế nào cho đến đêm nay nhưng giờ cơ thể cô đau đớn theo nhiều cách xác nhận sức mạnh của anh. Với cách ứng xử từng trải tình tế và quảng giao, anh đã yêu cô thật hoang dã, cứ như là nền văn minh chưa từng chạm tới anh. Có lẽ sự tao nhã lịch thiệp chỉ là vẻ ngoài và người đàn ông thực sự là người đã chiếm lấy cô với ham muốn mãnh liệt nguyên sơ.

Và có lẽ cô không phải là người đàn bà mà mình vẫn nghĩ. Nếu anh hoang dại thế nào thì cô cũng vậy. Nếu anh khao khát mãnh liệt thế nào, cô cũng thế.

Anh đã bảo cô ở lại, nhưng cô không biết liệu mình có thể đối mặt với anh vào buổi sáng tới hay không. Mọi bản năng trong cô muốn tìm một nơi riêng tư và tĩnh lặng, nơi cô có thể đến để làm quen với phần mới mẻ trong mình. Một cuộc đời dè dặt, kìm nén, không chuẩn bị tư tưởng cho sự hoang dại đã dâng trào trong cô. Nó làm cô hoảng sợ bởi anh đã có quyền lực như thế trên người cô. Cô không biết rằng đó có thể là một phần của tình yêu.

Cô cử động chậm chạp bởi cơ thể phản kháng lại, cô trượt khỏi giường và mò mẫm quanh sàn nhà đến khi tìm thấy chiếc váy nhung nhàu nát vứt thành một đống. Cô ngừng lại trên ngưỡng cửa nhìn lại hình dáng trần trụi hiển hiện của anh trên giường, nhưng anh vẫn ngủ thật sâu. Nước mắt dâng đầy đôi mắt cô, có phải sai lầm khi rời bỏ anh lúc này không? Điều gì xảy ra nếu cô tỉnh dậy bên cạnh anh trong ánh sáng buổi sớm, không có sự che chắn của bóng tối bảo vệ cô khỏi khả năng là anh sẽ thấy quá nhiều? Cô muốn trườn vào bên cạnh anh và cuộn mình trong vòng tay anh, nhưng cô ngoảnh đi.

"Trở lại đây"

Giọng anh trầm khàn vì giấc ngủ. Cô đứng đó xây lưng về phía anh. "Tốt hơn là em đi bây giờ", cô nói nhỏ.

"Không được, anh không để em đi đâu". Cô nghe tiếng sột soạt khi anh ra khỏi giường, thân thể trần trụi ấm nóng của anh áp vào lưng cô. Cánh tay anh cuốn lấy eo cô và chiếc váy tuột khỏi tay cô rơi xuống sàn.

"Anh làm em sợ à?" anh hỏi, miệng anh áp vào cổ cô. "Có phải vì anh làm em đau không?"

Cô chậm chạp lắc đầu phủ nhận "Anh không làm em đau", cô nói.

"Anh vào trong em hết như một con bò động dục vậy, tình yêu ạ, và em thì quá yếu ớt". Môi anh chuyển xuống vai cô và tìm thấy cái hõm mảnh dẻ ở đó. Hơi thở nóng ẩm phả trên làn da cô như mon tron vuốt ve và cô cảm thấy ngực mình cứng lại trong một phản ứng tự động. "Thật mong manh. Làn da em mượt mà như lụa". Tay anh giờ đặt trên ngực cô và đầu cô dựa vào vai anh, mắt nhắm lại khi sự dè dặt lại trào lên trong người.

"Trở lại giường đi" anh êm ái giục. "Anh biết em lo lắng, nhưng mọi chuyện sẽ ổn thôi. Anh hứa. Sáng mai chúng ta sẽ nói chuyện". Lúc nào đó trong ngày mai anh sẽ phải nói với cô mình thực sự là ai, và anh hài lòng vì chuyện đã xảy ra đêm nay. Nó ràng buộc anh với cô, cho anh thuận lợi để cư xử với cô. Tất nhiên cô sẽ giận dữ, nhưng anh không nghĩ có gì mình không xử trí được.

Cô đến với anh, cho phép mình tin rằng mọi chuyện sẽ ổn. Và một lát sau, nằm bên dưới anh với ngọn lửa giờ đã quen thuộc bùng cháy bên trong, cô quên bẵng tại sao mình từng lo lắng.

Tiếng chuông điện thoại kêu đinh tai đánh thức cô. Bên cạnh cô, Max buột ra một câu chữ tục tĩu và ngồi dậy trên giường, với cái ông nghe để chấm dứt tiếng ồn khó chịu ấy. Ánh nắng rạng rỡ tràn ngập căn phòng và cô kéo tấm ga cao hơn đến tận dưới cằm rồi nhắm mắt lại. cô chưa cảm thấy sẵn sàng đương đầu với buổi sáng này, và cô ước chiếc điện thoại đừng reo.

"Sáng sớm tỉnh mơ chết tiệt thế này chả có gì buồn cười cả", Max gầm gừ vào ống nghe, đưa ngón tay chải mái tóc rối tung. Anh nghe một lúc rồi nói, "Tôi không nguyên rủa giờ là mấy giờ, bất cứ lúc nào tôi tỉnh, đều là quá sớm. Có gì vậy?"

Rồi anh gác điện thoại vài phút sau đó, anh lằm bằm nguyên rủa trong hơi thở trước khi lăn tròn để nhìn vào cô. Claire mở mắt và chăm chú nhìn anh, vẻ không chắc chắn hiển hiện trên mặt.

"Anh phải tới Dallas", anh nói, đưa tay anh chạm vào tóc cô. "Sáng nay".

Cô nuốt ực và cố giữ giọng thần nhiên. "Chắc phải là chuyện khẩn cấp, hôm nay là chủ nhật mà".

"Đúng vậy. Quí tha ma bắt, giờ mới chã giấc! Anh muốn ở cùng em suốt cả ngày. Chúng ta vô cùng cần nói về chuyện xảy ra giữa chúng mình, và có vài chuyện khác nữa anh muốn nói với em, nhưng giờ sẽ phải đợi thôi".

"Em đợi được" cô khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Almost Forever* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Nhưng có thể như vậy không? Sau khi vội vã đưa cô về nhà, Max đi và Claire không còn nghe tin tức của anh từ đó. Cô không ngạc nhiên lắm khi ngày chủ nhật trôi qua không có một cuộc gọi nào. Công việc của anh ở Dallas phải khẩn cấp tới mức cần anh vào chủ nhật, nhưng cô mong chờ nghe tin anh vào thứ hai. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi như thế anh đã luồn vào cuộc đời và trái tim cô quá sâu nặng, giờ đây mọi thứ đều không ổn bởi thiếu anh. Cô hấp tấp trở về nhà sau giờ làm việc vào thứ hai, sợ rằng có thể để lỡ cuộc gọi của anh nhưng điện thoại vẫn nằm im, và im lặng càng lâu chừng nào thì chừng đó cô càng tin rằng có chuyện gì không ổn. Cô không biết đó là gì nhưng cảm giác bất rút lo lắng dấy lên trong cô. Anh đã muốn nói với cô chuyện gì nhỉ? Cô biết chắc đó là chuyện quan trọng. Biểu hiện của anh quá nghiêm túc, thậm chí có cả chút cả quyết không lay chuyển được. Nhưng tất cả chuyện đó đã qua đi mà vẫn chưa được nói ra, và không nên như vậy. Dù chuyện đó có là gì chẳng nữa thì vẫn có thời gian cho nó, và giờ thời gian đã trôi qua.

Cô ngủ rất kém, quá lo lắng nên không nghỉ ngơi được, cơ thể đã thức tỉnh nhắc nhở cô về khoái lạc anh đã mang đến cho cô, những điều anh đã dạy cô. Thật buồn cười là dù cô đã cưới Jeff nhiều năm mà không biết là mình có thể phát điên vì ham muốn, rằng sự vuốt ve của một người đàn ông có thể khiến cô khát khao được tan chảy hoàn toàn. Không, không chỉ là một người đàn ông bất kỳ. Chỉ có một người, là Max.

Tại sao anh không gọi?

Thiếu ngủ để lại quảng thâm dưới đôi mắt cô ngày hôm sau và khi cô nhìn vào gương, cảm giác về số phận rủi ro sắp đến càng mãnh liệt. Cô nhìn chăm chăm vào đôi hồ tối khôn dò nơi mắt cô, cố nhìn xuyên qua chúng vào người đàn bà ngày trước, nhìn sâu bên trong mình, nơi cô đã cảm nhận những chuyện này mà không thực sự biết chúng là gì. Có phải anh đã thấy cô thiếu điều gì đó không? Có phải cô thật vụng về khó coi không? Có phải anh đã thất kinh khi biết cô chỉ như những người khác, dễ lên giường và dễ quên? Có phải anh đã làm điều ấy, quên cô đi?

Nhưng anh đã ân ái với cô thật hoang dại, hoang dại đến mức anh còn chưa kịp mang cô vào giường, chưa kịp cởi bỏ áo quần của họ. Màu đỏ nóng rực nhuộm đôi má cô với ký ức ấy. Anh đã yêu cô ngay trong sảnh chứ không phải chỗ nào khác, như người nguyên thủy trong lễ phục buổi tối. Sự dè dặt của cô bị vỡ vụn, sự kìm chế nơi anh bị phá hủy và họ đã đan kết vào nhau với một sức mạnh nguyên thủy. Điều đó hẳn phải có ý nghĩa nào đó đối với anh chứ.

Nhưng anh quá tinh tế và từng trải, trong khi cô chẳng hề có chút nào. Có phải đêm ấy quá bình thường đối với anh? Có phải nó chẳng có ý nghĩa nào khác hơn những đêm giống vậy với anh?

Chẳng có câu trả lời nào trong gương cả.

Sau bữa trưa, cô có một cuộc gọi tại nơi làm và Sam ở trong văn phòng một lúc lâu. Khi bước ra, ông tái nhợt.

"Tôi đã lưu ý về một nỗ lực chiếm đoạt công ty chúng ta", ông lặng lẽ nói.

Claire nhìn ông chờ đợi.

"Đó là Spencer-Nyle ở Dallas".

Đó là một công ty cực lớn, kinh doanh trên nhiều lĩnh vực đa dạng, và chủ tịch của công ty đó là một huyền thoại về những thủ đoạn xảo quyệt. Sam và Claire nhìn nhau, biết rằng thực sự đó chỉ còn là vấn đề thời gian. Nếu công ty nào đó nỗ lực giành quyền kiểm soát bằng cách tiếp cận gần hơn với Bronson Alloys, họ sẽ có cơ hội chiến đấu, nhưng Spencer-Nyle có thể nuốt chửng họ mà không cần cố gắng chút nào. Sam hẳn là đã chiến thắng ở hiệp đầu, bởi giá trị của bất động sản, nhưng cuộc chiến tranh này lại là với Spencer-Nyle.

"Họ không thể có hậu thuẫn từ nước ngoài", Claire nói, choáng váng và thất vọng.

"Không. Dường như chúng ta bị đe dọa trên hai mặt trận, nhưng tôi đã không nhận ra. Tôi quá lo lắng về việc giữ cho nghiên cứu của mình được an toàn".

"Khi nào họ trả giá?"

"Điều này tùy thuộc ở họ, nhưng tốt hơn tôi nên tận dụng mọi thời gian còn lại để củng cố vị trí của chúng ta".

"Chúng ta có khả năng thắng chứ?"

"Bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra" Bất thành lời ông cười xòa. "Nếu chúng ta phát động một trận chiến như vậy thì việc mua lại công ty sẽ rắc rối hơn nhiều giá trị thực sự của ta, họ có thể sẽ rút khỏi chuyện này".

"Hoặc ông sẽ tìm được một hiệp sĩ trắng".

(white knight: Một công ty hoặc cá nhân có ý định giúp đỡ một công ty khác)

"Hiệp sĩ trắng hay sự thôn tính thù địch, kết quả cuối cùng cũng như nhau: công ty ta sẽ thuộc về một người khác. Tôi nghĩ có thể lịch sự chịu thua, nhưng chết tiệt, tôi luôn khao khát một trận chiến hay ho. Để Anson Edwards và nhóm lính đánh thuê của hắn phải làm việc để có được công ty ta".

Khoảnh khắc này giờ đã đến, Sam dường như thích thú với ý nghĩ về một cuộc chiến. Claire bắn khoăn về tính khí của ông trong giây lát, thực sự là ông thích xung đột. Nhưng có những người lớn mạnh qua thử thách. Martine là một trong số họ. Đặt một trái núi trước mặt thì chị sẽ trèo qua nó, đơn giản là vậy. Claire thì thích đi vòng quanh hơn. Cô chỉ đối đầu với thử thách chừng nào mà mọi con đường khác bị bịt kín.

Có rất nhiều việc phải làm. Ban giám đốc phải được thông báo và cuộc chiến thích đáng phải được bàn thảo. Họ chỉ có ít thời gian để tiếp tục cho tới lúc một sự trả giá chắc chắn được tiếp nhận. Là cổ đông chính và chủ tịch của ban giám đốc, ý kiến của Sam có nhiều sức nặng, nhưng ông vẫn phải trả lời trước ban này.

Chuông điện thoại reo vang, Claire làm việc muộn và biết ơn vì sức ép công việc giữ đầu óc cô tránh xa Max dù chỉ một chút. Cô gần như sợ về nhà, sợ rằng anh vẫn không gọi và cô sẽ phải mất cả đêm với chiếc điện thoại câm lặng. Ít nhất bằng cách này cô không biết được anh có gọi hay không.

Nhưng cuối cùng cũng phải về nhà, nên cô đặt một chồng băng vào đài để căn hộ tràn ngập tiếng ồn. Thật kỳ quặc, nhưng sự tĩnh lặng ấy chưa bao giờ quý giá cô trước đây. Cô đã chào đón nó, thích thú với sự yên bình và cô đơn sau nhịp độ điên cuồng của công việc. Max đã thay đổi điều này, đã hướng mỗi quan tâm của cô ra ngoài và giờ sự tĩnh lặng mải mòn thần kinh của cô. Chiếc đài đã phá hủy sự im ắng bên ngoài nhưng không thể chạm được vào sự tĩnh mạch trong lòng.

Anh vẫn chưa gọi. Cô biết điều này, cảm thấy điều này.

Có phải cô chỉ là cơ thể ảm áp cuối cùng trong một hàng dài những thân thể ảm áp khác trên giường anh? Có phải đó là tất cả ý nghĩa của cô đối với anh, một thách thức, đến mức một khi cô đầu hàng thì thách thức ấy cũng biến mất? Cô không muốn nghĩ vậy. Cô muốn tin tưởng Max hoàn toàn. Nhưng càng lúc cô càng nhớ lại những khoảnh khắc nhỏ đầy mâu thuẫn, khi cô đã thấy sự khắc nghiệt bên dưới cung cách cư xử hoàn hảo của anh, cứ như người đàn ông lịch lãm quảng giao chỉ là cái vỏ bề ngoài. Nếu vậy thì hình ảnh anh đã trình diễn chỉ là thế, một người giống vậy, và cô không thực sự hiểu anh chút nào. Vài lần cô đã nghĩ vậy, nhưng giờ cô sợ rằng đó là sự thực.

Max buồn rầu tư lự trong văn phòng, ước rằng có thể gọi điện cho Claire, nhưng mọi chuyện đang tiến triển và chuyện đó hiện là mối quan tâm lớn nhất từ hai phía, nếu anh không còn liên hệ với cô đến lúc việc mua bán đã kết thúc. Gặp cô lúc này sẽ đặt cô vào chỗ nguy hiểm, bởi có thể khiến cô phải chịu thái độ thù địch không cần thiết. Chết tiệt Anson vì đã gọi anh về quá sớm, trước khi anh có cơ hội nói chuyện với cô và giải thích mọi việc! Anh không lo lắng về chuyện làm cô hiểu được nguyên do. Anh rất từng trải và anh biết quyền lực của thứ vũ khí mà anh đã có với cô, quyền lực của thú vui nhục dục. Dưới bề ngoài yếu đuối, xa cách đó là một người phụ nữ đã cháy rụi vì những vuốt ve của anh, người mà hoan lạc bùng nổ vượt khỏi tầm kiểm soát trong suốt cuộc yêu đương. Không, anh có thể đối phó với con giận của Claire. Điều làm anh lo ngại là nỗi đau đớn và sự rối loạn mà chắc cô đang cảm thấy bởi dường như anh đã ra khỏi cuộc đời cô sau cái đêm không tin nổi mà họ đã cùng chia sẻ. Anh không muốn ai hay điều gì làm cô tổn thương, nhưng anh rất sợ mình đã làm vậy và suy nghĩ ấy làm ngực anh thắt lại. Quý tha mà bắt việc thôn tính cái công ty chết tiệt này. Nó không đáng làm Claire phải đau lòng.

Phó chủ tịch thứ nhất Rome Matthews bước vào văn phòng. Giờ đã muộn và cả hai người đều chỉ mặc chiếc sơ mi giản dị và họ cũng là bạn bè, nên Rome không cần nghi thức gõ cửa.

"Anh đã trừng trừng nhìn hồ sơ đó suốt một giờ rồi", Rome chỉ trích. "Có điều gì về công ty của Branson làm anh suy nghĩ à?"

"Không. Chúng ta không gặp chút rắc rối nào", Max nói, ít nhất bảo đảm ở điểm này.

"Anh cũng hết sức cau kình từ khi từ Houston trở về".

Max ngả ra ghế và đan tay sau đầu. "Không phải là Sarah đang chờ anh à?"

Đôi mắt đen của Rome lấp lánh theo kiểu thường lệ khi đang nghĩ về chuyện gì đó và anh có cái vẻ cương quyết của một con chó săn. Ngả vóc người cao lớn trên một chiếc ghế, anh nhìn Max qua đôi mắt hẹp. "Tôi sẽ bị đẩy xuống địa ngục", anh lè nhè. "Anh đang hành động giống hệt tôi khi Sarah từng làm tôi phát điên lên được. Chúa ơi, tôi khao khát chuyện này. Đó là một sự công bằng thi vị. Anh, bạn của tôi, đang gặp rắc rối với một phụ nữ!".

Max quắc mắt giận dữ "Buồn cười quá phải không?"

"Thật vui nhộn", Rome đồng ý, một nụ cười toe toét thấp sáng khuôn mặt đen cứng rắn của anh. "Tôi nên đoán được sớm hơn. Chết tiệt, anh đã ở Houston suốt một tuần. Có gì đó sẽ sai bét nếu anh không kiếm được một phụ nữ".

"Anh có khiếu hài hước đôi bại thật", Max nói không câu giận nhưng cũng không mỉm cười.

"Cô ấy là ai vậy?"

"Claire Westbrook".

Bởi Rome đã nghiên cứu hồ sơ của Branson Alloys, anh biết cái tên này và biết mối liên hệ của cô với công ty. Anh cũng biết rằng thông tin thiết yếu cho việc mua lại công ty này thành công là từ cô. Một bên lòng mày nhướng lên. "Cô ấy có biết anh là ai không?"

"Không", Max lẩm bẩm và Rome huýt một tiếng gió không lời.

"Anh rắc rối to rồi".

"Chết tiệt, tôi biết chứ!" Max đứng dậy và bước ngang qua phòng, xọc tay vào tóc. "Tôi có thể xử trí chuyện này, nhưng tôi lo cho cô ấy. Tôi không muốn nó làm cô ấy tổn thương".

"Vậy thì gọi cho cô ấy".

Max lắc đầu. Một cuộc gọi chẳng có tác dụng gì, anh biết điều này. Anh phải ở nơi có thể ôm lấy cô, xoa dịu cô với sự đụng chạm của mình, trấn an cô rằng điều xảy ra giữa họ là đúng đắn.

"Anh sẽ trở lại Houston trong vài ngày tới. Anson đang thực sự thúc đẩy chuyện này. Lúc đó cô ấy sẽ biết anh là ai".

"Tôi định nói với cô ấy trước khi mọi người biết". Cau mày, anh nhìn ra cửa sổ tối đen với vô số ánh đèn và những chớp nhẹn in trên nền trời Dallas. Lúc này anh muốn được ở cùng với Claire, nằm trên giường cùng cô và say mê vuốt ve làn da mềm mượt của cô. Anh ngủ không ngon bởi thêm muốn cô, bị tra tấn bởi cơn đau đớn nơi thắt lưng. Nếu trước đây anh đã khó khăn buộc cô ra khỏi suy nghĩ của mình thì giờ điều đó là hoàn toàn không thể.

Claire cố ăn chiếc bánh xăng uých mà cô mang theo cho bữa trưa, nhưng nó chẳng có mùi vị gì, và sau khi cắn vài miếng, cô đành gói lại trong màng bọc thức ăn và quẳng vào sọt rác. Dù sao, cô cũng không muốn ăn mấy. Văn phòng vắng tanh. Sam đã đi ăn trưa, và mọi người cũng vậy. Hôm nay là thứ sáu, gần một tuần kể từ khi cô gặp Max hay nghe tin gì từ anh. Một khoảnh khắc vĩnh viễn nhỏ nhoi. Cô đã thôi chờ những cuộc gọi, nhưng có gì đó trong cô vẫn cứ đếm thời gian. Hai ngày. Ba. Bốn. Nhanh chóng, một tuần. Cuối cùng sẽ là một tháng, và có lẽ ngày nào đó nỗi đau sẽ chỉ còn một chút âm ỉ.

Điều quan trọng nhất là giữ cho thời gian của mình luôn lấp đầy, luôn bận rộn. Cô bắt đầu đánh cả đồng thư, việc trao đổi thư từ đã tăng gấp đôi trong tuần này vì liên quan trực tiếp với thông báo mà Spencer-Nyle đã đưa ra, thể hiện sự quan tâm đến Bronson Alloys. Chuyện này thực không thể diễn ra trong thời điểm tốt hơn, cô tự nhủ, nó cho cô rất ít thời gian để ủ rũ.

Thật nực cười là Sam tỏ ra vui sướng đến vậy. Ông đã chuẩn bị cho việc này như huấn luyện viên bóng đá chuẩn bị cho đội của mình cuộc chơi thường niên chống lại đối thủ tình quái, với nhiệt tình gần như vô tư. Ông thực sự thích thú chuyện này. Những cổ đông cũng trở nên khá sung túc, bởi giá của cổ phiếu đã tăng vọt ngay khi tin tức lọt ra ngoài.

Sam đang tiến hành vài nghiên cứu về Spencer-Nyle nói chung, và Anson Edward nói riêng, và thu nhặt hàng đồng bài báo ấn tượng về người đàn ông này. Những tờ báo này nằm rải rác trên bàn ông khi Claire mang nấy lá thư vào đó để ông ký. Một tờ tạp chí kinh doanh để mở trên bàn ông, gấp lại ở bài báo về Spencer-Nyle và Claire tỏ mò cảm lên. Một bức ảnh màu Anson Edwards trên trang nhất. Nhìn ông không giống một người đứng đầu công ty cá mập (corporate shark - chắc là loại công ty nuốt chửng các công ty bé hơn), cô nghĩ. Ông gọn gàng và khó phân loại, không có đặc điểm nào nổi bật, loại người dễ trộn lẫn trong đám đông, ngoại trừ trí thông minh sắc bén hiển hiện trong mắt.

Bài báo thú vị một cách ngạc nhiên và đi sâu vào một vài điểm. Cô mang tạp chí này trở lại bàn mình để đọc hết bài báo. Rồi cô lật sang trang và khuôn mặt Max nhìn thẳng vào cô.

Cô chớp chớp mắt, sững sờ, và nước mắt dâng đầy mắt cô. Cô nhắm mắt lại, để nước mắt rót xuống. Chỉ một bức hình của anh đã khuấy động nỗi đau cuộn xoáy trong lòng, những hồi ức và tình yêu đau khổ. Giá như cô biết được chuyện gì đã xảy ra.

Mở bừng mắt, cô lại nhìn tấm hình lần nữa. Bên cạnh có một bức ảnh khác của một người đàn ông ngăm ngăm với đôi mắt đen thấu suốt và dưới hai bức hình là lời chú thích: "Roman Matthews, bên trái và Maxwell Conroy là hai nhân viên cấp cao được tuyển chọn kỹ lưỡng và các công ty Mỹ nói chung vẫn xem Spencer-Nyle là có được những nhà điều hành giỏi nhất đất nước."

Họ đã viết sai tên anh. Anh là Maxwell Benedict không phải Maxell Conroy. Tay cô run bần bật khi cầm tờ tạp chí, mắt lướt qua bài báo tìm đoạn nói về anh. Đây rồi, cô đọc rồi đọc lại và cuối cùng sự thật ngấm vào cô. Anh là Maxwell Conroy chứ không phải Benedict nào đó, và anh đã nói dối cô quá nhiều với hy vọng lấy được thông tin về Branson Alloys từ cô. Có lẽ anh thậm chí đã lên kế hoạch để rình mò những giấy tờ của cô, nhưng điều đó không cần thiết. Cô đã dâng cho anh những thông tin anh cần. Cô vẫn nhớ một cách sống động cuộc trò chuyện với anh, tin cậy anh, chưa bao giờ ngờ anh là gián điệp cho một công ty khác. Sau khi anh có được cái anh muốn, thì anh bỏ đi. Thật đơn giản, và thật khủng khiếp.

Từ từ, cẩn trọng, Claire đọc lại toàn bộ bài báo, một phần nhỏ xú trong cô vẫn hy vọng rằng mình đã nhầm, nhưng lần đọc thứ hai thậm chí còn tệ hơn, bởi những chi tiết cô đã bỏ qua lần đầu chỉ cung cấp thêm sự thật. Maxwell Conroy là một người Anh lúc đầu chuyển tới Canada, nơi anh ta làm thuê cho một chi nhánh của công ty Spencer-Nyle và nhanh chóng leo lên những nấc thang quyền lực trong công ty. Anh ta đã chuyển tới trụ sở ở Dallas bốn năm trước đây, giành được quyền công dân Mỹ và nổi danh bởi những vụ thôn tính nhanh như chớp và đầy mãnh khoẻ, lấn vào và nắm quyền kiểm soát trước khi công ty đang là mục tiêu được cảnh báo và có thể dựng nên bất kì hàng rào phòng vệ nào.

Cô cảm thấy điếng cả người cứ như mình đã bị tê liệt vậy, ngay cả khuôn mặt cũng thế, và chỉ chớp mắt hay nuốt cũng đã là một cố gắng. Những vụ thôn tính nhanh như chớp. Anh đã luồn vào, đã giành quyền kiểm soát, đã đi xa. Phải anh ta đã làm đúng như vậy. Cô chẳng có cơ hội nào hết. Anh ta đã chơi cô như một chuyên gia, quán lấy cô dịu dàng đến mức cô không nhận ra mình đã mắc bẫy. Cô nghĩ về sự ngu dại của mình khi cô nuốt cái tình thế mà anh ta đã tống cô vào, về cách anh ta một mồi ra sao vì đã bị xem như một biểu tượng tình dục, anh ta chỉ muốn một người bạn thế nào. Cô đã thực sự tin chuyện đó. Anh ta đã phải cố gắng tới mức nào để khỏi cười vào mặt cô?

Cô không thể là một thách thức lớn với anh ta, cô nghĩ, co rúm lại bên trong bởi đã ngốc nghếch làm sao. Cô đã phải lòng anh ta gần như ngay lập tức và ngã vào giường ngay lần đầu anh ta cố gắng. Anh ta không cần làm tình với cô, cô cay đắng nghĩ. Cô đã nói với anh ta về việc định giá lại đất đai rồi. Đó

hắn là món kem trứng trên chiếc bánh ngọt, chỉ để xem có thể đẩy cô vào giường dễ thế nào thôi.

Mắt cô khô khốc, bỏng cháy, và cổ họng đau đớn. Cô nhận ra mình đã thờ quá nhanh, nặng nhọc và một cơn rung mình dữ dội lay động cả người. Sự phản bội nung đốt như lửa đỏ thêm dầu trong lòng.

Tờ tạp chí trượt khỏi những ngón tay tê cứng và cô ngồi đó trong cơn choáng váng chết lặng. Đó là tình trạng Sam thấy cô lúc ông trở lại văn phòng sau bữa trưa.

Khuôn mặt cô trắng bệch và câm lặng, cô dường như không thấy ông, mặc dù đang nhìn thẳng khi ông bước vào cửa. Sam cau mày, tiến về phía cô. "Claire?"

Cô không trả lời và ông ngồi xổm trước mặt cô, nắm tay cô và chà sát những ngón tay lạnh cứng. "Claire có chuyện gì vậy? Có gì xảy ra phải không?"

Môi cô khẽ động đậy, và đôi mắt sẫm của cô đen kịt khi nhìn thẳng vào ông. "Sam, tôi đã phản bội ông".

Chậm chạp, như người già sạm, yếu ớt, cô cúi xuống và cầm tờ tạp chí lên. Cực kỳ cẩn trọng, cô lật vài trang đến bài báo về Spencer-Nyle và gấp lại ở trang có bức hình của Max. "Tôi đã gặp anh ta" cô thì thầm chỉ vào ảnh. "Nhưng anh ta nói với tôi tên là Max Benedict không phải Max Conroy và anh ta... anh ta biết về tài sản của chúng ta".

Sam lấy tờ tạp chí từ tay cô, mặt ông cứng lại và Claire tự hỏi ông có căm ghét cô không. Ông nên như vậy. Ông có thể sa thải cô vì vết nhơ này, và cô đáng như vậy. Cô đã trả làm mất công ty của ông bởi sự ngu ngốc của mình, sự ngu ngốc không thể tin nổi, không thể tha thứ nổi.

"Chuyện đó xảy ra thế nào?" ông nói khẽ.

Cô kể lại cho ông, không còn giữ chút kiêu hãnh nào. Max đã biến cô thành con ngốc, và cô đã gục ngã vì mỗi từ anh ta nói. Nước mắt bắt đầu lăn xuống gò má tái nhợt, nhưng cô không để ý. Sam đưa tay ra ôm lấy tay cô và khi nó kết thúc, ông làm một việc khó tin.

Địu dàng ông ôm lấy cô và giữ đầu cô ngả trên vai ông. Việc ông quá tử tế, khi đáng lẽ nên căm ghét cô, xỉ và cô đã phá vỡ sự kìm chế nhỏ nhoi còn lại và những cơn nức nở bắt đầu xé lên từ cổ họng cô. Cô khóc một lúc lâu, run rẩy trong vòng tay Sam và ông vuốt tóc cô, thì thầm những lời an ủi với cô, cuối cùng thân thể cô ngừng lay bầy dưới tác động của cơn khóc, và cô nhấc khuôn mặt ướt đầm, sưng húp lên khỏi vai ông.

"Tôi sẽ thu xếp đồ của tôi và rời đi" cô nói nhỏ, lấy tay lau mặt.

"Tại sao?" Sam bình tĩnh hỏi.

"Tại sao?" cô nhắc lại, giọng vỡ oà. "Sam, tôi đã làm ông mất công ty. Ông không thể muốn tôi cứ quanh quẩn ở đây. Tôi đã chứng tỏ là không đáng tin cậy"

"Well, giờ, đó là chỗ cô sai đây", ông nói, rút chiếc khăn tay ra khỏi ví và đưa nó cho cô. "Tài sản đúng là con át chủ bài của chúng ta, nhưng nếu Spencer-Nyle thực sự muốn công ty ta, chúng ta không kịp cầu nguyện đâu. Công ty họ quá lớn, quá quyền lực. Điều tốt nhất tôi hy vọng làm được là buộc họ phải trả nhiều hơn họ muốn. Khi vì tin tưởng cô...", ông nhún vai, "...tôi đã nói cô là nhân viên đáng tin cậy nhất mà tôi có. Cô đã mắc lỗi, và tôi nghĩ cô sẽ nhảy vào nước sôi lửa bỏng để không bị mắc thêm lỗi khác".

"Tôi không biết ông có thể tha thứ cho tôi thế nào đây bởi tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình". Cô lau khô mắt rồi xoắn chiếc khăn trong tay.

"Cô cũng chỉ là một con người thôi mà. Chúng ta ai chả có lỗi, một số lỗi trầm trọng hơn thôi. Thử xem xét lỗi của cô từ quan điểm khác nhé. Liệu có công việc nào mất đi bởi điều cô nói với Conroy? Hẳn là không. Spencer-Nyle sẽ cần sự thành thạo chuyên môn của chúng ta. Họ không thể điều hành với một giàn nhân viên hoàn toàn mới. Lỗi của cô có ảnh hưởng tới kết quả của nỗ lực thôn tính công ty không? Tôi không nghĩ vậy. Tôi nghĩ họ đã có được chúng ta, bằng cách này hay cách khác thôi và để nói với cô sự thật này, tôi hoàn toàn cảm thấy nhẹ nhõm. Điều duy nhất thay đổi là lịch trình làm việc". Một nét cười thoáng qua nở trên khuôn miệng cứng rắn và mắt ông nhìn vào một điểm xa xôi. "Tôi ước là mọi lỗi lầm tôi đã mắc không nghiêm trọng hơn thế này".

"Hắn ta đã lợi dụng tôi", cô thì thầm.

"Đó là tổn thất của anh ta", Sam nói. "Anh ta sẽ trở lại, Claire. Đây là đứa con của anh ta. Anh ta sẽ ở đây, đàm phán, giám sát việc chuyển giao quyền lực. Cô sẽ phải gặp anh ta, làm việc với anh ta. Cô có thể đối phó với việc này chứ?"

Một phần trong cô nói không, rút lại với ý tưởng gặp lại anh. Làm sao cô chịu nổi khi nhìn anh, biết rằng anh đã lợi dụng cô, lừa dối cô, phản bội cô và trong sâu thẳm biết rằng cô vẫn yêu anh, bởi tình yêu không dễ dàng chết trong xơ? Nhưng nếu chạy trốn, cô sẽ đi đâu? Cô phải có việc làm và chạy trốn không thay đổi điều gì hết. Cô sẽ phải đối mặt với mình trong gương vào mỗi sáng, cô sẽ vẫn mang trong mình nhận thức là tất cả chuyện này chỉ là dối trá.

Cô nên hiểu biết hơn. Làm sao có thể mù quáng đến vậy khi thực sự tin là một người đàn ông như Max sẽ quan tâm tới cô. Anh sẽ muốn ai đó khéo léo, tinh tế, đẹp đẽ, một người có kinh nghiệm ăn mặc, thích khoác tấm lông chồn sang trọng trên bờ vai mịn màng rám nắng. Sự hấp dẫn duy nhất của cô đối với anh là trao cho anh sự tiếp cận gần gũi với Bronson Alloys.

Thế mà cô đã yêu và tin tưởng anh.

Cô đã trải qua năm năm khổ sở, chậm chạp xây dựng lại cuộc đời mình, cảm xúc về giá trị và sự tự tin của mình. Nếu cô chạy trốn bây giờ, tất cả sẽ là vô nghĩa. Cô sẽ chỉ là một con thỏ chạy trốn bản thân mình. Không, không còn nữa. Không bao giờ như vậy nữa. Cô sẽ không để Max Benedict-không, Max Conroy-hủy hoại mình.

"Vâng, tôi có thể đối phó được", cô nói với Sam.

"Cô gái ngoan", ông nói, vỗ nhẹ lên vai cô.

Cô đã sống qua ngày... và qua đêm đó. Đêm mới thực sự tồi tệ. Ít nhất cả ngày cô còn rời cả lên với những việc cần làm, nhưng đêm đến chẳng còn gì nữa và cô cô đơn một mình. Cô nằm tỉnh rụi, như cô đã vậy hàng đêm kể từ khi Max đi, cố thu gom sức mạnh cho những ngày âm ảm phía trước. Cô cố lên kế hoạch cho tương lai, bởi cô biết rằng, bất chấp những nỗ lực của Sam để động viên cô, vẫn sẽ có nhiều thay đổi diễn ra ở Bronson Alloys. Sam gần như chắc chắn sẽ rời việc quản lý và hiến mình cho nghiên cứu của ông. Điều đó phù hợp với ông. Dầu sao, ông hạnh phúc hơn trong phòng thí nghiệm. Chuyện đó sẽ bỏ cô lại ở đâu? Liệu rồi anh ta có cần thư ký không, thậm chí anh ta có muốn cô làm thư ký hay không trong trường hợp anh ta cần thật đi nữa? Và liệu vị CEO mới có muốn cô làm thư ký không? Liệu Spencer-Nyle có cho phép cô làm việc ở vị trí sẽ tiếp cận được với những thông tin nhạy cảm hay không? Sau hết, cô đã chứng tỏ mình không đáng tin chút nào! Tất cả mọi chuyện mà một người đàn ông phải làm là quan tâm đến cô và cô sẽ nói mọi điều cô biết! Cô cay đắng nghĩ những điều ấy sẽ bị xem là đúng khi giành vị trí này.

Alma gọi điện suốt cuối tuần mời Claire và Max tới ăn tối. Claire chấp nhận, nhưng bình tĩnh nói với Alma rằng gần đây cô không còn gặp Max nữa. Không thể tin là sau đó Martine lại gọi, cố tìm xem chuyện gì đã xảy ra.

"Em đã cố nói với chị và mẹ là không có gì nghiêm túc giữa chúng em cả", Claire chỉ rõ. Đó là sự thật mà! Nhưng giọng cô hoàn toàn thân nhiên, và cô tự hào về bản thân mình.

"Nhưng anh ấy cư xử quá... quá cuồng nhiệt với em. Anh ấy không bao giờ rời mắt khỏi em. Bọn em đã mâu thuẫn hay gì đó à?"

"Không, không mâu thuẫn gì cả. Chỉ là không có gì hết". Ít ra là về phía anh ta. Tuy vậy Martine đã gõ đúng vào điểm then chốt của toàn bộ tình huống này: Max đang diễn và anh ta thủ vai giỏi đến mức đã biến tất cả mọi người thành kẻ ngốc.

Rất muộn đêm hôm chủ nhật, khi cô cuối cùng cũng lơ mơ ngủ, thì điện thoại đổ chuông. Cô ngái ngủ chống người trên khuỷu tay và với điện thoại, nghĩ đó có thể là quay nhầm số. Không ai trong gia đình cô từng gọi muộn thế này, và Claire không phải là tốp người nghĩ rằng mọi cuộc gọi lúc đêm muộn có nghĩa là khẩn cấp. "Hello", cô thờ dãi, gạt món tóc rối khỏi mặt.

"Claire, có phải anh đánh thức em không, em yêu?"

Cô đông cứng lại, kinh hãi, giọng trầm quen thuộc ấy với âm sắc bóng bẩy, mượt mà làm một con ớn lạnh chạy suốt dọc cơ thể cô. Cô không nghĩ gì cả, chỉ phản ứng lại, đặt ống nghe vào giá nhẹ nhàng tới mức không có cả một tiếng cạch. Một tiếng rên yếu ớt dội lên trong cổ họng cô. Sao anh ta dám gọi cho cô sau những việc anh ta đã làm. Có phải anh ta trở lại Houston không? Sam đã cảnh báo cô rằng Max sẽ trở lại, nhưng cô không nghĩ anh ta sẽ ngạo mạn đến mức gọi cho cô.

Chuông reo lần nữa, và cô với tay để bật đèn lên, trừng trừng nhìn vào điện thoại với nỗi thống khổ và do dự hằn trên nét mặt. Nhiều lúc cô sẽ phải đương đầu với anh ta và làm điều này qua điện thoại có lẽ tốt hơn là gặp mặt. Cô thật hèn nhát. Nhưng cô đã chịu đựng quá nhiều đau đớn. Cô không dám chắc có thể chịu thêm được chút nào nữa và lòng kiêu hãnh đòi hỏi là anh ta sẽ không hề biết đã làm cô tổn thương tới mức nào. Nếu cô vỡ vụn trước mặt anh, anh ta sẽ biết cô đã ngu ngốc tột hại thế nào.

"Xin chào", cô lại nói, nhắc điện thoại lên và làm giọng mình sôi nổi hơn.

"Tín hiệu liên lạc chắc tệ quá", anh nói. "Anh biết giờ đã muộn, em yêu, nhưng anh cần gặp em. Anh có thể tới được không? Chúng ta phải nói chuyện".

"Chúng ta á? Tôi không nghĩ vậy, thưa ông Conroy".

"Khốn kiếp, Claire". Anh ngừng lại, nhận ra tên cô đã gọi anh. "Em đã biết", anh nói, giọng thay đổi khi căng thẳng lên vào.

"Phải, tôi đã biết. Nhân tiện, tín hiệu liên lạc không tồi. Tôi đã gác máy bởi cú điện của ông. Tạm biệt, ông Conroy". Cô lại đặt máy xuống, nhẹ nhàng như lần trước. Đập ống nghe xuống sẽ là quá nhẹ để bước đầu biểu lộ cách mình cảm nhận nên cô không ủng hộ nỗ lực này. Cô tắt đèn và làm mình thoải mái hơn trên chồng gối, nhưng sự ngái ngủ lúc trước đã tan biến, cô nằm chong chong, mắt cô mờ to và nóng bỏng. Thanh âm giọng anh dội lại trong tâm trí, quá sâu lắng và mượt mà và cô nhớ rõ đến mức không cần thiết để nhận diện anh. Cô đã biết đó là ai rồi, từ lời đầu tiên anh nói. Anh có thực sự nghĩ rằng có thể tiếp tục nơi anh đã bỏ đi? Phải, có thể là vậy. Đối với anh, cô chỉ là một người dễ bị dụ dỗ ngay lần đầu, nên anh chẳng thấy có gì khó khăn trong việc quyến rũ cô lần sau.

Tại sao cô vẫn yêu anh? Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu cô căm ghét anh, nhưng không thể được. Cô đau đớn, tức giận và bị phản bội, cô đã tin tưởng anh, chỉ để bị ném lòng tin ấy vào mặt mình. Nhưng cô không ghét anh. Không có đêm nào cô không khóc vì anh, không có đêm nào cơ thể cô không đau đớn vì sự trống rỗng không thể tan biến được. Ô, nếu cô không căm ghét anh được, ít nhất cô có thể bảo vệ mình bằng cách không bao giờ, không bao giờ để anh gần gũi trở lại đến mức có thể làm đau cô lần nữa.

Trong phòng mình, Max nguyên rửa dĩa dội và quăng chiếc điện thoại ngang qua phòng trong một cơn kích động hiếm hoi. Cái điện thoại rít lên chói tai rồi lật nghiêng với ống nghe bên cạnh. Chết tiệt. Chết tiệt! Dù thế nào đi nữa cô đã phát hiện ra anh thực sự là ai và có thể đã gán vào những ý nghĩa tồi tệ nhất. Anh đã định nói luôn với cô đêm ấy hơn là đi thẳng vào văn phòng của Bronson Alloys ngày mai và giáng cô một cú đấm lạnh lùng với chuyện này, thì ít nhất sau đó anh vẫn được ở cùng cô, có thể ôm cô và yêu cô cho đến khi hết giận. Giờ chắc sẽ là địa ngục khi bước qua cửa nhà cô lần nữa,

cô sẽ sập nó ngay trước mặt anh.

Điện thoại bắt đầu bíp bíp những tiếng trầm đục báo hiệu bị rơi khỏi giá, và anh lại nguyên rủa, hiên ngang đi tới nhấc nó lên và đập ống nghe xuống nút nhấn. Công việc chết tiệt này chả là cái gì ngoài rắc rối. Nó đã mang Claire vào cuộc đời anh, nhưng nó cũng ở giữa họ ngay từ lúc bắt đầu, và giờ anh phải đàm phán sự liên kết giữa hai bên xong xuôi trước khi anh có thể tiếp cận cô lần nữa. Anh ngồi xuống, nhăn nhó với tấm thảm. Anh nhớ cô hơn từng nhớ bất cứ ai trong đời mình.

Cô nhìn lên từ máy tính khi cửa văn phòng mở ra và tìm cô ngừng đập. Max đứng đó, kèm bên là hai người đàn ông mang vali căng phồng. Không biểu hiện gì trên mặt anh, đôi mắt ngọc lam lạnh giá. Chẳng còn điểm nào trong trò chơi, nên anh nói thẳng: "Tôi muốn gặp Sam Branson".

Claire không phản bội những cảm xúc của mình bằng mỗi xúc động thoáng qua. "Vâng, thưa ông Conroy", cô nói một cách trung dung, cứ như không có gì bất thường trong sự hiện diện của anh ở đây, cứ như là cô chưa bao giờ trần trụi nằm trong vòng tay anh và cháy bỏng vì ham muốn. Cô đứng dậy không nhìn anh lần nào nữa và gõ dứt khoát lên cửa phòng Sam, rồi bước vào và đóng lại, để Max và đồng sự của anh chờ. Cô bước ra sau giấy lát. "Xin mời vào" cô nói, giữ cửa mở cho họ.

Mắt anh nấn ná trên khuôn mặt cô chốc lát khi anh đi ngang qua cô, có chút gì khắc nghiệt và đe dọa ở đó. Cô giữ khuôn mặt mình trống rỗng, anh phải là người lạ đối với cô. Khi cửa khép lại sau lưng họ, cô trở về bàn ngồi và xiết cứng hai bàn tay run rẩy để giữ chúng yên. Nhìn thấy anh giống như một con dao xuyên vào trong ngực, một vết thương chí mạng buốt nhói gần như bẻ gập người cô lại. Thật kỳ cục, nhưng cô đã quên anh điển trai thế nào, hay phải chăng điều đó đã bị xóa sạch. Gương mặt thanh tú như được chạm khắc một lần nữa làm cô sửng sốt và dưới đó là ký ức về vẻ mặt anh quằn quại trong cơn mê, mái tóc ẩm mồ hôi, đôi mắt cháy rực trên gương mặt căng thẳng. Anh đã gắn kết vào cô và những cơ bắp trên thân thể anh cuộn lên với sức mạnh...

Ngừng lại ngay, cô ra lệnh cho bản thân, bậm mạnh vào môi đến rướm máu. Cô nhấn mặt và chộp chiếc khăn giấy thấm sạch những giọt máu lấm tấm. Cô không thể cho phép mình tiếp tục nghĩ về anh. Không có gì hay ho trong đó, chả có ích gì trong việc tra tấn bản thân mình với những hồi tưởng về đêm đó. Cô có công việc phải làm và nếu cô tập trung vào công việc, cô có thể sống qua ngày.

Nhưng ngày hôm ấy đúng là ác mộng. Cô bị gọi vào để ghi chép và gần như vượt quá sức chịu đựng của cô khi phải ngồi quá gần với Max như thế, cảm thấy ánh nhìn của anh trên mình khi cô ngoảnh ngoác hết trang này đến trang khác. Sam là một nhà đàm phán cứng đầu và ông đã cương quyết dành mọi thứ có thể. Một cuộc họp ban giám đốc khẩn cấp được triệu tập và văn phòng nhộn nhịp các hoạt động.

Cuối cùng họ ra ngoài ăn trưa. Ngay lúc văn phòng vắng lặng, Claire đổ sụp người lên chiếc ghế, mắt nhắm nghiền nhẹ nhõm. Cô không biết gặp lại anh khó khăn đến thế nào. Anh chẳng nói một lời riêng tư với cô, nhưng cô vẫn nhận biết anh một cách sống động, đau đớn.

Cô nghe thấy tiếng cửa và mở choàng mắt. Max đứng đó đặt tay anh trên nắm cửa. "Lấy túi của em và đi với chúng tôi", anh nói cộc lốc. "Em còn chưa ăn trưa".

"Tôi đã mang theo bữa trưa, ông Conroy, nhưng cảm ơn vì lời mời". Cô giữ giọng đều đều khi thốt ra những lời lịch thiệp cần trọng đó, mặt cô là một bức tường trống rỗng che giấu mọi suy nghĩ. Miệng anh mím chặt và cô biết câu trả lời làm anh tức giận. Chẳng nói một lời, anh quay người và đi khỏi văn phòng.

Cô đã nói dối là mang theo bữa trưa. Cô làm một tách cà phê mới và ăn một gói bánh tìm thấy trong ngăn bàn, tự nhủ mình phải bắt tay vào ăn uống tốt hơn. Cô sẽ không để mình suy sụp như những trinh nữ thời Victoria. Bằng cách nào đi nữa cô cũng phải vượt qua chuyện này.

Bản năng đầu tiên của cô là bỏ việc và chạy khỏi Max càng xa càng tốt chừng nào có thể. Cô muốn được an toàn, cô muốn lấy lại cảm giác yên ổn, vững vàng và quên anh đi, nếu điều đó có thể. Cô thậm chí còn thảo một bức thư từ nhiệm, nhưng khi đọc lại nó, cô biết rằng không thể làm vậy và xé vụn bức thư thành những mảnh nhỏ. Cô không muốn để chuyện này điều khiển cuộc đời cô. Cô sẽ tiếp tục như trước đây vẫn vậy. Cô sẽ xoay sở với những chuyện của cuộc sống hàng ngày. Cô sẽ không chạy trốn. Chạy trốn và lảng tránh là những phản ứng trẻ con. Đương đầu với Max và làm việc của mình, không để anh biết đã tác động tới cô thế nào không dễ dàng, nhưng cô thực sự không có lựa chọn nào khác nếu cô muốn đối đầu với bản thân mình trong gương mỗi sáng.

Cô đã thay đổi nhiều trong những năm qua, nhưng thay đổi đạt được không dễ dàng. Giờ cô trở nên tự tin hơn. Cô không bao giờ liều lĩnh và háo hức với những kinh nghiệm mới như Martine nhưng cô tìm thấy sức mạnh nội tại lặng lẽ mà cô dần biết cách tin tưởng. Dù cho mọi chuyện có thế nào, dù nó đau đớn tới cỡ nào cô cũng sẽ phải làm việc của mình và lờ Max Conroy nhiều nhất có thể.

Họ trở lại sau bữa ăn trưa và buổi đàm phán tiếp tục. Dù thế nào Max cũng làm mọi thứ để được ngồi gần cô trong lúc cô ghi chép, buộc cô phải tập trung vào việc ghi cho đúng và không để anh biết sự gần gũi của anh ảnh hưởng tới cô thế nào. Bất cứ lúc nào liếc anh, cô đều thấy mắt anh chiếu vào cô, nheo nheo chăm chú và cô biết rằng anh sẽ không để những vấn đề trong mối quan hệ của họ bị buông lơi dễ dàng. Cô không nhìn anh khi anh nói. Đó là cách duy nhất có thể giữ mình điềm tĩnh, giả vờ là anh không tồn tại.

Max ngắm cô, cố đọc những biểu hiện của cô, nhưng khuôn mặt lạnh lẽo hoàn toàn trống rỗng. Nếu cô trước đây chỉ xa cách, bây giờ cô hoàn toàn không thể với tới được, và khoảng cách giữa cô với anh làm anh giận điên lên. Cô đang lờ anh đi, và đó là điều mà anh sẽ không cho phép. Anh đang bị công việc trước mắt cản trở, nhưng chuyện này không kéo dài mãi. Khi nó kết thúc anh sẽ đập tan những hàng rào phòng thủ chết tiệt của cô và không bao giờ để cô đựng chúng lên lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Almost Forever* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

Mất gần hai tuần trời đằng đằng cuộc đàm phán mới đi đến thoả thuận. Đó là một sự thật khó chịu mà Spencer-Nyle phải chấp nhận, nhưng Sam Bronson vẫn còn một quân bài mà họ không thể hạ được: bản thân ông. Về bản chất, ông chính là tài sản có giá trị nhất của Bronson Alloys. Đó là tài năng của ông, bản năng của ông, nghiên cứu của ông, điều tạo nên công ty kim loại này. Họ đang cố mua người đàn ông này cũng như công ty và Sam biết điều đó, họ biết điều đó, và họ biết là ông cũng biết điều đó. Để giữ người đàn ông này, họ phải làm ông vui lòng và để làm ông vui lòng có nghĩa là phải nhượng bộ. An ninh trong công việc của các nhân viên của ông được bảo đảm; không ai bị hắt ra trong căn nhà được dọn dẹp như thường lệ để chuyển giao. Phúc lợi gia tăng nhanh chóng và dù vậy toàn bộ cấu trúc của công ty sẽ thay đổi, các nhân viên sẽ vui sướng bởi họ được chăm sóc tốt.

Cuối cùng Max cũng quyết định lập một hợp đồng mà Spencer-Nyle phải trả ít hơn Anson lo ngại. Anh tiến hành cuộc thương lượng với sự điềm tĩnh không nao núng, không nhượng bộ bất cứ điều gì mà anh nghĩ là quá đáng và từng chút một, đặt Bronson vào một vị trí mà cả hai bên đều chấp nhận được. Anh phải trao cho Bronson danh tiếng; người đàn ông rắn như đinh này, chiến đấu nhọc nhằn hết mức có thể vì công ty ông, mặc dù cái kết này là không thể tránh khỏi ngay từ đầu.

Và Claire ở đó hàng ngày, điềm tĩnh ghi chép, chính sự có mặt của cô kiềm chế những cơn nóng giận có nguy cơ bùng phát. Có điều gì đó về vẻ mặt êm ả như đá chạm và đôi mắt tối sẫm mượt như nhung đã khiến mọi người kiểm soát sự giận dữ và ngôn ngữ của họ. Max quan sát cô kỹ lưỡng mà không để lộ ra đang làm điều này, khao khát chỉ một ánh nhìn từ cô mà anh không thể ngăn mình được. Anh vẫn chưa thử gọi lại cho cô, không chỉ vì cô có thể buộc tội anh là cố lấy thông tin từ cô, mà anh muốn chờ tới lúc có thể dành toàn bộ con người mình để làm cô hiểu được lý do những việc làm của anh. Thời gian sẽ ủng hộ anh trong việc mài mòn những cơn giận ở cô.

Anh liên tục ngắm cô thật kỹ, cố đọc những suy nghĩ đằng sau khuôn mặt trống rỗng bình lặng đó. Cô hẳn phải giận điên lên với anh, nhưng chẳng có chút dấu hiệu nào trong lời nói hay mọi cử chỉ. Cô vẫn nhả nhặn xa cách với anh như vẫn thường làm thế với một người lạ, cứ như anh chẳng có chút ý nghĩa nào với cô vậy, cứ như họ chưa bao giờ ân ái với ham muốn bùng nổ điên cuồng. Sau một tuần Max quyết định là thà cô gào lên nguyên rủa anh, bất cứ điều gì hơn là đối xử với anh một cách hoàn toàn thờ ơ như vậy. Anh có thể đối phó với cơn giận và nước mắt; chính là khoảng cách về tinh thần đã đẩy anh tới ngưỡng phát điên.

Claire biết Max quan sát cô, dù cô không bao giờ phản ứng chuyện này theo bất kỳ cách nào. Cách duy nhất cô có thể làm là đặt mọi nỗi đau đớn và cảm giác bị phản bội vào một góc nhỏ trong đầu và giữ chúng ở đó tách rời phần còn lại. Cô không còn nghĩ về chúng, không quan ngại khổ sở về những điều đã xảy ra. Cô đã sống sót khỏi sự huỷ hoại cuộc sống mà cô đã một lần xây dựng trước đây và cô quyết định làm lại điều này. Kết thúc một ngày đánh dấu một chiến thắng nhỏ đối với cô: một ngày mà cô đã vượt qua mà không gục ngã. Cô không đắm mình trong việc than thân trách phận; cô phải hoàn thành nhiệm vụ cô đã đặt cho mình, vượt qua từng ngày một. Cô không thể dự đoán cuộc đàm phán sẽ tiếp tục bao lâu nữa, nên cô không có lên kế hoạch hoặc nhìn về những ngày tới, lúc Max sẽ đi. Có thể chỉ là vài ngày hoặc vài tuần, thậm chí vài tháng, nếu anh phải ở lại để giám sát sự chuyển giao quyền sở hữu cho Spencer-Nyle.

Sam không bàn luận chuyện Max với cô, và ông hành động cứ như ông đã quên là cô có dính dáng tới anh. Thực tế, họ có rất ít cơ hội để nói chuyện. Đường như chẳng bao giờ có một phút rảnh, và luôn có ai đó ở văn phòng. Max và những người đồng sự đang xem xét kỹ lưỡng các sổ sách, có nghĩa họ liên tục gây trở ngại và Sam cũng như Claire cẩn thận từng lời của ông.

Cuộc gặp cuối cùng dài dằng dặc và mệt mỏi, căn phòng họp của ban giám đốc đầy khói hơi nình và mùi khó chịu của những tách cà phê cũ. Tâm trạng cáu kỉnh ngày càng trở nên gay gắt và giọng nói khản đi sau nhiều giờ tranh cãi. Claire ghi chép đến khi những ngón tay cứng lại và lưng cô như bị gậy đôi vì ngồi quá lâu. Mùi của căn phòng kín làm dấy dậy cô nhận nhận đầy đe dọa, nên cô không thể ăn trưa khi bánh xăng uyết và cà phê mới được mang vào. Tất cả những gì cô muốn là chuẩn tới nơi không khí trong lành và lắng nghe sự tĩnh lặng. Chiều muộn, một cơn giông giáng xuống thành phố, nước mưa rửa sạch những cơn đường. Sam nhìn một cách hiểu biết vào khuôn mặt xanh tái của Claire, đứng dậy và mở cửa sổ để dòng không khí tươi mát, sạch sẽ, ngọt ngào của cơn mưa tràn vào. Những đám mây tia nặng nề hoàn toàn phủ kín bầu trời và đèn đường bật sáng khi bóng tối nhanh chóng bao phủ khắp thành phố. Với cơn bão cắt ngang ở đó, dường như việc đàm phán cũng tạm dừng. Tất cả mọi người mệt mỏi và buồn ngủ, và tiếng mưa liên hồi gõ vào cửa sổ càng gây tác động buồn ngủ. Những điểm cốt yếu trong sáng nay dường như không còn quá quan trọng nữa. Điều chủ yếu là đi tới thoả thuận, kết thúc chuyện này và trở về nhà.

Cuối cùng mọi chuyện đã xong và những người đàn ông trong chiếc áo nhàu nhĩ so vai khoác áo choàng, bắt tay và mỉm cười. Claire gom lại những bản ghi chép. Cô còn vài việc vặt vãnh trước khi ngày làm việc kết thúc. Lặng lẽ cô lướt ra khỏi phòng họp và đi về phía văn phòng. Cô dự định đánh bản thoả thuận cuối cùng vào tối đó. Cô cũng mệt mỏi, cả người đau nhức nhưng muốn hoàn thành tài liệu này trong lúc những ghi chép còn tươi mới. Sáng hôm sau điều đầu tiên họ cần là bản hợp đồng nên hoặc là làm nó ngay lập tức hoặc phải đi làm sớm. Cô không chọn để việc vặt lại. Giờ làm chuyện này sẽ thanh thản hơn là để đến sáng mai. Toà nhà vắng lặng, ngoại trừ vài người đàn ông kiệt sức đàm phán những chi tiết của việc chuyển giao. Chẳng còn cú điện thoại nào, chẳng còn sự ngất quảng nào, không có hàng loạt những vụ lộn xộn nhỏ cần giải quyết. Tất cả việc cô phải làm là hoàn thành xong việc này và ra về.

Cô vừa bắt tay vào đánh máy tài liệu trên máy tính cơ quan thì cửa văn phòng mở ra. Cô liếc lên dò hỏi, và một chiếc mặt nạ vô cảm phủ lên khuôn mặt cô khi nhìn thấy Max. Không nói một lời, cô trở lại công việc.

Anh thông thả bước tới bàn cô với sự duyên dáng lười biếng và chống tay vào máy tính. Anh cau mày khi thấy việc cô đang làm. "Chuyện này không cần làm tới nay đâu", anh nói.

"Tôi phải làm bây giờ hoặc sáng mai phải đến sớm". Cô vẫn chăm chú vào công việc. Tại sao anh ta không đi đi chứ? Sự có mặt của anh làm cô căng thẳng và khuấy lên nỗi đau âm ỉ trong tim mà cô đã lãng quên trong chốc lát.

"Đề nó đấy". Đó là một mệnh lệnh cương quyết, anh vói xuống tắt phụt máy tính. Màn hình đen ngòm, xoá sạch mọi thứ cô đã đưa vào máy tính. "Em kiệt sức rồi, Claire, và hôm nay em vẫn chưa ăn gì cả. Anh sẽ đưa em đi ăn tối, rồi chúng ta sẽ nói chuyện. Em lo anh đủ lâu rồi".

Giờ, cô nhìn thẳng vào anh, ngồi dựa vào ghế và chĩa đôi mắt lạnh nhạt vào anh. "Tôi không biết chúng ta đang nói về chuyện gì, ông Conroy. Tôi chẳng còn bất cứ bí mật nào của công ty mà ông quan tâm nữa".

Con giận u tối tràn qua khuôn mặt anh. "Đừng ép anh", anh nói với giọng như băng vỡ. "Anh đã để em lờ anh đi suốt hai tuần qua, nhưng chuyện đó kết thúc rồi".

"Thế à?" cô dừng dừng hỏi và đưa tay bật máy tính lên. "Thứ lỗi cho tôi, tôi còn phải làm việc". Cô không để mình đáp trả anh, không thể phản ứng lại anh theo bất cứ kiểu nào hoặc cô sẽ trượt khỏi vòng kiểm soát. Hai tuần qua cô đã giữ mình vững chỉ bằng một sợi chỉ mỏng manh. Túm chặt lấy nó không có hiệu quả nhiều.

Max lại tắt phụt máy tính lần nữa, đập nút tắt với sự dữ dội được kiểm soát. Mắt anh xanh lục- lơ, cháy lên như tia lade. "Em sẽ đi với anh. Lấy túi đi, và đừng bật cái máy tính khốn khiếp chết tiệt này lần nữa", anh gầm gừ khi cô vói tới nút bật.

Claire nhìn thẳng vào màn hình trống rỗng. "Tôi không đi đâu với ông hết".

Lông mày anh nhướng lên. "Em muốn anh ép em hả? Em quên hiện em đang là nhân viên của Spencer-Nyle à?"

"Tôi chẳng quên gì cả, nhưng công việc của tôi không buộc tôi phải giao thiệp với ông khi không còn ở trong văn phòng. Tôi vẫn giữ vị trí đặc biệt trong công ty này". Cô bình tĩnh đương đầu với anh, quyết không bao giờ để anh thấy sự phiền muộn trong lòng. Nhìn anh, cô thấy một người đàn ông hoàn toàn khác người cô vẫn nghĩ là mình biết. Anh ta không hề là phiên bản của người Anh theo kiểu cũ cực kỳ dè dặt và kiểm soát. Anh ta là ngọn lửa đang sau chiếc gương phản ánh hình ảnh anh đã chọn, một người đàn ông tàn nhẫn, quả quyết, người không để bất cứ điều gì ngăn cản mình. Về ngoài của anh là của một người từng trải và bình thân, vẫn mình đến tận đầu ngón tay, nhưng đó chỉ là dối trá. Anh ta là kẻ hoang dã lịch lãm, một con cá mập cắt qua đại dương biến đổi sắc màu, làm mọi người loá mắt choáng váng bởi hình ảnh đẹp đẽ của anh ta trước khi anh ta tấn công.

Anh vẫn ở đó, mắt anh lấp lánh theo cách chúng vẫn vậy khi điều gì đó làm anh khó chịu. Miệng anh mím lại thành một đường trắng bệch sắt đá. "Anh biết em giận, nhưng em phải nghe anh dù anh phải mang em tới nhà anh và trói em vào giường".

"Tôi không giận", Claire chỉ rõ và cô không giận thật. Cô bị tổn thương quá nhiều để giận dữ. Cô có thể cảm thấy con run nhẹ bắt đầu trong sâu thẳm khi sự mệt mỏi lớn dần và cô biết mình không thể xử trí chuyện này ngay bây giờ. "Như ông đã chỉ rõ hiện tôi đang là nhân viên của ông, nếu ông không muốn tôi làm việc tôi, tôi sẽ không làm. Nhưng tôi cũng không đi đâu với ông hết. Tạm biệt, ông Conroy". Cô vói cái túi và đứng dậy, và Max túm lấy cánh tay cô trong một cái xiết chặt tới mức thâm tím cả tay cô.

"Đừng gọi anh là ông Conroy nữa" anh bình tĩnh nói.

"Tại sao? Đó cũng là biệt hiệu à?"

"Không, và Benedict cũng không, đó là tên lót".

"Phù hợp làm sao. Benedict Arnold cũng là gián điệp".

"Khốn kiếp, anh không phải là gián điệp", anh rít lên. "Chẳng có giấy tờ nào bị lục soát, chẳng có cuộc trò chuyện nào bị ghi âm. Em trao cho anh thông tin đó mà anh chẳng hề giục giã chút nào cả".

Mắt cô thậm chí không chớp. "Anh đeo bám tôi tại bữa tiệc của Virginia bởi anh biết tôi làm ở đây".

"Chuyện đó không quan trọng! Phải anh đã cố ý giới thiệu với em. Có thể là em có một số thông tin hữu ích về Bronson Alloys". Anh lắc nhẹ tay cô. "Chuyện đó thì có vấn đề gì?"

"Không, chả có vấn đề gì". Cô nhìn xuống tay anh và giọng cô lạnh lẽo. "Anh làm tôi đau".

Anh thả cô ra, có bóng tối chuyển động trong mắt anh khi anh nhìn cô xoa xoa lên cánh tay. "Đó là công việc. Chuyện đó chẳng có vấn đề gì giữa chúng ta cả".

"Thật dễ chịu cho anh nhỉ, có thể xếp đặt những phần cuộc đời vào những ngăn nhỏ gọn ghê và không để chúng chạm nhau. Tôi không thích vậy. Tôi nghĩ nếu một kẻ đề tiện về việc này, anh ta sẽ như vậy ở những thứ khác."

"Đừng vô lý khốn kiếp như vậy..."

"Đó là cuộc tấn công chớp nhoáng mà anh đã khai mào", Claire ngắt lời, giọng cô vút lên khi cảm thấy sự kiểm soát buột ra. Dữ dội, cô dò dẫm để dành lại kiểm soát. "Anson Edwards biết ông sẽ có chiến lợi phẩm nào từ anh không? Có người đàn bà nào từng kháng cự được anh khi anh khuấy lên sự nóng bỏng không? Tôi đồ sập hoàn toàn vì thế, nên anh có thể giờ mình ra để an ủi. Người đàn ông tội nghiệp", cô thờ ơ, mắt cô cháy rực. "Quá đẹp trai tới mức phụ nữ chỉ đối xử với anh như một cơ thể không có tâm hồn, anh mệt mỏi vì những cuộc làm tình vô nghĩa và muốn ai đó làm bạn thực sự. Tôi hẳn đã đóng lên trán cái từ "ngu", bởi anh biết cách thức nào để đối xử với tôi. Anh trở nên quyến rũ, ép anh vào đời tôi và lấy thông tin anh muốn rồi chuồn thẳng, tốt thôi. Tôi đã ngu một lần, đừng trông chờ tôi lại ngu lần nữa."

Tôi cũng không thực ngờ đâu, tôi không phải chường mặt ra là nhãi thanh minh trong chuyện này!". Thở nặng nhọc, cô quay đi, xoa trán mình bằng bàn tay run rẩy. Có lẽ trong chuyện này cô ngờ thật, cô vẫn chưa học được tất cả mọi thứ từ sự phản bội của Jeffs. Nó làm cô thận trọng nhưng chưa đủ. Cuối cùng cô lại mắc vào cái bẫy tình xấu xa của một gã đẹp trai quyến rũ, người có thể có bất kỳ ai hấn muốn và mơ một giấc mơ khờ dại rằng hẳn ta có thể yêu lại cô.

"Anh không 'chuồn', anh gào lên, ghim chặt lấy cô. Max hiếm khi mất bình tĩnh. Đó là điều ít cần, anh thường có cái anh muốn mà không phải cố gắng nhiều, đơn giản chỉ bằng cách sử dụng sự quyến rũ và khả năng tình dục của mình. Nhưng phản ứng của anh với Claire đã quá khích ngay từ đầu và sự khinh miệt lạnh lẽo trong mắt cô đã khuấy động điều gì dữ dội trong lòng anh. "Anh bị gọi về Dallas. Em nên biết. Em ở trên giường với anh khi có cuộc gọi đó mà".

Chút màu hồng còn lại tan biến khỏi mặt cô và cô nhìn anh với nỗi thống khổ trần trụi không kim giữ nổi làm anh do dự. "Claire..." anh bắt đầu, chìa tay ra cho cô, nhưng cô giật lùi khỏi anh dữ dội tới mức va mạnh vào cạnh bàn và khiến giấy tờ bay tung toé".

"Anh thật tử tế quá khi nhắc tới chuyện đó" cô thì thào. Mắt cô tối tại trên khuôn mặt trắng bệch. "Cút đi cho khuất mắt tôi".

"Không. Mọi chuyện giữa chúng ta đã tốt đẹp. Anh muốn nó trở lại. anh không để em đẩy anh ra khỏi cuộc đời em đâu".

Cô run lên bần bật, và anh muốn đặt tay mình lên cô để an ủi nhưng không dám. Tất cả sự lạnh lùng băng giá của cô bắt ngờ vỡ vụn trước mắt anh, để lại một người đàn bà hoàn toàn sững sờ vì đau đớn. Sự nhận biết đó giáng vào anh như một cú đòn tổng thẳng vào ngực, lấy hết hơi thở của anh. Cô không hề là một người đàn bà đầy kiêu chề và xa cách, không chút tình cảm, một thách thức đối với khả năng tình dục đàn ông nơi anh. Cô đặt một vách ngăn giữa bản thân và những người khác để cố gắng bảo vệ bản thân mình bởi cô quá nhạy cảm và dễ bị tổn thương sâu sắc bởi cuộc sống. Anh không hiểu cô chút nào, thân thiện dựa vào sức quyến rũ tình dục và sức hấp dẫn của mình để giải quyết mọi chuyện như anh vẫn thường làm, và cố ý đưa cô vào giường mà bỏ qua mọi dấu hiệu nhỏ cô đã trao cho anh. Chúa ơi, anh đã làm gì với cô thế này. Anh đã làm cô tổn thương đến mức nào để tạo về đau đớn ấy trên mặt cô.

"Anh không có lựa chọn nào cả trong chuyện này", cô nói nhát gừng. "Anh có thực sự nghĩ là tôi ngu đến mức tin anh lần nữa không? Anh đã lừa dối tôi, lợi dụng tôi. Đó là tất cả trong một nguyên nhân hay ho, dù vậy, vẫn làm cho mọi thứ chấp nhận được trong mắt anh. Kết quả biện hộ cho phương tiện, phải vậy không? Xin anh, hãy để tôi yên".

"Không", anh cay nghiệt nói, cảm thấy cơn đau nhức nhối bất ngờ vặn xoắn trong ruột với ý nghĩ có thể mất cô mãi mãi. Anh không thể chấp nhận điều này. Anh sẽ không chấp nhận điều này! Vì nhiều lý do không thể phân tích, Claire trở nên ngày càng quý giá đối với anh. Cô đã chiếm toàn bộ suy nghĩ của anh trong những ngày này và lấp đầy giấc mơ của anh trong đêm. Cái đêm anh đã ở cùng cô chỉ khiến anh muốn cô nhiều hơn nữa, thật nhiều hơn nữa.

"Tôi nói là anh nên đi, ít nhất là bây giờ", Sam cắt ngang từ ngưỡng cửa, giọng ông lạnh lẽo như ánh mắt. "Chấm dứt quấy rầy cô ấy, cô ấy kiệt sức rồi".

Max không nhúc nhích một cơ bắp ngoại trừ quay đầu nhìn thẳng vào Sam, nhưng bất thành linh có chút gì hoang dại ở anh, một sự căng thẳng hiển hiện trong vóc dáng ngỡ là mảnh mai nhưng thực sự vạm vỡ, rắn chắc, mắt anh băng giá và chết chóc. "Chuyện này không liên quan tới ông", anh nói và anh là con thú săn mồi tới từng phân nhỏ trên người, một gã đàn ông hiểu chiến với bản năng nguyên thủy chiến đấu với mọi đàn ông khác tiếp cận người phụ nữ mà anh ta đã thể hiện rõ là của mình.

"Tôi nói ngừng làm phiền cô ấy. Sau hết đây chính là công ty của tôi mà anh đã thôn tính bằng việc sử dụng thông tin mà Claire đã trao cho anh.

Max đông cứng, rồi nhìn Claire gay gắt. "Ông ta biết à?"

Cô cảm lạnh gật đầu.

"Claire nói với tôi ngay", Sam nói, dựa vào cửa. "Ngay khi cô ấy nhận ra anh là ai. Cảm giác về danh dự của cô ấy quá mạnh mẽ cho những trò chơi mua bán công ty, cô ấy muốn thôi việc ngay sau đó, nhưng tôi đã nói cô ấy bỏ qua chuyện này". Khi Max nhướn mày lên, ông thêm vào "Tôi biết cô ấy không bao giờ để mình mắc lỗi như vậy nữa".

Claire chẳng thể ở lại và nghe họ nói về mình, cô cảm thấy bị lột trần và sống sượng, những bí mật sâu kín bị phơi ra cho thế giới này xem xét và cười nhạo. Một âm thanh đau buồn mỗi một khắc phát ra khi cô đi ngang qua Max, ngoảnh đầu đi chỗ khác.

"Claire", anh cử động mau lẹ, lại nắm tay cô và kéo cô đứng lại. Cương quyết, cô giật mạnh cánh tay, cố vịn tay để thoát khỏi sự nắm giữ của anh, nhưng anh lại nắm tay kia và giữ cô đứng trước mặt anh. Cấn môi, cô nhìn trần trời vào nút thắt cà vạt của anh và vật lộn để kim chế. Tại sao anh lại giữ cô gần gũi thế này? Cô có thể cảm nhận hơi ấm của anh, gửi thấy mùi xạ đàn ông nồng nàn của làn da anh. Sự gần gũi của anh nhắc cô nhớ về những điều cô sẽ phải quên để sống tiếp. Cơ thể cô cảm nhận sự đụng chạm khiến cô cực kỳ luống cuống vì thích thú và phản ứng một cách hoang dại, độc lập với sự kiểm soát nơi cô. Nắm vú cô cứng lại, thêm sự vuốt ve của bàn tay anh, của miệng anh. Chân cô run rẩy, muốn được cuộn quanh hông anh và sự trống rỗng trong cô khao khát được lấp đầy.

"Để tôi đi", cô nói khẽ.

"Em không ở tình trạng lái xe được. Em đã không ăn gì suốt cả ngày và nhìn em như có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào. Anh sẽ đưa em về", anh nhất định nài.

"Tôi sẽ không đi cùng anh tới một trận đấu chó má đâu", cô nói, sử dụng chút thách thức cuối cùng. Nắm tay anh lỏng lẻo và cô giật tay ra, tận dụng cơ

hội đó để ra khỏi văn phòng một mình. Có thể đó là cơ hội duy nhất của cô và cô quá đau đớn để có thể chịu đựng thêm chút nào nữa. Một phút nữa là cô sẽ khóc, hoàn toàn làm mình bề mặt.

Cô bước vội ra khỏi toà nhà, tới nơi đỗ xe. Trời vẫn mưa nhỏ, những cơn gió mạnh liên hồi tấp vào người cô, chớp sáng loè trong những đám mây đỏ tía nặng trĩu ngay trên đầu thấp sáng đêm tối. Con bão càng làm bóng tối thêm u ám, khiến ánh sáng đèn đường dường như chẳng ăn thua gì cả. Gót giày cô gõ lách cách trên vỉa hè ẩm ướt và cô chạy đến xe. Cô tới đó, dừng lại mở khoá, và chỉ lúc đó mới nghe thấy tiếng bước chân sau lưng mình. Nỗi kinh hoàng lạnh buốt chạy dọc theo xương sống và câu chuyện về những vụ cưỡng hiếp và cướp bóc tràn ngập trong đầu. Chộp lấy chùm chìa khoá như một vũ khí, cô quay phắt lại đối diện với kẻ tấn công nhưng không có ai ở gần cô hết. Ở phía khác của khu đỗ xe, Max đi tới xe anh và bước vào, Claire chùng người nhẹ nhõm.

Tay cô run lật bật khi mở cửa xe và trượt vào sau tay lái, cẩn thận khóa cửa lại. Nhờ có một kẻ tấn công hay một tên yêu râu xanh thì sao? Bao nhiêu bài báo cô đọc đã cảnh báo phụ nữ đừng vào xe một mình trong đêm? Cô thật ngốc khi để cảm xúc đẩy mình vào một tình huống nguy hiểm và cô hít một hơi thật sâu. Cô phải lấy lại tự chủ.

Cô vẫn còn run rẩy và cơn mưa làm đèn đường phản chiếu ánh loang loáng trên những con phố ướt. Cô lái xe cực kỳ cẩn thận, không muốn xảy ra tai nạn. Cô không để ý chiếc xe đằng sau đến khi rẽ vào con phố tới khu nhà mình và chiếc xe ấy cũng rẽ theo. Căng thẳng, cô nhìn kỹ vào gương xe, cố xem loại xe đó là gì, nhưng ánh sáng đèn pha trước chiếu thẳng vào mắt và cô chẳng nhìn thấy gì cả. Có phải cô đã bắn loạn cả tối nên đâm ra mắc chứng hoang tưởng chăng? Cô nhanh chóng tìm chỗ đỗ và lái xe vào đó, quyết định chờ đến khi chiếc xe kia đi khuất rồi mới ra khỏi xe.

Nhưng chiếc xe kia đi chậm lại và đỗ vào chỗ trống bên cạnh xe cô. Đó là một chiếc Mercedes đen, và người đàn ông lái xe có mái tóc vàng lấp lánh như vàng hào quang trong ánh sáng bàng bạc của đèn đường.

Vẫn run rẩy, Claire gục đầu trên tay lái. Anh đã cương quyết nói chuyện với cô, và cô bắt đầu nhận ra là anh sẽ không bỏ cuộc một khi đã quyết định làm gì. Sao cô lại từng nghĩ là anh vẫn minh nhĩ? Anh tàn bạo như bất cứ tên cướp biển nào, và cô sợ anh cũng nhiều như yêu anh vậy bởi anh sẽ huỷ hoại cô nếu cô không tìm được cách giữ anh ở xa, để bảo vệ mình bằng sự dửng dưng.

Anh gõ vào cửa kính xe và cô ngẩng đầu lên.

"Mưa ngày càng to" Max nói, giọng anh nghẹt lại, xuyên qua cửa kính. Mưa tuôn rào rào và chảy dọc theo cần gạt nước, như nhấn mạnh lời anh. "Ta vào nhà đi, em yêu. Em sắp ướt như chuột lột nếu đợi lâu hơn đây. Anh nghĩ một cơn bão nữa đang tới".

Cô nao núng trước sự âu yếm ấy, kinh ngạc vì những lời đó buột khỏi lưỡi anh thật dễ dàng. Bao nhiêu phụ nữ đã bị lừa bởi những lời dối trá ngọt ngào ấy?

Anh sẽ không bỏ cuộc và đi cho khuất mắt, và cô thì quá mệt mỏi để ngồi mãi trong xe ô tô không biết đến bao giờ. Thu hết chút sức lực yếu ớt, cô ra khỏi xe và cẩn thận khóa cửa rồi hấp tấp bước lên vỉa hè, không nhìn anh.

Anh đưa tay ra mở cửa cho cô và ở ngay bên cạnh cô trong thang máy. Claire nắm chặt chùm chìa khoá, chuẩn bị sẵn sàng. Khốn khiếp anh ta, tại sao anh ta không thôi đi? Dù gì đi nữa, chuyện này có ý nghĩa gì với anh ta chứ?

Nắm chắc cổ tay cô, anh đỡ lấy chùm chìa khoá và mở cửa, bước vào để bật đèn lên rồi kéo cô vào cùng. Anh bỏ tay cô ra để đóng cửa và ném chùm chìa khoá lên chiếc bàn nhỏ kê cạnh cửa, chiếc bàn đó cô đã tìm ở một chợ đồ cũ và đã sửa lại.

Cô nhìn chằm chằm vào cái bàn, đó không phải là chiếc Nữ hoàng Anne, như chiếc trong sảnh nhà anh. Cô nhớ cái cách anh nhấc cô lên chiếc bàn thanh nhả đó và chuyển vào giữa hai đùi cô và trong giây lát cô nghĩ mình sắp ngất thật, sau mọi việc. Chân cô run run loạng choạng và vẫn có tiếng rống rít xa xôi trong tai cô. Cô hít một hơi thật sâu hy vọng chút không khí có thể làm mình bình tâm lại.

"Ngồi đi", Max nói cộc lốc, đẩy cô tới chiếc ghế dài. "Em trông trắng bệch như xác chết. Em có thai à?"

Sững sờ, cô nhìn anh bất lực, lún sâu trong tấm đệm khi chân cô cuộn lại dưới người. "Cái gì?"

"Em không ăn uống gì cả. Em xanh xao. Em sụt cân và thuốc lá làm em phát ốm". Anh liệt kê mọi thứ ám ảnh anh kể từ lúc nguyên do này lần đầu nổ tung trong đầu anh. "Em có nghĩ anh không hề để ý khi Sam mở cửa sổ cho em chiều nay? Sao em lại nói với ông ta chứ không phải anh?"

"Tôi chẳng nói gì với ông ấy cả", cô phản đối, quăng luôn cả sự cân bằng bởi cách hỏi của anh. "Tôi không có thai".

"Em chắc chứ? Em đã đến chu kỳ tháng này chưa?"

Lần đầu tiên trong tối ấy màu đỏ tràn lên má cô. "Đó không phải việc của anh!".

Mặt anh khẳng khái quả quyết khi đứng chồm lấy cô. "Anh nghĩ đó là việc của anh. Anh không bảo vệ em tối đó, bất kỳ lúc nào tối đó, và anh không nghĩ em đã uống thuốc tránh thai, phải không?". Biểu hiện trên nét mặt cô đủ trả lời. "Không, anh không nghĩ vậy".

"Tôi không có thai", cô ngoan cố nhắc lại.

"Anh biết. Em chỉ là đang ăn kiêng thôi, phải thế không?"

"Không. Tôi quá mệt mỏi, đơn giản là vậy".

"Đó là một triệu chứng khác".

"Tôi không có thai!", cô gào lên, rồi úp mặt mình vào hai bàn tay, kinh hãi bởi mất tự chủ như vậy.

"Em chắc chứ?"

"Phải!"

"Được rồi!", anh nói bình tĩnh bất ngờ. "Anh xin lỗi vì đã làm em khổ sở, nhưng anh muốn biết rõ. Giờ ngồi đây trong lúc anh lấy gì đó cho em ăn".

Điều cuối cùng cô muốn ăn gì đó. Cô muốn anh ta ra khỏi căn hộ của cô để cô đổ sụp xuống giường và ngủ vùi. Nhưng cô không thể tưởng cô anh ta ra được bởi chân cô nặng như chì và bất ngờ chuyện đó chẳng còn đáng phải cố gắng dậy nữa. Cô ngồi đó nhìn một cách vô hồn ra trước mặt, tự hỏi sao cô lại ngốc đến vậy và không cần nhắc khả năng có thai, nhưng sự thực điều đó chưa bao giờ nảy ra trong suy nghĩ của cô cả. Tự nhiên đã bảo đảm cô không có thai, nhưng cô đã không nghĩ về chuyện này ngay cả sau đó. Đó là điều hay, bởi cô không chắc có thể chịu đựng thêm lo lắng ấy. Sẽ thế nào nhi nếu cô có thai? Lúc này chuyện đó có ổn không? Cô có được ôm con trong vòng tay mình không? Một đứa con của Max, với mái tóc hoe vàng và đôi mắt xanh như biển. Bất thình lình nỗi đau xuyên suốt người cô, bởi chuyện đó đã không xảy ra và cô ước gì nó đã có thể như vậy.

Cô hoàn toàn kiệt sức đến mức tiếp tục ngồi thẳng đòi hỏi quá nhiều sức lực cơ thể. Với một tiếng thở dài nhẹ cô ngã lưng vào tấm nệm ghế, mắt cô sụp xuống như bị kéo bởi một lực không cưỡng lại được. Một bức màn đen bất ngờ chụp xuống, cô chìm vào giấc ngủ.

Khi Max trở lại phòng khách với cái khay chất đầy đồ ăn chọn lọc, bánh xăng ụych, một cốc sữa cho Claire và một cốc cà phê cho anh, bởi anh cũng đói ngấu. Anh gắng nhận mọi lời buộc tội đầy tổn thương từ cô, nhưng anh cũng sẵn sàng ở đây suốt đêm, nếu cần, để giải thích về chuyện này từ phía anh và thuyết phục cô rằng giữa họ đã có gì đó thật đặc biệt. Rồi anh thấy cô cuộn tròn trên nệm ghế, một tay gấp lại trong lòng và tay kia gác bên cạnh trong trạng thái mềm rũ chứng tỏ một giấc ngủ sâu. Tay cô nằm ngửa, lòng bàn tay hướng lên trên, những ngón tay cong cong, và anh nhìn trần trời xuống về yếu ớt ngây thơ đặc biệt của bàn tay để mở màu hồng mềm mại. Trí nhớ thiếu sót anh. Trong suốt tối họ đã ở cùng nhau, trong suốt cuộc ân ái điên cuồng và háo hức ấy, có lúc anh đã nắm tay cô lướt dọc cơ thể mình, và từng cơ bắp trên người anh giật lên phản ứng với những ngón tay dịu dàng bao quanh anh. Giờ, anh cũng nảy lên phản ứng với kí ức ấy, cơ thể trở nên cứng ngắc và mồ hôi nhỏ thành giọt trên lông mày.

Anh âm thầm rửa và đặt cái khay xuống, đưa ham muốn vừa trỗi dậy dưới sự kìm chế sắt đá. Giờ không phải là lúc quyến rũ cô, dù anh có thể đánh thức cô dậy. Anh nhìn xuống cái khay đồ ăn rồi nhìn Claire đang ngủ thật sâu. Cô cần cả hai, đồ ăn và nghỉ ngơi, nhưng rõ ràng là cơ thể cô đã dẫn dắt và ưu tiên trước nhất cho giấc ngủ. Điều tử tế nhất bây giờ là để cô ngủ, dù như vậy có nghĩa là trì hoãn cuộc trò chuyện một lần nữa.

Cúi xuống, anh nhẹ nhàng vòng tay quanh người cô, một tay dưới gối và tay kia dưới lưng, bế cô lên dễ dàng. Đầu cô ngã sang bên dựa vào vai anh, hơi thở nhẹ của cô làm ấm da thịt anh xuyên qua lần vải áo, và anh đứng lặng giây lát ôm cô trong tay, mắt nhắm lại hoàn toàn khi tận hưởng sự gần gũi của cô, sự mềm mại của cơ thể cô trong vòng tay anh và hương vị ngọt ngào phảng phất, khó nắm bắt của làn da cô. Trước đây anh vẫn chưa nhận ra anh nhớ cô đến thế nào, nhưng giờ niềm hạnh phúc ngọt ngào bởi được ôm cô trong tay gần như làm anh rên lên. Cô vừa khít trong vòng tay anh như chưa người đàn bà nào từng như thế. Max đã ôm rất nhiều thân thể mềm mại, run rẩy dựa vào anh và ở dưới anh, nhưng giờ anh chẳng còn nhớ bất kỳ ai khác. Chỉ có Claire. Cô làm anh cảm thấy mình thật kỳ cục, và điều đó làm anh khó chịu bởi đó có nghĩa là anh chưa hoàn thiện nếu thiếu cô.

Anh bế cô vào giường và đặt cô nằm xuống. Cô ngủ im thin thít thậm chí không một tiếng làm bầm mà nằm đúng như anh đặt cô xuống. Với sự thành thạo của một người đàn ông đã cời quần áo cho nhiều phụ nữ, Max cời chiếc áo choàng ngắn nhẹ cô đang mặc, rồi kéo chiếc áo cánh ra khỏi váy. Đó là một chiếc áo lụa mỏng và dưới nó anh có thể thấy bờ ren của chiếc áo lót, nhắc anh nhớ về đồ lót cực kỳ gợi cảm mà cô đã mặc. Nhắc nhở anh? Anh lau văng trán đầm mồ hôi. Vấn đề của anh phải gạt sang một bên.

Luôn xuống bên dưới, anh cời cúc và kéo khoá váy, rồi kéo chiếc váy xuống. Cô không mặc đồ lót mà mặc một chiếc váy lót dài bằng lụa và ren. Tay anh bắt đầu lấy bấy khi cời giây cho cô và đặt chúng bên cạnh. Anh không dám đi xa hơn nữa. Không chỉ cô sẽ không thích bị lột trần mà anh đột nhiên sợ rằng sự kiểm chế của mình sẽ vỡ tan nếu tiếp tục. Anh nghĩ về chiếc nịt tất sa tanh và ren cô đã mặc, chiếc quần lót mỏng dính và người anh tràn ngập hơi nóng. Khốn kiếp. Anh rửa mặt cách lạnh lẽ và giận dữ, buộc mình đứng tại chỗ. Sở thích của anh về các đồ lót gợi cảm có khuynh hướng làm anh say mê quá đáng.

Không cần chút cố gắng nào, anh nâng cô lên và kéo tấm phủ xuống rồi đặt cô vào giữa lớp chăn. Trông cô quá mệt mỏi, anh nghĩ, đây một món tóc khỏi thái dương cô. Khuôn mặt cô tái xanh và căng thẳng với quãng thâm dưới mắt, nhưng thật nhẹ nhõm khi biết rằng đó chỉ là do mệt mỏi chứ không phải sự căng thẳng đầu thai kỳ đã tạo nên những dấu hiệu đó. Anh chưa bao giờ mất kiểm soát như vậy, không chỉ cơ thể mà cả trí óc anh. Anh luôn chắc chắn rằng bạn tình của mình được bảo vệ, sẵn lòng nhận trách nhiệm nếu cô ta không đề ý chuyện này. Chỉ sau đó, anh mới giải phóng khả năng tình dục của mình, đánh mất mình trong thú vui xác thịt. Nhưng với Claire, anh không kịp nghĩ tới chuyện này. Anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất là chiếm lấy cô và mù tịt mọi chuyện khác. Thậm chí bây giờ anh vẫn bị ám ảnh bởi sự khẩn thiết sai khiến mà anh đã cảm nhận, bản năng giao phối nguyên sơ và đầy sức mạnh của động vật nắm quyền kiểm soát. Anh không thích cảm giác đó. Anh luôn nghĩ rằng sức mạnh tâm trí có thể kìm chế sự thèm khát nhục dục của thể xác. Trí thông minh siêu việt, lạnh lùng của anh luôn nằm trong tầm kiểm soát, đến khi Claire hưởng ứng lại, và sự kìm chế của anh vỡ vụn dưới cơn khuấy động dữ dội của ham muốn.

Anh chưa bao giờ có sự kiểm soát ấy, sự cân nhắc ấy khi đưa cô lên giường. Anh chỉ nhắc cô lên chiếc bàn trong sảnh, tóc chiếc váy nhưng đến tận eo và đi vào trong cô. Cô là một phụ nữ mỏng manh, thanh nhã, như được làm từ thứ đồ sứ đẹp nhất và anh đã chiếm lấy cô với tất cả sự thành thạo của một chiến binh xâm lược. Điều duy nhất giữ anh không hoàn toàn ghê tởm bản thân mình là kí ức về sự hưởng ứng của cô, cách cô dính chặt lấy anh, quần quai trong anh, những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ trong cổ họng cô khi cô đón chào sự tấn công của anh, cách cô đã hét lên và những cái xiết chặt ngọt ngào bên trong báo hiệu đỉnh điểm khoái lạc của cô. Đằng sau cách sử xự xa vời là khả năng đam mê đã choán ngập anh và khiến anh khao khát cô. Anh muốn tất cả cô cho riêng anh thôi.

Nhận ra mình đang run rẩy với nhu cầu chiếm lấy cô lần nữa, anh ngoảnh khỏi chiếc giường khi còn có thể. Nơi nào mà liên quan tới Claire thì sự tự chủ của anh hoàn toàn không đáng kể.

Anh đi vào trong phòng khách, nuốt vội vài cái bánh сэng ւyчh và uống tách cà phê vừa pha, không hề lo ngại chất caphêin ảnh hưởng lên cơ thể mình lúc đêm muộn thế này. Một nếp nhăn hằn sâu giữa đôi lông mày khi anh cân nhắc tình thế với Claire.

Đến tận tối đó, rốt cục anh vẫn không nghĩ ngợi về khả năng nói chuyện với cô. Chưa bao giờ trong đời, anh bị từ chối bất cứ điều gì mình thực sự muốn. Trời đã phú cho anh một thuận lợi vô cùng lớn cả về khuôn mặt và thân hình với trí thông minh tuyệt đỉnh. Nhưng lần đầu tiên anh không chắc sẽ thắng. Anh đã nhìn phía sau tấm lá chắn của Claire và lần đầu tiên thấy sự tổn thương thực sự của người phụ nữ và nhận ra sự cần thiết của lá chắn ấy. Cô cảm nhận quá nhiều, yêu quá sâu đậm, hiến dâng mình quá trọn vẹn và sự phản bội như giáng một cú đấm mạnh vào trái tim yếu mềm ấy.

Bất cứ điều gì xảy ra, anh phải chắc rằng cô không thể trốn tránh anh được nữa, anh biết cô đủ rõ để nhận ra rằng đó là hàng rào phòng thủ đầu tiên của cô. Cô sẽ làm bất cứ điều gì có thể để tạo khoảng cách giữa họ, nếu không phải về thể xác thì cũng là về tinh thần. Thời gian ủng hộ cô. Nhanh thôi, anh sẽ phải trở về Dallas và họ sẽ bị chia cách bởi hơn 200 dặm, anh sẽ đi đến nhiều thành phố khác nữa, điều đó sẽ làm khoảng cách giữa họ xa hơn. Anh cân nhắc các lựa chọn, và một kế hoạch hình thành trong đầu. Điều duy nhất phải làm là đưa cô tới Dallas với anh, vấn đề là phải đưa được cô tới đó.

Anh dọn dẹp sạch sẽ rồi đi vào phòng ngủ kiểm tra, để yên tâm là cô vẫn ổn. Cô vẫn ngủ ngon lành, và màu hồng khoẻ khoắn bắt đầu trở lại trên đôi má khi cô nghỉ ngơi. Anh nhìn đồng hồ báo thức của cô một cách suy tư rồi nhấn lên để chắc chắn là chuông báo thức tắt, để cô ngủ lâu chừng nào cô cần. Anh viết một bức thư ngắn và để nó bên cái đồng hồ, rồi ra khỏi căn hộ. Anh đã có những kế hoạch cần làm và đêm nay chưa quá muộn để đưa những kế hoạch này vào thực hiện.

Một cái cười ngoác thoáng qua làm dịu đi vẻ cá quyết trên khuôn mặt khi anh lái xe dưới đêm mưa Houston. Một cú điện thoại chắc sẽ không làm Rome bức bối tỉnh khỏi một giấc ngủ ngon. Xét cho cùng, chính cú điện thoại của Rome ba tuần trước đã kéo Max ra khỏi chiếc giường anh đã chia sẻ với Claire. Fate had a way of evening things out

Bạn đang đọc truyện *Almost Forever* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Sáng hôm sau, khi Claire tỉnh dậy, lần đầu tiên cô cảm thấy thực sự thư thái trong nhiều tuần, cô nằm thư giãn trong con ngái ngủ, chờ chuông báo thức reo. Tiếng kim phút kêu tích tắc mà không hề có tiếng reo báo thức và cuối cùng cô mở choàng đôi mắt tò mò để xem bây giờ là mấy giờ. Điều đầu tiên cô để ý là căn phòng rất sáng so với lúc sớm thế này, và điều thứ hai lúc đó đã là chín rưỡi. "Ồi, không!" Cô ghét bị muộn bất cứ chuyện gì, dù chỉ vài phút, và cô đã muộn nhiều hơn là vài phút. Đáng lẽ cô phải đi làm từ một tiếng rưỡi trước.

Cô trườn ra khỏi giường, vẫn hơi mất phương hướng bởi giấc ngủ quá dài và nhìn mình chằm chằm trong con bối rối. Tại sao cô lại mặc một chiếc áo sơ mi và váy lót thay vì chiếc váy ngủ nhỉ? Rồi trí nhớ ùa về, và mặt cô nóng bừng. Max! Cô đã ngủ gục trên chiếc ghế dài. Chắc Max đã đặt cô vào giường. Ít nhất anh ta đã không lột trần cô ra. Cô không thể chịu được điều này. Thật tệ vì anh ta đã thao túng cô quá dễ dàng trong lúc ngủ, cởi quần áo và đặt cô vào giường cứ như anh ta có mọi quyền để thân mật như thế với cô vậy. Cô thích anh ta để mình ngủ trên ghế hơn.

Nhưng điều đó giải thích tại sao cô đã ngủ quá muộn. Anh đã không đặt chuông báo thức. Cô nhìn vào đồng hồ rồi để ý mẫu giấy bên cạnh. Cô thậm chí không cần cầm nó lên để đọc. Bức thư viết tay là những nét nhấn đậm được viết bởi một bàn tay mạnh mẽ. Đừng lo muộn giờ làm. Em cần nghỉ ngơi. Anh đã xử lý chuyện đó với Bronson rồi. Max.

Cô chộp lấy mẫu giấy và vò nhàu nó với một tiếng kêu tuyệt vọng. Thật đúng cái cô cần, để anh ta "xử lý" chuyện đó với Sam! Anh ta sẽ nói gì nhỉ? Rằng đã đặt cô vào giường, rằng cô mệt mỏi đến mức anh để cô ngủ muộn? Sam sẽ phải lấy một trong những thư ký khác để điều hành văn phòng và lý do cô đi làm muộn sẽ lan nhanh khắp cơ quan.

Dạ dày cô nhộn nhạo và cô nhận ra mình vừa đói vừa nhếch nhác vì ngủ gục trong quần áo đi làm và còn nguyên trang điểm. Cô đã muộn giờ quá rồi nên hấp tấp đi làm bây giờ cũng chẳng được gì. Cô quyết định tận dụng thời gian. Sau khi tắm gội khá lâu và thông thả ăn bữa sáng, cô cảm thấy khá hơn. Cô sẽ không đi làm trong bộ dạng nhàu nhĩ, mà sẽ trông thật chuyên nghiệp ngay cả điều đó sẽ giết chết cô chẳng nữa.

Đã gần trưa cô mới bước vào văn phòng, nhưng bụng cô no nê thoả mãn và tóc cô sạch sẽ, chải lật ra sau và búi lại một cách duyên dáng, cô mặc chiếc váy ưa thích, một chiếc váy ôm eo màu xanh lính thủy viễn trắng. Nỗ lực khích lệ tinh thần mình đã có tác dụng, hoặc có lẽ đó là bởi cô đã có giấc ngủ bù. Dù bất cứ lý do nào, cô cũng cảm thấy hoàn toàn bình tĩnh. Có một thư ký khác thật tại bàn cô, một phụ nữ trẻ làm ở công ty này mới vài tháng và mắt cô ấy mở to ngạc nhiên khi thấy Claire. "Cô Westbrook! Cô đã cảm thấy khá hơn chưa? Ông Bronson nói rằng cô đã ngắt xiu tối qua và hôm nay không thể làm việc được".

Chúa phù hộ Sam vì đã bao che cho cô! Claire điềm ậm nói, "Tôi cảm thấy khá hơn rất nhiều, cảm ơn cô. Tôi đã rất mệt mỏi, không có chuyện gì khác".

Cô trấn an cô gái trẻ và bảo cô ấy trở lại việc của mình. Khi ngồi vào bàn, Claire cảm thấy bình thường hơn, cứ như mọi thứ đã trở lại đúng chỗ của nó. Rồi cánh cửa văn phòng Sam mở ra và ai đó đứng trong ấy nhìn cô. Đó không phải là Sam. Cô không bao giờ cảm nhận sự râm ran lan khắp người vì

cái nhìn chăm chú của Sam hết. Không nhìn Max, cô gom các ghi chép trên bàn vào tập tài liệu cần đánh máy.

"Để chúng đấy", anh ra lệnh, đến đứng sau cô. "Anh đưa em đi ăn trưa"

"Cảm ơn, nhưng tôi không đói. Tôi vừa ăn sáng xong".

"Thế thì em nhìn anh ăn vậy".

"Cảm ơn, không", cô nhắc lại. "Tôi còn nhiều việc phải làm.."

"Đây không phải là chuyện cá nhân", anh cắt ngang. "Nó liên quan đến công việc của em".

Tay cô cứng đờ. Tất nhiên rồi. Tại sao cô lại không nghĩ về chuyện này nhỉ? Sam không còn cần thư ký nữa, nên cô cũng sẽ không còn việc này. Cô không thể hy vọng sự bảo đảm công việc dành cho những người khác cũng có thể áp dụng với mình. Cô ngược đời mắt choáng váng nhìn Max, cố đương đầu với ý tưởng đột nhiên mất việc. Tất nhiên là vẫn có những việc khác. Houston là một thành phố đang phát triển và cô sẽ tìm được một công việc khác, nhưng cô có thích nó nhiều không và liệu có được trả lương khá không? Dù căn hộ của cô không cao giá như căn hộ của Max, nó cũng đẹp và ở vị trí tốt trong thành phố. Nếu phải cắt giảm chi phí nhiều, cô sẽ không thể trả tiền thuê nó. Trong khoảnh khắc kinh hoàng cô thấy mình không chỉ bị mất việc mà còn mất cả nhà nữa.

Max đưa tay xuống kéo cô đứng lên. Mắt anh lấp lánh với thắng lợi đã đạt được bằng cách thực hiện kế hoạch của mình. "Chúng ta sẽ tới nhà hàng Riley, giờ chưa phải giữa trưa, nên ta có thể lấy một chỗ đẹp, tách biệt khỏi đám đông".

Claire im lặng khi họ rời toà nhà và đi sang đường. Giờ đang là tiết xuân ẩm áp, nhiệt độ ban ngày lên tới 90 độ F, dù lúc này trời xanh thăm trong sáng, dự báo sẽ có dông vào buổi chiều. Ngay trên đoạn đường ngắn tới nhà hàng Riley, chiếc váy xanh lính thủy bắt đầu làm cô cảm thấy hơi nóng. Lo lắng gặm nhấm cô. Cô đã bị chú ý từ bao lâu rồi? Hai tuần? Một tháng? Mất bao lâu để chuyển Sam hoàn toàn sang việc nghiên cứu?

Họ tránh xa những người ăn trưa đông đúc tại nhà hàng Riley và lấy một bàn ở vị trí tách biệt đằng sau. Claire gọi một cốc trà lạnh, nhận được một cái nhìn nghiêm khắc của Max. "Em nên ăn chút gì đó. Em đã sụt cân và chỉ còn chút ít quý báu dự trữ thôi".

"Tôi không đói".

"Em đã nói rồi. Cái chính là em nên ăn dù không đói để dành lại số cân đã mất".

Tại sao anh cứ băn khoăn về cân nặng của cô nhỉ? Cô đã sụt chỉ một hay hai pound gì đó và dù sao cô luôn giữ dáng đẹp mình thanh mảnh. Cô có khối chuyện khác cần lo lắng. "Anh đang sa thải tôi à?" cô hỏi, giữ mặt mình trông rỗng.

Lông mày anh nhướng lên: "Tại sao anh lại sa thải em?"

"Tôi có thể nghĩ ra vài lý do. Điều trước nhất là công việc của tôi đã bị xoá sổ, từ lúc Sam không còn cần thư ký cho việc nghiên cứu nữa và dù ai dành cái ghế CEO hẳn cũng sẽ mang theo thư ký riêng". Cô đáp trả cái nhìn của anh một cách thẳng thắn, đôi mắt sẫm màu khó dò và hơi căng thẳng, bắt chấp nỗ lực giữ mọi biểu hiện bình thường. "Sự thật đó là một cơ hội tốt để loại trừ một nguy cơ bảo mật kém".

Con giận nhanh chóng làm tối đôi mắt anh. "Em không phải là một nguy cơ bảo mật kém"

"Tôi đã làm rò rỉ thông tin mật. Tôi đã tin lầm người nên tôi rõ ràng là kẻ chẳng biết mình biết người".

"Quý tha ma bắt chuyện này, anh..." Anh tự dừng lại, nhìn cô bằng đôi mắt sáng rực nheo lại. "Em không bị sa thải", cuối cùng anh tiếp tục bằng giọng đều đều. "Em được điều chuyển đến Dallas, trụ sở của Spencer-Nyle".

Sững sờ, cô há miệng để nói gì đó rồi ngậm lại khi chẳng có gì trong đầu. Chuyển công tác! "Tôi không thể đến Dallas!"

"Tất nhiên là em có thể. Chỉ có em là đồ ngốc mới từ chối cơ hội này. Tất nhiên em không phải là thư ký điều hành của CEO, nhưng lương sẽ tăng cơ bản đấy. Spencer-Nyle lớn hơn Bronson Alloys nhiều và trả lương nhân viên khá cao".

Nỗi sợ chồm vào đôi mắt, giọng nói cô. "Tôi không làm việc cho anh".

"Em sẽ không làm cho anh", anh dẫn từng tiếng. "Em sẽ làm việc cho Spencer-Nyle".

"Theo cách nào? Cắt vào kho những ghim giấy đã phân loại à, để tôi không bao giờ chạm tay vào bất cứ thông tin có giá trị nào nữa phải không?"

Anh ngả qua bàn, con giận dữ chuyển đôi mắt thành xanh lá cây sẫm. "Nếu em chỉ nói thêm một từ về nguy cơ bảo mật, anh sẽ đặt em nằm vắt qua chân anh bất cứ nơi nào chúng ta ở, ngay cả giữa phố, hay trong nhà hàng".

Claire thụt lại, bị cảnh báo bởi cái nhìn và vẻ dữ tợn ít kim chế trên khuôn mặt anh. Sao cô lại nhầm lẫn khủng khiếp thế nhỉ khi nghĩ anh ta vẫn minh? Anh ta có khí chất của một kẻ hoang dã điên cuồng.

"Giờ, nếu em đã xong những nhận xét mỉa mai này rồi, anh sẽ đưa cho em bản mô tả công việc", anh nói lạnh băng.

"Tôi chưa nói là sẽ nhận việc này"

"Em có là đồ ngốc mới bỏ qua cơ hội đó. Như anh đã chỉ rõ, một thời gian ngắn thôi, công việc của em tại Branson Alloys không còn nữa". Anh nêu ra một con số mà mức lương hiện tại của cô chỉ bằng phân nửa. (câu này là nhờ có ss Dan, tks ss) "Em có đủ tiền chi trả để gạt bỏ một cơ hội kiếm nhiều tiền như vậy không?"

"Vẫn còn những việc khác ở Houston. Cả gia đình tôi ở đây. Nếu tôi chuyển tới Dallas, tôi chẳng có ai cả".

Quai hàm anh bạnh ra, và mắt anh còn sẫm hơn. "Em có thể thăm họ vào cuối tuần", anh nói.

Claire nhắm mắt nhắm mắt, không nhìn anh. Sẽ thật ngốc nếu bỏ qua số tiền nhiều như vậy, dù điều đó có nghĩa là phải chuyển tới Dallas, nhưng dù thế nào bản năng của cô là gạt bỏ nó. Nếu chuyển tới trụ sở của Spencer-Nyle, cô sẽ ở trong phạm vi của Max, gặp anh hàng ngày và anh sẽ có quyền hạn với cô. Chính vì vậy cô không thể quyết định ngay được dù logic nói rằng nên chấp lấy cơ hội đó.

"Tôi sẽ suy nghĩ chuyện này", cô nói với sự bướng bỉnh âm thầm mà gia đình cô đã phải thừa nhận.

"Rất tuyệt. Em sẽ có cơ hội này đến thứ hai".

"Chỉ có ba ngày kể từ ngày hôm nay!"

"Nếu em quyết định không nhận việc này, sẽ phải tìm người khác", anh chỉ rõ. "Quyết định của em không phải quá khó, hoặc em phải chuyển đến đó hoặc gia nhập danh sách thất nghiệp. Chỉ đến thứ hai thôi".

Cô không thấy dấu hiệu thông cảm nào trong mắt anh, dù ba ngày dường như không đủ cho cô. Claire không háo hức thay đổi. Cô thích làm mọi chuyện từ từ, trở nên quen dần với thay đổi bằng những hành động chậm rãi. Cô đã sống cả đời ở Houston hoặc gần đó và đến thành phố khác đòi hỏi cô phải thay đổi toàn bộ cuộc sống. Mọi chuyện giờ đủ khó khăn nên không còn là mất mát trong một môi trường hoàn toàn mới.

Món ăn của Max được mang tới, và trong vài phút anh hoàn toàn chú tâm vào việc này trong khi Claire uống trà và lật đi lật lại ý tưởng này trong đầu. Cuối cùng cô gạt nó ra, bởi không thể quyết định ngay lúc này, cô có những chuyện khác muốn hỏi anh.

"Anh đã nói gì với Sam?"

Anh nhìn lên: "Liên quan tới chuyện gì?"

"Chuyện tối qua. Cô thư ký làm thay nói Sam đã bảo cô ấy là tôi ngất xỉu và hôm nay không làm việc được".

"Ông ta thêm thắt vào thôi. Sáng nay, khi ông ta hỏi anh đang làm cái quái gì mà theo đuổi và làm phiền em tối qua, anh nói với ông ta là nên nghỉ về mấy cái chuyện khốn kiếp của mình thì hơn và đó là điều tốt nếu ai đó chắc chắn là em về nhà an toàn bởi vì em đã đồ gục xuống rồi"

"Tôi không đồ gục".

"Thế à? Em có nhớ gì khi anh cởi quần áo em không?"

Cô nhìn đi chỗ khác, má cô nóng rần. "Không".

"Anh không lừa đảo. Anh không lợi dụng một phụ nữ bất tỉnh. Khi anh ngủ với em lần nữa, em sẽ hoàn toàn tỉnh táo như quý vậy".

Cô để ý thấy anh càng bức bối chừng nào thì âm sắc giọng anh càng trở nên mạnh mẽ dứt khoát chừng ấy, và lúc này, anh đang thực sự dần từng tiếng một. "Nếu tôi không tới Dallas", cô thì thầm, đứng dậy khỏi bàn, "đó chính là vì anh, bởi tôi không chịu nổi ở gần anh". Rồi cô đi mất trước khi anh kịp nói gì, băng ngang phố chuẩn về nơi trú ngụ khá an toàn là văn phòng cô.

Max nhìn cô đi, mặt anh cứng lại. Anh không nghĩ là cô sẽ từ chối lời đề nghị công việc, nhưng giờ dường như cô có thể làm vậy và anh sợ là nếu để mất dấu cô bây giờ, anh sẽ mất cô mãi mãi. Chết tiệt, sau khi anh đã gạt mọi sợi dây, cô phải nhận việc này.

Rome không vui vì cú điện thoại muộn màng đêm trước. "Khốn kiếp, Max, tốt hơn đây là chuyện hay ho", anh gầm gừ. "Jed đang mọc răng và nặng trĩu hết cả lên, và chúng tôi vừa mới chợp mắt sau khi dỗ bé yên trở lại".

"Hôn chúc Sarah ngủ ngon hộ tôi", Max nói, buồn cười vì vẻ cáu tiết của Rome.

Rome rửa anh biến đi, từ xa Max nghe loáng thoáng tiếng cười của Sarah "Chuyện này quan trọng", cuối cùng anh nói. "Văn phòng còn việc nào trông không? Việc nào cũng được?"

Họ đã làm việc với nhau quá ăn ý đến mức Rome không phí thời giờ hỏi những câu vớ vẩn, như dành cho ai, và tại sao. Họ tin vào bản năng và kế hoạch của nhau. Rome im lặng giây lát, bộ não thép lướt qua các khả năng. "Delgado ở bộ phận tài chính sẽ được chuyển tới Honolulu".

"Ôn chúa, anh ta đã gạt dây nào để dành được điều này?"

"Anh ta hiểu chuyện tiền bạc".

"Được rồi, ai thế chỗ anh ta?"

"Ta đang bàn về việc đưa Quinn Payton từ Seattle về".

Đến lượt Max im lặng. "Tại sao không phải là Jean Sloss ở bộ phận nghiên cứu và phát triển? Cô ta có bằng cấp về tài chính kinh doanh, và cô ta làm tốt việc khôn khéo đó. Tôi nghĩ cô ta là mẫu người điều hành".

Lúc này Rome đã thấy mọi chuyện xoay quanh kiểu mẫu nào. "Anh gợi ý ai thay thế Jean Sloss? Tôi đồng ý là cô ấy đáng được thăng chức, nhưng cô ấy khá giỏi nên việc thay thế không dễ dàng"

"Tại sao không phải là Kali? Cô ấy thích làm việc ở bộ phận nghiên cứu và phát triển, và đó sẽ là cơ hội cho cô ấy vào vị trí quản lý. Cô ấy hiểu biết công ty này"

"Chết tiệt, cô ấy là thư ký của tôi!" Rome rống lên. "Sao anh không đi mà điều chuyển thư ký riêng của anh?"

Max đã nghĩ đến chuyện này, nhưng không nghĩ là Claire chịu nhận việc ấy. Suy nghĩ thứ hai, là thư ký của Rome sẽ quá thân cận và cũng làm công việc khó khăn. "Thôi, quên Kali đi. Caulifield, tay chánh văn phòng ... tên thư ký của ông ấy là gì nhỉ? Bằng cấp của cô ta tốt đấy, và cô ta đầy tham vọng. Carolyn Watfort, đúng vậy".

"Tôi khó mà nuốt trôi chuyện này. Chúng ta không có thói quen chơi trò luân phiên công việc (We're not in the habit of playing musical offices). Vậy ai sẽ đảm nhận vị trí của Carolyn Watford?"

"Claire Westbrook".

Sau khi im lặng một lúc lâu, Rome nói "Quý tha mà bắt tôi đi", và Max biết anh không cần giải thích thêm nữa.

"Tôi biết mình có thể làm gì. Điều chuyển nhiều người như vậy mà chỉ báo trước ngắn ngủi thế không dễ đâu. Tôi có thể báo cho anh lúc nào đây?"

"Trước bữa trưa mai", Max nói.

"Chết tiệt!" Rome khịt mũi và gác máy, nhưng anh đã gọi điện trước 10 giờ báo tin lành. Rome Mathews là một người đề xuất và thực hiện. Khi anh quyết định làm gì, tốt hơn hết là đừng có ngáng đường anh, và nói chung Anson Edwards thường cho anh rảnh tay

Max không nghĩ là thuyết phục Claire chuyển đi rắc rối còn hơn là khiến Rome làm náo động cả văn phòng, nhưng lẽ ra anh nên biết điều này. Anh đã mắc nhiều sai lầm trong quan hệ với cô, những lỗi lầm mà đáng lẽ anh nên biết trước là sẽ trở lại ám ảnh anh. Nếu anh có thể khiến cô tới Dallas, anh sẽ có nhiều thời gian để thuyết phục cô rằng anh không hoàn toàn là một tên con hoang. Nếu phải mất thời gian để xây dựng lòng tin của cô vào anh, anh sẵn sàng dành thời gian. Anh đã làm cô tổn thương, và nhận thức đó ăn mòn anh. Claire buộc tội anh về việc chia cuộc đời thành nhiều ngăn thật đúng. Anh không cho phép Claire nghĩ rằng anh lợi dụng sự cô độc của cô nhằm mục đích moi thông tin. Giờ anh không thể khiến cô lắng nghe mình nữa và anh cảm thấy lạnh buốt trong lòng bởi nếu như vậy thì cô không còn tin anh nữa. Anh đã phá hủy lòng tin nơi cô, và bây giờ anh mới nhận ra lòng tin ấy hiếm hoi và quý giá thế nào.

Claire làm những công việc vặt thường lệ sáng thứ bảy, thấy thoải mái trong những việc hàng ngày, khi cô cố đưa những suy nghĩ của mình vào trật tự và đưa ra các quyết định hợp lý. Cô lau chùi và đánh bóng sàn bếp, cọ rửa toàn bộ phòng tắm, giặt quần áo, thậm chí còn lau cả cửa sổ, cố đốt lên con giận đã thiêu cháy cô. Trong cơn choáng váng, cô nhận ra mình không chỉ giận dữ mà còn cực kỳ điên tiết. Cô vốn là người bình tĩnh, thậm chí cô không thể nhớ được lần cuối cùng mình thực sự giận dữ, giận đến mức muốn ném một vật gì đó và hét đến xé phổi. Đồ khốn, sao anh ta dám! Sau khi nhẩn tâm lợi dụng cô như anh ta đã làm, giờ anh ta đang trông chờ cô rút bỏ nơi chôn rau cắt rốn và thay đổi toàn bộ cuộc sống của mình, đồng ý chuyển đến thành phố khác và ném mình vào mối liên hệ tiếp với anh ta. Anh ta đã nói cô sẽ không làm việc cho anh, nhưng cô sẽ ở cùng toà nhà, cùng thành phố, và anh ta đã nói rõ là không nghĩ mọi chuyện giữa họ đã kết thúc. Anh ta đã nói chuyện đó thế nào nhỉ? "Khi anh ngủ với em lần nữa, em sẽ hoàn toàn tỉnh táo." Lần nữa à? Đó là từ chính.

Sự trơ tráo của anh ta khiến cô gần như rối bời vì tức giận và cô tự cầu nguyện khi dọn dẹp nhà cửa. Thật kỳ quặc nhưng cô không thể nhớ đã từng giận dữ khi Jeff bỏ cô đi với Helene. Cô quá mệt mỏi và mang nặng đau buồn vì đứa bé, và cay đắng chấp nhận Jeff sẽ muốn ai khác, nhưng cô không giận dữ. Chỉ có Max đã chạm vào cô đủ sâu để tìm thấy tận cùng đam mê bên trong. Anh đã lôi ra mọi tình cảm, sự xúc động mà cô đã dành cả cuộc đời để kìm chế và bảo vệ: tình yêu, nỗi ham muốn mãnh liệt, ngay cả sự giận dữ.

Cô vẫn yêu anh, cô không cố lừa dối mình về điều này. Cô yêu anh, cô cháy lên vì anh, cô muốn anh và mặt khác của đồng xu là cơn giận khủng khiếp. Đó là quy định của tự nhiên rằng mọi hành động đều có một phản ứng cân bằng, và đó cũng là sự chân thực của cảm xúc. Nếu cô không yêu anh quá nhiều như vậy, cô có thể phui tuột sự phản bội và chấp nhận nó như một bài học về việc tin lầm người. Nhưng bởi yêu anh, cô muốn lắc anh đến lúc rằng anh va vào nhau lập cập. Cô muốn hét vào giả định ngạo mạn rằng cô là của anh, để cho anh chiêm đoạt và cô muốn cho anh thấy giả định ấy đã sai bét thế nào.

Cô có thể bảo anh ta đi mà giữ lấy công việc của mình, quay lưng lại và bỏ đi. Điều đó sẽ cho anh ta biết là không thể lợi dụng được cô nữa và trông chờ cô lại ngã vào giường anh ta bất cứ lúc nào anh ta vẫy tay ra hiệu. Điều đó sẽ cho anh ta thấy cô hoàn toàn có khả năng sống thiếu anh ta... phải thế không? Hay thay vào đó là thú nhận rằng anh ta đã làm cô tổn thương sâu sắc tới mức không thể đương đầu với việc gặp gỡ anh hàng ngày? Cô phải thú nhận rằng gia nhập đội quân thất nghiệp khi được đề nghị một công việc tốt là một hành động quyết liệt phi logic. Anh ta sẽ biết là đã làm cô đau lòng đến mức nào, và lòng kiêu hãnh đòi hỏi cô phải dựng lên một tấm bình phong tốt. Dẫu sao nó cũng cần thiết để cô tự bảo vệ, ngăn anh ta không biết sự phản bội ấy đã làm cô tổn thương ghê gớm đến mức vết thương lòng vẫn còn rỉ máu.

Nhưng cô còn lựa chọn nào khác? Nếu tới Dallas, cô sẽ phải chơi trong bàn tay anh ta, nhảy theo điệu của anh ta như một con rối trên dây vậy.

Claire đuổi thẳng người khi đang phui bụi, miệng cô mím lại cương quyết và mắt đầy suy tư. Điều cô phải làm là không cho phép Max còn là một nhân tố trong quyết định của mình nữa. Đó là công việc của cô, tương lai tài chính của cô và cô không cho phép con giận dữ làm lu mờ phán đoán của mình. Ngay cả nếu như tới Dallas đi nữa, cô sẽ không phải nhảy theo điệu của Max. Khi nói tới điều này, cô là một người đàn bà, không phải là một con rối. Lựa chọn ấy, quyết định ấy chính là của cô.

Nhìn vào chuyện đó như thể từ một quan điểm logic, cô biết mình sẽ nhận công việc đó. Có lẽ đó là cách tốt nhất để dựng lên một bình phong thật hiệu quả. Nếu cô tiếp tục sống như bình thường, dường như Max không còn ảnh hưởng quá nhiều đến trái tim cô nữa, và chỉ cô mới biết sự thật này mà thôi.

Một khi đã quyết định, cứ như đã cắt bỏ được một gánh nặng. Nói với gia đình mới là chuyện khó, Claire chọn nói với Martine đầu tiên. Chiều hôm đó, cô lái xe tới nhà Martine ở ngoại ô, một khu vực sang trọng thể hiện chính xác thành công kép của cả Martine lẫn Steve. Dù vậy, ngôi nhà của Martine không hề lạnh lẽo và không phải là một hình ảnh hoàn hảo. Nó phản chiếu tính cách nồng ấm và thân thiện của Martine, cũng như niềm vui về những đứa con của chị. Một chiếc xe đạp ba bánh đồ gần bậc cấp đầu tiên, và một quả bóng đồ nằm dưới một bụi cây được xén tỉa cẩn thận, tất cả đồng đồ chơi lộn xộn vui tươi đó ở trong khoảng sân sau có hàng rào, bao quanh một bể bơi. Đó là một ngày chủ nhật đầy nắng ấm, Claire đi thẳng ra sau nhà. Khi cô vòng qua góc nhà, tiếng gót giày gỗ lạch cạch trên những phiến đá lát báo cho Martine biết sự hiện diện của ai đó và chị lười biếng mờ mắt. Đúng như Claire nghĩ, chị cô đang nằm dài trên một chiếc ghế xếp, lười nhác phơi nắng trong bộ bikini trắng nhỏ xíu hẳn sẽ làm anh Steve ngêth thở khi nhìn thấy. Ngay cả khi không hề trang điểm, với mái tóc vàng óng buộc đằng sau thành một đuôi ngựa rối tung trong một sợi cao su bình thường, Martine vẫn cực kỳ đẹp và gợi cảm.

"Lấy ghế ngồi đi", chị uể oải mời. "Chị sẽ ôm em, nhưng chị đang dính dóp đầy dầu bắt nắng" (suntan oil)

"Bọn trẻ đâu rồi?" Claire hỏi, ngồi vào chiếc ghế dài và chống chân lên. Ánh nắng mặt trời tạo cảm giác thật tuyệt, ấm nóng và sạch sẽ và cô hướng mặt về phía mặt trời như một bông hoa.

"Một bữa tiệc sinh nhật mà bọn trẻ chơi đùa với giày trượt. Đó là sinh nhật bạn thân nhất của Brad. Bữa tiệc giày trượt suốt cả một ngày". Martine vui sướng nói. "Và anh Steve chơi gôn với khách hàng. Hôm nay có lẽ là ngày duy nhất chị được ở một mình đến lúc cả hai đứa lại đi học, nên chị đang hưởng thụ nhiều nhất ngày này".

"Em có nên về không nhỉ?" Claire trêu.

"Em dám à. Với lịch làm việc của chị em mình, chúng ta có gặp nhau được mấy đâu".

Claire nhìn xuống, nghĩ về quyết định của cô sáng nay. Giờ cô là người duy nhất bắt đầu nhận ra gia đình cô gắn kết chặt chẽ đến mức nào, dù không sống phụ thuộc kinh tế vào người khác; rời xa họ sẽ là sự chia ly đau đớn. "Sẽ thế nào nếu chị còn gặp em ít hơn nữa nhỉ? Nếu em chuyển đến Dallas thì sao?"

Martine đứng phắt dậy trên chiếc ghế dài, đôi mắt xanh mở to sững sờ. "Cái gì? Sao em lại chuyển tới Dallas? Còn công việc của em thì sao?"

"Em đang được đề nghị một công việc ở Dallas. Dù sao, em cũng không còn việc ở đây nữa".

"Tại sao không? Chị nghĩ em và Sam cực kỳ gắn bó mà".

"Đúng vậy, nhưng Sam, công ty của ông ấy bị tập đoàn Spencer-Nyle có trụ sở ở Dallas mua lại rồi".

"Chị đã đọc chuyện này trên báo, nhưng vẫn hy vọng điều đó không xảy ra. Vậy thì nó đã kết thúc rồi phải không? Nó xảy ra khi nào, và dù vậy, chuyện đó ảnh hưởng gì tới em? Họ chắc chắn không sa thải Sam. Ông ấy là bộ não của Bronson Alloys. Sao em không tiếp tục làm thư ký của ông ấy?"

"Hôm qua đã ký bản thoả thuận cuối cùng". Claire nhìn xuống tay cô, ngạc nhiên khi thấy những ngón tay xiết chặt vào nhau. Cô cố có ý thức thư giãn. "Sam sẽ hoàn toàn làm công việc nghiên cứu nên ông ấy không cần thư ký nữa".

"Tệ thật. Chị biết ông ấy quý em thế nào. Nhưng cũng tốt khi em đã có một đề nghị khác. Công ty đó là gì?"

"Spencer-Nyle".

Mắt của Martine mở lớn. "Trụ sở của công ty ấy! Chị thực sự ấn tượng, và chắc em cũng đã gây ấn tượng với ai đó rồi"

"Không hẳn". Claire hít một hơi thật sâu. Chuyện này không dễ hơn chút nào, nên cô quyết định nói thẳng. "Max Benedict tên thật là Maxell Conroy, và anh ấy là phó chủ tịch của Spencer-Nyle".

Suốt trong năm giây Martine chỉ nhìn Claire chăm chăm với vẻ sững sờ. Rồi màu đỏ tràn lên hai má và chị đứng dậy, nắm tay xiết chặt. Chị hiếm khi chửi rủa, nhưng đó là lựa chọn của chị chứ không phải thiếu từ. Giờ chị dùng mọi từ đó, vừa đi đi lại lại vừa nguyên rủa Max với mọi lời thóa mạ tồi tệ nhất mà chị nghĩ ra được, sáng tác ra những tổ hợp mới khi đã tuôn ra hết những gì đã biết. Chị chẳng cần nghe các chi tiết cũng biết là Claire đã tổn thương. Martine hiểu Claire rất rõ và chị cô bảo vệ em dữ dội bởi vì cô là một trong những người mà chị yêu quý.

Khi Martine tỏ dấu hiệu dịu xuống, Claire lặng lẽ cắt ngang. "Chuyện đó phức tạp hơn bởi chính em đã đưa cho anh ta thông tin mật mà anh ta cần để Spencer-Nyle tiến hành vụ thôn tính. Điều đó giải thích tại sao anh ta lại tới đây, tại sao anh ta lại thể hiện quan tâm tới em quá nhiều như vậy. Em đã buột

ra tất cả như một con ngốc".

"Chị sẽ xé xác hắn ra", Martine nổi xung, bắt đầu đi đi lại lại như một con hổ cái trong chuồng. Rồi chị dừng lại, có một biểu hiện kì lạ trên mặt. "Nhưng em sắp tới Dallas với anh ta?"

"Em sẽ tới Dallas vì công việc", Claire khẳng định. "Đó là điều có lý duy nhất em làm được. Em thậm chí còn ngốc hơn nhiều lúc trước nếu em cố tình chọn thất nghiệp thay vì một công việc tốt. Lòng tự trọng không giúp trả các hoá đơn đâu".

"Phải, đó là điều có lý cần làm", Martine nhắc lại và ngồi xuống. Chị vẫn có vẻ kì lạ trên mặt, cứ như cố nghĩ thông chuyện gì và nó vẫn chưa thật ăn khớp. Rồi một nụ cười chậm rãi bắt đầu hằn lên nơi khoé mắt chị. "Anh ta chuyển em đi để em sẽ ở đó với anh ta, chính là vậy, phải không? Người đàn ông này yêu em!".

"Không phải đâu", Claire nói, cổ họng nghẹn lại. "Nói dối và phản bội không phải là những dấu hiệu tốt của tình yêu. Em yêu anh ấy, nhưng chị đã biết rồi, phải không? Em không nên yêu anh ấy, không phải lúc này, nhưng em không thể lúc yêu lúc không như một cái van được. Đừng bảo em tin rằng anh ta đã từng thấy điều gì đó ở em ngoại trừ phương tiện để đi đến kết cục".

"Nhưng nghĩ về chuyện này, anh ta luôn ngắm em... ồ, chị không mô tả được", Martine mơ màng. "Cứ như là anh ta quá khao khát em, cứ như anh ta muốn lôi cuốn em. Chỉ nhìn anh ta ngắm em cũng làm chị run rẩy. Run rẩy với nghĩa tốt, nếu em hiểu điều chị muốn nói".

Claire lắc đầu. "Chuyện này không phải vậy. Chị đã thấy anh ấy", cô nói, cảm thấy cơ thể lại căng lên. "Anh ấy thật điển trai, điều đó làm em ngưng thở khi nhìn anh ấy. Sao anh ấy phải quan tâm tới em chứ, ngoại trừ vì thông tin anh cần?"

"Sao lại không? Theo chị anh ta có là đồ ngốc mới không yêu em".

"Thế thì tất cả đàn ông đều ngốc hết rồi" Claire chán nản chỉ rõ.

"Vớ vẩn. Em không để họ yêu em. Em không bao giờ để bất cứ ai gần em đủ để hiểu em, nhưng Max thông minh hơn tất cả những kẻ khác. Tại sao anh ta lại không yêu em được?", Martine nồng nhiệt hỏi.

Đối với Claire thật khó để nói ra điều ấy, hầu như không thể được. Cổ họng cô nghẹn ắng. "Bởi em không xinh đẹp như chị, đó dường như là điều đàn ông mong muốn".

"Tất nhiên là em không đẹp giống chị! Em đẹp như chính em vậy". Martine tiến đến gần Claire và ngồi trên chiếc ghế xếp cùng cô, khuôn mặt đáng yêu nghiêm nghị bất ngờ. "Chị rực rỡ, chói sáng, nhưng đó hoàn toàn không phải là phong cách của em. Em có biết anh Steve đã từng nói với chị thế nào không? Anh nói anh ước chị giống em hơn, rằng chị nên suy nghĩ trước khi hành động. Tất nhiên chị đã đắm anh ấy, và hỏi anh ấy còn thích gì nữa ở em. Anh ấy nói rằng thích đôi mắt to nâu sẫm của em, anh ấy gọi đó là "đôi mắt trên giường ngủ", và chị sẵn lòng đắm anh thêm vài quả nữa! Tóc vàng mắt xanh như chị thì có cả đống, nhưng có bao nhiêu người tóc vàng mắt nâu chứ? Chị chết đi được vì ghen tị, bởi em chỉ cần chiều đôi mắt sẫm màu đỏ vào một người đàn ông là anh ta sẵn sàng đổ sập dưới chân em rồi, nhưng dường như em không bao giờ biết điều này và rốt cục anh ta đành từ bỏ". Bất ngờ, Martine ngừng thở, mắt chị mở to: "Max vẫn chưa bỏ cuộc đấy chứ?"

Claire nhìn trân trân vào chị, không thể tin là Martine xinh đẹp đã từng thấy điều gì đó ở cô đáng để ghen tị. Rồi bởi, cô nói: "Max còn không biết hai từ đó lại được dùng cùng nhau cơ". Rồi cô nhận ra mình vừa thú nhận, và đỏ bừng mặt. Cô thường không nói thật với bất cứ ai, ngay cả chị gái, nhưng cô đang tìm hiểu vài điều về bản thân mình mà trước đây cô chưa bao giờ từng ngờ vực. Có thực là cô đã giữ mọi người cách xa mình, rằng cô không để họ đến gần đủ để quan tâm? Trước đây, cô đã không soi vào chuyện này từ góc nhìn đó, cô đã nghĩ rằng cần giữ một khoảng cách giữa mình và người khác nên cô không chú ý, không nghĩ là người đó bị giữ ngoài tầm tay.

"Max không bỏ em một mình. Anh ấy khẳng khái là chuyện đó chưa kết thúc. Anh ấy bị gọi về Dallas", cô giải thích chắc chắn. "Vào lúc anh trở lại Houston, em vừa phát hiện tên thật của anh ấy và việc anh ấy làm ở đây. Anh ấy gọi điện, nhưng em từ chối ra ngoài với anh ấy. Nên giờ em bị chuyển tới Dallas".

"Tới chỗ anh ta. Một hành động khôn ngoan", Martine nhận xét.

"Vâng, em biết tất cả chuyện này. Em biết anh ấy phản ứng thế nào trước thách thức và đó là tất cả những gì em có ý nghĩa với anh ấy. Chị thử nghĩ bao nhiêu phụ nữ từng từ chối được anh ấy?"

Martine suy nghĩ, rồi rầu rĩ thú nhận: "Chắc em đứng một mình rồi".

"Vâng. Nhưng em phải có việc làm, nên em sẽ đi". Thậm chí khi cô nói những từ này, Claire tự hỏi liệu cô còn có thể làm được gì đó nữa không. "Chị sẽ làm gì nếu ở vị trí của em?"

"Chị cũng sẽ đi", Martine thú nhận và phá lên cười. "Hắn là chúng ta giống nhau hơn em nghĩ. Chị biết chị không bao giờ để anh ta nghĩ rằng anh ta đã làm chị phải bỏ chạy!".

"Chính là vậy". Đôi mắt nâu sẫm của Claire gần như chuyển thành đen.

"Anh ta làm em điên tiết tới mức em có thể phun phì phì được".

Martine giờ ngay nắm đấm hiểu chiến lên. "Em yêu quý, hãy làm cho hắn ta điều đúng!" Nhìn con giận dữ hiển hiện trên khuôn mặt Claire làm Martine

muốn nhảy múa quanh sân. Claire quá thường xuyên giữ mọi xúc cảm trong lòng, che giấu sự tổn thương của cô trước mọi người xung quanh. Ngay cả khi cô mất đứa trẻ, Claire xanh xao và lặng lẽ. Chỉ có Max kéo cô ra khỏi sự trầm tĩnh ấy. Chắc Claire không nghĩ rằng Max quan tâm tới cô chút nào, nhưng Martine đã thấy Max nhìn em chị, và nghĩ Claire thực sự đánh giá thấp sức quyến rũ của cô với anh. Không nghĩ ngờ gì nữa, anh ta thích thách thức. Anh ta có ngọn lửa tự tin ngạo mạn ấy trong mắt. Nhưng Claire không nhận ra rằng cô vẫn là một thách thức, với sự lặng lẽ và sáng suốt của cô, và chiều sâu của tính cách cô. Nếu Martine hiểu đúng, Max sẽ bị mê hoặc bởi sự tính cách phức tạp của Claire. Và, qui tha ma bắt anh ta, nếu anh ta còn làm Claire đau lòng, anh ta sẽ phải trả lời Martine về chuyện này!

Claire cảm thấy mình vừa có một quyết định quan trọng, nhưng cô rất bình tĩnh, dù cho suy nghĩ thay đổi cuộc đời hoàn toàn cũng là một quyết định đau đớn. Cô đã sống trong căn hộ ẩm ướt, bình yên của mình suốt 5 năm trời, thật đau lòng khi nghĩ về việc ra đi, nhưng cô biết mình đã có lựa chọn duy nhất đúng đắn. Chỉ là cô thích thay đổi diễn ra chậm rãi để có thể điều chỉnh theo chúng, hơn là sự vội vàng rồi ren.

Đêm đó, cô ngồi trong yên lặng, nhìn xung quanh và cô buộc mình quen với ý tưởng về một căn hộ mới, một thành phố mới. Cô không có tâm trạng xem ti vi hay nghe nhạc và quá lo âu để tìm sự nương náu trong một cuốn sách. Có những kế hoạch cần thực hiện, công việc cần làm. Cô phải tìm căn hộ khác, xúc tiến các dịch vụ điện nước, đóng gói đồ đạc... và chào tạm biệt gia đình. Martine đã biết chuyện, nhưng mẹ Alma là người khó tính. Đây cũng không hẳn là tạm biệt, nhưng sự tiếp xúc dễ dàng với gia đình sẽ chấm dứt. Khoảng cách giữa họ đủ lớn để cô không thể chỉ vào ô tô và lái đi bất cứ lúc nào chợt nảy ra ý định.

Chuông cửa reo, và cô ra mở cửa không hề suy nghĩ. Max đứng ngay ngưỡng cửa, nhìn xuống cô với ánh mắt lấp lánh khác thường. Tay Claire cứng lại trên nắm cửa. Cô không bước lùi để cho anh vào nhà. Tại sao anh ta không để cô yên? Cô cần thời gian để quen với những xáo trộn lớn lao cô vừa gây ra trong cuộc đời mình.

Mắt anh lấp lánh hơn khi nhận ra cô sẽ không mời anh vào. Anh đặt tay lên tay cô và nhẹ nhàng nhưng dứt khoát bứt nó khỏi nắm cửa rồi bước lên, ép cô lùi vào căn hộ. Anh đóng cửa sau lưng. "Em đang ngồi đây ừ ừ nghiền ngẫm à?" anh hỏi ngắn gọn, liếc quanh căn hộ yên ắng.

Claire tránh xa anh, mặt kín như bưng. "Phải, tôi đang suy nghĩ".

Thói quen mạnh mẽ đã hình thành trong thời gian ngắn họ ở cùng nhau. Claire tự động vào bếp và pha một tách cà phê, rồi quay ra thấy anh đang dựa vào ngưỡng cửa, vẫn ngắm cô theo cái cách làm cô muốn kiểm tra mọi khu vực để chắc chắn là chúng vẫn cài kín. Cô sẽ phải vượt qua anh để vào phòng khách, nên cô chọn duy trì khoảng cách tương đối an toàn giữa họ và đứng nguyên tại chỗ. "Chắc anh đã biết rồi", cô nói, ném từng từ vào sự im lặng giữa họ. "Tôi đã quyết định nhận việc này".

"Có phải em đang nghĩ về chuyện đó không?"

"Đó là thay đổi lớn", cô lạnh nhạt trả lời, sử dụng từng chút tự chủ mà cô có. "Anh không lường lự chút nào khi chuyển từ Montreal tới Dallas nhỉ?"

Sự tò mò làm cái nhìn của anh thêm sắc bén. "à, phải, anh đang muốn hỏi em chuyện này. Chính xác là em đã phát hiện ra họ của anh thế nào?"

"Tôi đọc một bài báo viết về Spencer-Nyle trên tạp chí. Nó có ảnh của anh".

Anh ung dung bước vào bếp, và Claire quay đi để lấy hai cái cốc khỏi tủ. Trước khi cô kịp quay lại, anh đã ở ngay sau, cánh tay anh chống vào tủ cạnh người cô, hoàn toàn bao bọc cô. "Anh đã định nói với em ngay sáng đó, khi chúng mình tỉnh dậy" anh nói, đầu hướng tới cái hòm nhỏ ở tai cô. Claire hít một hơi và ngoảnh đi, vừa giận dữ vừa hoảng sợ bởi đụng chạm nhẹ nhất của anh cũng khiến tim cô chạy đua. Anh tăng lên cử động từ chối của cô và rúc vào tai cô lần nữa, tiếp tục giải thích dù cô muốn nghe hay không. "Nhưng cú điện thoại đó đã cắt ngang mọi chuyện và vào lúc anh trở lại Houston thì em đã phát hiện ra rồi, cái vận may chết tiệt của anh!"

"Chẳng có vấn đề gì", cô phản kháng yếu ớt. "Anh đã đã nói gì nhỉ? Nhân tiện, em yêu, anh chính là điều hành của công ty đang nhắm mua lại công ty em và anh đang lợi dụng em để thu thập thông tin?". Cô nhại lại giọng ngọt âm quý tộc của anh và thấy tay anh siết lại trên tủ bếp trước mặt cô.

"Không, anh không hề nói vậy". Anh giật ra xa cô, và Claire quay lại, ôm cổ cà phê trước ngực, thấy anh đang nhìn cô chằm chằm với ánh tàn nhẫn hiển hiện trong mắt. "Anh không nói gì cả đến lúc em vào giường cùng anh, cố thuyết phục em hoá ra là lãng phí thời gian".

"Ồ?" cô hét lên. "Tôi nghĩ rằng anh vô lý khủng khiếp khi nghĩ anh chỉ trở lại đòi tôi và tiếp tục nơi anh bỏ lại, sau những gì anh đã làm!". Cô giọng cái cốc xuống tủ bếp và nhìn chúng trần trụi trong kính hải. Nếu cô đập vỡ chúng thì sao? Cô chưa bao giờ mất bình tĩnh, chưa bao giờ la hét hay ném vật gì hay đập chúng xuống, nhưng giờ đây, dường như cơn giận dữ của cô quá gần lớp vỏ ngoài nên Max có thể lòi nó ra bất cứ lúc nào anh ta nói chuyện với cô. Cô đang phản ứng theo cách hoàn toàn không giống mình chút nào. Cũng có thể, cô nghĩ một cách cương quyết, đơn giản là cô khám phá ra sự thật về bản thân mình mà cô chưa bao giờ hồ nghi trước đây. Max có tài trong việc tạo nên những phản ứng quá khích ở cô. Cô hít một hơi thờ nhẹ nữa, cố lấy lại kiểm soát: "Tại sao anh lại ở đây?"

"Anh nghĩ chắc em sẽ muốn biết nhiều hơn về công việc trước khi có quyết định của mình", anh nói nhỏ, nhìn vẫn giận dữ. Anh vừa tự thú nhận rằng đang nói dối. Anh chỉ muốn gặp cô, không còn lý do nào khác.

"Tôi đánh giá cao ý nghĩ ấy", Claire nói, lạnh nhạt và xa cách. Cô rút cà phê vào cả hai cốc và đưa một cốc cho anh, rồi ngồi lên chiếc bàn nhỏ trong bếp, cái bàn chỉ vừa đủ lớn cho hai người. Max lấy cái ghế ngồi đối diện với cô, vẫn bức bối khi uống cà phê.

"Rồi sao?" vài phút sau cô giục, khi anh vẫn chẳng nói một lời.

Nếp nhăn ở anh hằn sâu hơn. "Em sẽ là thư ký của chánh văn phòng, Theo Caulfield. Công việc của phòng này là làm bảng lương, bảo hiểm, công việc kế toán nói chung, duy trì, xử lý dữ liệu, cung cấp và trang bị cho cơ quan cũng như nhóm thư ký trực, tất cả đều dưới quyền điều hành của ông ấy, dù

mỗi phòng có quản lý riêng. Đó là một công việc đòi hỏi khắt khe".

"Nghe thú vị đấy", cô nói nhả nhặn nhưng thực sự chân thành. Một công việc đa dạng chắc chắn phải thú vị và đầy thách thức rồi.

"Đôi khi em sẽ phải làm việc muộn, nhưng không phải làm thêm quá nhiều đâu. Em có hai tuần để ổn định. Anh muốn dành cho em một tháng nhưng văn phòng đang náo động vì vô số cuộc điều chuyển, và em rất cần cho công việc." Anh không nói thêm anh chính là lý do khiến văn phòng náo loạn lên như vậy. "Anh sẽ giúp em tìm một căn hộ. Em đã giúp anh, nên anh vẫn nợ em một việc".

Mặt Claire cứng lại khi đề cập đến căn hộ. Đó là một chỗ ở đắt giá, một phần trong sự bịp bợm của anh. Căn hộ đó đã tạo cho anh diện mạo ổn định và lâu bền. "Không, cảm ơn. Tôi không cần anh giúp".

Mặt anh sạm lại, và anh đập mạnh cái cốc xuống. "Tốt thôi", anh ngắt lời, đứng dậy nắm chặt cánh tay cô và kéo cô lên. "Em đã quyết không nhân nhượng một ly, thậm chí không nghe tiếng nói từ phía anh trong chuyện này. Để an toàn đằng sau những bức tường của em, và nếu em từng nghĩ mình có thể đang mất đi điều gì, hãy nghĩ về cái này!"

Miệng anh nóng bỏng và mạnh mẽ. Cánh tay anh ôm nghiêng lấy cô, cứ như anh không thể gần cô đủ. Lưỡi anh luồn vào thật sâu nhấc nhờ cô.

Claire nấc lên, nước mắt bóng cháy mắt cô khi ham muốn vận xoắn trong cô một lần nữa, nóng bỏng và sống động như đã từng như thế.

Max đẩy cô ra, thở nặng nhọc. "Nếu em nghĩ rằng có công việc văn phòng gì đó cần làm thật, thì em đúng là đồ khờ chết tiệt!" anh cay nghiệt nói rồi đóng sầm cánh cửa và ra khỏi căn hộ cứ như anh không thể tin vào mình nếu ở thêm một phút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Almost Forever* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Trước sự ngạc nhiên của mình, Claire hết sức bận rộn trong suốt hai tuần tiếp theo nên không cảm thấy háo hức nhiều về việc chuyển tới Dallas. Tìm một căn hộ không dễ. Cô dành nhiều giờ đi xem các căn hộ rồi lại loại bỏ, tốn nhiều thời gian, lại thêm ở thành phố lạ lẫm, nhưng dù sao chẳng nữa cô cũng thấy vui vui trong việc này. Mẹ Alma một khi đã vượt qua cơn choáng bởi một cô con gái không còn ở trong vòng tay mình nữa, hăng hái xông vào việc tìm kiếm căn hộ với sự thích thú rõ rệt và dành nhiều ngày đi thăm Dallas với Claire, liên tục tìm ra bất cứ điểm rắc rối tiềm tàng nào trong một căn hộ. Claire để mẹ tiếp tục làm việc đó, buồn cười bởi năng lượng tràn ngập của bà. Thật kỳ cục là càng già dặn, cô càng gần gũi hơn với gia đình mình. Ở một vài điểm, vẻ đẹp và sự tự tin của họ đã không còn đe dọa cô nữa. Cô yêu họ và tự hào về tài năng của họ.

Ngay cả Martine cũng bị kéo vào cuộc săn lùng căn hộ và họ cùng nhau làm một danh sách những vị trí phù hợp nhất sau đó bắt đầu thu hẹp lựa chọn. Claire không thích những căn hộ cực kỳ hiện đại, bất chấp sự thuận tiện của chúng và dù vậy cô không thực sự nghĩ về việc thuê một ngôi nhà riêng, cuối cùng một ngôi nhà nhỏ bé ngăn nắp đã vượt lên những căn hộ. Tiền thuê nhà khá hợp lý bởi kích cỡ của nó. Việc chuẩn bị căn hộ sẵn sàng để Claire chuyển tới là kế hoạch chính của cả gia đình. Claire và bố cô son lại căn phòng thành màu trắng để chúng có vẻ rộng hơn, trong khi mẹ Alma và chị Martine mua vài tấm vải và rèm đã may cho vừa với kích cỡ khác thường của cửa sổ. Anh Steve đặt nhưng cái khoá mới cố định vào cánh cửa đó và khoá những cửa sổ lại, rồi lau chùi và đánh bóng những sàn gỗ kiểu cũ. Hai đứa trẻ Brad và Cassie nô đùa ở cái sân bé tí như con tem và thỉnh thoảng xuất hiện đôi bánh xăng ụch và Kool-Aid (đồ uống pha từ bột trái cây)

Vào ngày cô chuyển tới, cả ngôi nhà thật hỗn loạn, với những đồ gỗ và những cái hộp được chuyển vào bằng xe hai bánh, trong lúc cô, mẹ Alma và chị Martine cố xếp sắp mọi thứ cho có trật tự một chút. Bố Harmon và anh Steve đứng ngoài mọi quyết định, chỉ ở bên cạnh để giúp sức khi cần. Claire đang cúi đầu vào hộp sách thì một giọng lạnh nhạt từ cửa cất lên: "Liệu có cần thêm một đôi tay giúp sức nữa không ạ?"

Claire đột ngột căng người lên, mặt cứng lại khi cô cố đối phó với cách âm thanh của giọng anh tác động đến cô. Suốt hai tuần rồi Max lịch thiệp như người lạ, và cô đã bị tra tấn bởi cảm giác mất mát âm i. Sự rối loạn của việc di chuyển, những giờ khắc pha trộn giữa vui vẻ và thất vọng và sự mệt mỏi về thể chất do quá nhiều việc làm cho cô bớt suy nghĩ, nhưng vẫn có quá nhiều lúc cô ước mình chưa bao giờ phát hiện sự thật về anh, rằng nỗi đau và cơn giận sẽ mất đi. Khoảng cách giữa họ hai tuần qua cũng làm cô đau đớn, dù đã cố làm ngo. Tại sao giờ anh lại xuất hiện, bình thản tiến vào giữa dòng lộn tung phèo này với vẻ duyên dáng khó tả như thế?

Harmon rên lên, duỗi thẳng người. "Chúng ta chính là đang cần thêm một sự hỗ trợ tích cực nữa đấy. Nhắc đầu bàn kia lên, nó nặng đến cả tấn".

Max lách qua sân nhà hỗn độn giúp Harmon khênh cái bàn đặt vào nơi Claire chỉ. Alma lướt ra khỏi bếp và một nụ cười sáng rỡ nở trên khuôn mặt bà khi thấy Max. "Ồ, xin chào! Châu tinh nguyện hay bị bắt cóc đấy?" bà hỏi, đi tới ôm lấy anh.

"Cháu tinh nguyện. Bác biết người ta nói gì về lũ chó điên và đàn ông Anh mà" (chỗ này lười tra quá, ss nào giúp hộ cái), anh cười khi đáp lại cái ôm của bà.

Claire quay trở lại cái hộp sách cô vừa dỡ ra, một nếp hằn nhẹ làm tối đi đôi mắt cô. Cô vẫn chưa nói với mẹ Alma về hoàn cảnh khiến cô tới Dallas, nhưng cô không nghĩ gia đình mình còn tiếp tục liên hệ với Max nữa. Có lẽ Martine đã tiết lộ điều gì đó, nhưng Claire không biết và cũng không muốn hỏi. Alma có còn thân thiện như thế với Max nếu bà biết sự thật không? Điều này hơi khó xử. Họ biết Max là Max Benedict, nhưng anh ta thực sự là

Max Conroy. Cô có nên để họ tiếp tục nghĩ đó là tên anh hay giới thiệu lại đây? Cô phải nói gì nhỉ? "Conroy là họ thật của Max, đôi lúc anh ấy chỉ dùng Benedict như biệt hiệu thôi". Cô nghĩ Hoa hậu ứng xử chắc cũng không xử lý được tình huống đặc biệt này, nên quyết định không nói gì.

Anh dễ dàng hoà nhập với gia đình cô, cười đùa và nói chuyện thoải mái như trước đây. Họ không biết rằng sự ăy ăy chỉ che đậy cho năng lực điều khiển người khác trong tính cách thực của anh. Cô nhìn anh, nhưng không nói gì ngoại trừ trả lời những câu hỏi trực tiếp, và cô cảm thấy anh cũng đang quan sát mình. Cô đã nghĩ là anh bỏ cuộc, nhưng giờ cô nhớ đã nói với Martine là anh thậm chí không quen với từ này. Anh không bao giờ bỏ cuộc cả. Anh chỉ chờ đợi thôi. Anh bình thần ghi số điện thoại chưa đăng ký của cô, copying it off the telephone, và khi nhìn lên thấy cô đang soi mình, anh nhướn mày trong một lời mời thăm lặng để cô gây sự về chuyện này. Claire chỉ quay đi tiếp tục những việc lật vật khác của mình. Tấn công anh ta lúc này về chuyện số điện thoại sẽ khiến cô trông như một kẻ bạc ác, sau khi anh đã làm việc mệt mỏi suốt cả ngày giúp cô ổn định.

Khi mọi thứ được xếp vào đúng chỗ thì đã muộn và mọi người ngáp ngáp dài. Gia đình cô chọn ở lại trong một nhà nghỉ và lái xe trở về Houston sáng hôm sau thay vì cố lái cả một đoạn đường dài về thành phố ngay tối đó. Dù sao Claire cũng thấy mình đang vẫy tay tạm biệt cả nhà từ hiên ngôi nhà mới, Max đứng cạnh cô cứ như anh ta thuộc về nơi đó.

"Tại sao anh lại đến đây?", cô hỏi nhỏ, nhìn ánh đèn hậu khuất dần cuối phố. Đêm ẩm áp nghe rõ tiếng côn trùng kêu rả rích và tiếng lá xào xạc trên những cành cây gió thổi nhẹ xung quanh họ, nơi chỉ một lát trước đây thôi còn rộn rã tiếng cười, tiếng náo loạn âm ỉ và những tiếng hét nồng nhiệt "Chào nhé. Hãy chăm sóc bản thân. Mai bố mẹ sẽ gọi lại cho con!"

"Để giúp em xếp đồ", anh nói, giữ cánh cửa mở khi cô trở vào nhà. Cô không tin cái giọng ôn tồn của anh chút nào. "Và để chắc là em thoải mái. Không có gì xấu xa ngoài chuyện đó đâu".

"Cảm ơn vì đã giúp đỡ"

"Anh luôn sẵn lòng. Còn chút cà phê nào trong ấm không?"

"Tôi nghĩ là có, nhưng giờ chắc là không uống được nữa. Dù sao anh đã uống quá nhiều cà phê rồi", cô nói mà không nghĩ ngợi gì cả, cô đi vào bếp đổ hết cà phê cũ đi. Anh ngăn lại khi cô bắt đầu pha ấm mới.

"Em đúng đấy. Anh không muốn uống cà phê nữa", anh nói, nhắc cái ấm khỏi tay cô vào đặt vào bồn rửa. Tóm lấy khuỷu tay cô, anh kéo cô quay lại đối mặt với anh. "Điều anh muốn là cái này".

Tay anh vòng quanh eo cô, kéo cô dựa sát vào mình, và anh cúi đầu. Miệng anh áp vào miệng cô và mùi vị nóng bỏng đậm đà của anh tràn ngập cô, anh hôn cô với khao khát dữ dội, sâu lắng đến lúc con ham muốn đau đớn bắt đầu cuộn lên trong thân thể cô. Cả nỗi tức giận và hoảng hốt bởi anh có thể khơi lên ham muốn trong cô quá dễ dàng như thế khiến cô giật ra khỏi anh và đẩy vào vai anh, cảm nhận những cơ bắp vạm vỡ dưới lòng bàn tay mình.

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh để cô đi một cách dễ dàng, thả cô ra và bước lùi lại. Mắt anh ngập vẻ hải lòng, cứ như anh chỉ chứng minh điều gì đó với bản thân mình. Anh chắc phải cảm nhận được sự hưởng ứng từ cô, bởi trong khoảnh khắc ngắn ngủi, cô không thể ngăn mình tan chảy vào anh, thân thể cô tìm kiếm anh.

"Tôi ước gì anh không đến" cô thì thầm, đôi mắt tối sẫm dán chặt vào anh. "Tại sao anh lại dính dáng tới gia đình tôi? Tôi biết nói với họ thế nào rằng anh rốt cuộc không phải là Max Benedict?"

"Em không cần nói gì cả, cả nhà biết hết rồi. Anh đã giải thích chuyện đó với mẹ em".

Sững sờ, Claire nhìn anh trân trối. "Cái gì?", cô lắp bắp. "Tại sao? Anh nói với bà lúc nào? Anh nói cái gì?"

Anh trả lời nhẹ nhàng thoải mái. "Anh nói với bà là việc công ty anh mua lại Bronson Alloys làm mối quan hệ của chúng ta phức tạp, nhưng anh chuyển em tới Dallas để chúng ta vẫn được ở cùng nhau và có thể giải quyết vấn đề đó".

Anh khiến mọi chuyện nghe thật đơn giản, cứ như là anh chưa từng bỏ rơi cô sau khi lấy được thông tin anh cần. Thực sự anh không mong cú điện thoại đó buộc anh phải trở lại Dallas, nhưng đúng là anh đã không hề cố gắng liên lạc với cô sau đó, đến lúc tiến trình thực tế của vụ chuyển giao buộc anh trở lại Houston. Giờ đây, trong kiểu cách ngạo mạn điển hình, anh ta tin rằng mọi chuyện cần làm chỉ là chuyển cô tới Dallas và "những rắc rối" sẽ được giải quyết.

Biểu hiện của cô không rắc rối như vậy, mà quá dễ đoán với mọi nghi ngờ và tổn thương anh đã thấy, buộc anh phải kháng cự lại thôi thúc kéo cô vào lòng và bao bọc cô trong vòng tay mình. Max chưa bao giờ biết đến thất bại với người phụ nữ anh muốn. Họ dễ dàng đến trong vòng tay anh và vào giường anh, và họ luôn quá dễ đoán. Thật mỉa mai là Claire, người phụ nữ duy nhất anh không thể hiểu được dễ dàng, lại là người phụ nữ anh muốn thật nhiều, nhiều hơn anh từng mơ có thể muốn một phụ nữ đến thế. Anh không đoán được cô đang nghĩ gì, hàng rào phòng thủ của cô quá mạnh, tính cách cô quá phức tạp. Mỗi cái nhìn vào bên trong người phụ nữ này mà anh có được chỉ khiến anh khao khát khám phá cô nhiều hơn, vào sâu tâm trí cô hơn. Nhìn cô lúc này, với áo quần nhàu nhĩ bởi lao động suốt cả ngày, tóc lộn xộn tuột ra khỏi búi, khuôn mặt không trang điểm và đôi mắt sẫm mọng mà đầy đau khổ và do dự, Max thấy điều gì đó nhói lên trong ngực.

Anh đã yêu cô mất rồi.

Sự thú nhận này làm anh sững sờ, dù lúc này anh đã công nhận điều đó, anh biết cảm xúc ấy đã ở đó từ lâu. Anh đã gọi nó là sự cuốn hút, ham muốn, thậm chí là thách thức và đó là tất cả những thứ đó, và còn nhiều hơn. Trong tất cả những phụ nữ trên thế giới này, anh chưa từng yêu bất kỳ một nhan sắc mềm mại, sẵn lòng nào, những người đã chia sẻ chiếc giường với anh, và làm bất kỳ chuyện gì vì anh. Thay vào đó, một phụ nữ khó gần, xa cách, nhưng cực kỳ dễ tổn thương làm anh cảm thấy như nổ tung vì vui sướng nếu cô mỉm cười với anh. Anh muốn bảo vệ cô, anh muốn khám phá mọi chiều

sâu còn ẩn giấu trong tính cách cô, anh muốn đánh mất mình trong nỗi đam mê vỡ vụn và không thể đoán trước mà cô đem lại.

Claire lảng xa anh, chà xát cổ một cách mệt mỏi và không thấy vẻ kìm nén trên khuôn mặt anh. "Anh giải thích việc thay đổi họ thế nào?"

Mất cả phút anh mới tỉnh lại và nhận thức điều cô hỏi. "Anh đã nói sự thật, là anh đã tìm kiếm vài thông tin và không muốn Bronson biết nhân dạng thật của mình".

Claire nghĩ mẹ Alma đã bị Max mê hoặc nên bà muốn tin mọi điều anh hỏi. "Thế mẹ nói gì?"

Một nụ cười tàn thương kéo nhếch khoé miệng Max khi anh nhớ chính xác điều Alma đã nói. Quý bà này thật biết dùng từ dù anh không thể nói với Claire những gì mẹ cô đã nói: "Nếu cậu làm con gái ta đau lòng, Max Benedict, hay Conroy, hay bất cứ ai cũng vậy, ta sẽ moi ruột cậu ra làm nịt tất đấy!" (ặc ặc). Claire dường như không nhận ra cả gia đình bảo vệ cô dữ dội đến thế nào.

Anh chỉ nói: "Bà hiểu", ngắm Claire khi cô lùi xa hơn, tiếp tục mở rộng khoảng cách giữa họ. Cô thật cảnh giác!

"Tôi chắc mẹ đã làm thế", Claire thờ dãi.

Max vội vã khép lại khoảng cách giữa họ, những sai chân nhanh nhẹn đưa anh tới bên cô. Claire nhìn lên, run rẩy bởi những cử động bất chợt của anh, rồi kêu lên yếu ớt khi anh đặt tay lên eo cô và nhấc cô lên để mắt cô ngang với anh. "Phải, mẹ em hiểu. Thật tiếc là em lại không!", anh thì thào, rồi đặt miệng anh lên miệng cô.

Có một tiếng thét nhỏ tuyệt vọng sâu trong tâm trí cô. Làm sao cô kiểm soát được bản thân nếu anh cứ hôn cô thế này? Đặc biệt những nụ hôn như thế, sâu, khao khát, cứ như anh không thể thương thức cô đủ. Mỗi anh thả môi cô ra và trượt xuống cổ họng, bậm vào da cô khi chúng lướt xuống. Anh ôm cô chặt tới mức tay anh làm cô đau và cô không quan tâm. Mắt cô khép chặt và nước mắt dâng đầy bờ mi.

"Tại sao anh vẫn làm thế với em?" cô khóc thật. "Có phải anh chỉ đuổi theo những gì bỏ chạy? Có phải bởi em đã nói nói với anh hãy để em yên, điều đó xúc phạm lòng tự hào của anh?"

Anh ngẩng lên, mắt cháy lên ngọn lửa xanh biếc. Anh thờ nặng nhọc. "Đó là điều em nghĩ à? Rằng cái tôi của anh lớn tới mức không chịu nổi việc một phụ nữ cho anh ra rìa?"

"Phải, đó là điều em nghĩ! Em chỉ là một thách thức đối với anh, không gì khác !"

"Chúng ta đã đốt cháy nhau trên giường, đàn bà ạ, và em nghĩ rằng đó chẳng là gì ngoài thoả mãn cái tôi của anh?" Anh đặt cô xuống, tức điên lên vì cô tiếp tục giải thích những hành động của anh một cách xấu nhất.

"Chính anh bảo em! Em không hiểu anh chút nào! Em nghĩ anh là một quý ông, nhưng thực sự anh lại là một kẻ hoang dã trong bộ tuxedo, phải không? Bản năng của anh là chiến thắng, không quan tâm đến việc phải tàn nhẫn thế nào để đạt được điều anh muốn?"

"Rốt cuộc thì em hiểu anh khá rõ đấy", anh dần từng tiếng. "Anh theo đuổi điều anh muốn, và anh muốn em".

Claire rùng mình, hoảng hốt bởi vẻ khắc nghiệt trên mặt anh. Lầm bầm chữ thề trong hơi thở, anh lại ôm cô trong vòng tay lần nữa, giữ đầu cô ngả trên ngực anh, ngón tay anh xục vào mái tóc mềm. "Đừng e sợ anh nữa, tình yêu ạ", anh nói khẽ. "Anh không làm em đau đâu. Anh chỉ muốn chăm sóc em thôi".

Như cái gì? Như nhân tình nhân ngẫu à? Cô mù quáng lắc đầu, cử động này bị hạn chế bởi cái cách anh ôm cô vào ngực.

"Em sẽ lại tin anh thôi, anh hứa". Anh thì thào những từ ấy vào tóc cô, và tay anh trượt xuống ghì lấy lưng cô. Claire thấy tay mình bấu vào áo sơ mi của anh và cô dính vào anh thay vì cố đẩy anh ra. "Anh sẽ làm em tin tưởng anh, tình yêu ạ. Chúng ta sẽ hiểu nhau, chúng ta có thời gian mà. Sẽ không còn mặt nạ nào giữa chúng ta nữa".

Anh cúi đầu và lại hôn cô và lúc này sự tự chủ của Claire không còn đủ mạnh mẽ để ngăn cô đáp trả anh. Mù quáng cô nhón chân lên, áp sát vào anh, miệng cô mở ra dưới sự thăm dò của lưỡi anh. Cô sẽ vẫn mắc những sai lầm ngớ ngẩn bất cứ nơi nào liên quan tới Max, và lần gần nhất là ý tưởng cô có thể giữ anh cách xa. Run rẩy bởi tình yêu và nỗi đau hoà trong một mớ hỗn độn, cô để sự thích thú tràn ngập cơ thể, bởi không thể làm gì để dừng lại nữa. Tay anh đặt trên cúc áo cô và cô cũng không làm được gì để ngăn lại, cô run lên, đau đớn chờ cái vuốt ve của anh, thân thể cô khao khát hơi ấm và sức mạnh của anh. Rồi những ngón tay của anh trên người cô, trượt vào bên trong chiếc áo mở để bao trọn lấy phần da thịt trần trụi căng phồng và một luồng điện chạy thẳng từ cái đỉnh nhỏ săn cứng xuống thẳng dưới thắt lưng.

"Anh biết em mệt, nhưng anh không phải là một quý ông lịch thiệp, biết hy sinh", anh nghiệt ngã nói, ngẩng đầu nhìn cô. "Nếu lúc này em không ngăn anh lại, thì tối nay anh không rời đi đâu".

Cô không thể từ chối chuyện này, ngay cả vì bản thân mình. Anh đang trao cô cơ hội cuối cùng để cân nhắc kỹ. Trong một khoảnh khắc, cô gần như kéo đầu anh xuống mình, rồi ý thức trở lại và cô đẩy vào cánh tay anh đến khi chúng rời khỏi người cô. Ngón tay cô lay bầy và cô không dám nhìn anh khi vụng về cài cúc áo đến lúc thân mình được che phủ trở lại.

"Cảm ơn", cô nói ám chỉ điều này. Cô cảm thấy bị bóc trần và tổn thương, bởi sự tự chủ của anh đã cho cô cơ hội để nghĩ lại, còn cô thì chẳng làm được gì nữa, và anh biết điều này.

Chính anh đã đề nghị nhưng điều đó không giúp con thất vọng điên cuồng xuyên suốt thân thể. Anh nhìn chăm chăm xuống cô. "Đừng cảm ơn anh vì đã là một thằng khờ ngu dại chết tiệt", anh nói, giọng dữ tợn vì cấu kính. "Anh phải ra khỏi đây trước khi đổi ý. Hãy chuẩn bị sẵn sàng vào sáu rưỡi tối mai. Anh sẽ đón em đi ăn".

"Không, em không nghĩ..."

"Được rồi" anh cắt ngang, ôm cầm cô trong tay. "Đừng nghĩ ngợi, và trên hết, đừng tranh cãi với anh lúc này. Anh muốn em quá nhiều tới mức đau đớn. Anh sẽ ở đây lúc sáu rưỡi, nếu em muốn ra ngoài, chuẩn bị sẵn sàng. Nếu không, chúng ta sẽ ở lại đây. Quyền lựa chọn là ở em".

Cô ngậm ngay miệng lại. Tính khí anh thật đáng sợ, mắt anh lấp lánh. Anh hôn cô lần nữa rồi đường hoàng ra khỏi nhà.

Khi anh đi khuất, ngôi nhà âm vang một cách lạ lẫm. Cô khoá cửa, kiểm tra mọi cửa sổ để chắc chắn chúng đã khoá chặt, rồi đi tắm và chuẩn bị đi ngủ. Tất cả đồ đạc đều quen thuộc và chiếc giường này cô đã ngủ trong suốt năm năm, nhưng cô nằm tỉnh rụi nhìn chăm chăm vào bóng tối. Chính suy tư chứ không phải sự xa lạ với xung quanh đã làm cô mất ngủ. Tại sao anh lại cho cô cơ hội dừng lại? Anh đã nói rằng anh không quý phái lần biết hy sinh, nhưng anh đã có một lời đề nghị đầy hy sinh. Anh có thể đưa cô lên giường, cả hai đều biết thế. Anh đã ham muốn cô, chẳng có bí mật nào trong cách phần nam tính của anh thúc vào cô để cô cảm nhận sự kích động của mình. Vậy tại sao anh lại cho cô cơ hội cuối cùng để ngừng lại.

Nỗi đau vặn xoắn trong ngực cô. Ai mới là kẻ ngốc nhất đây? Anh, vì đã cho cô cơ hội dừng lại hay chính cô, bởi đã tận dụng cơ hội đó? Anh đã làm cô tổn thương và cũng làm cô tức điên đến mức muốn ném mọi thứ vào anh, nhưng không điều gì có thể làm cô thôi yêu anh. Cô muốn bám vào con giận dữ, sử dụng nó vừa như một vũ khí vừa như hàng rào bảo vệ chống lại anh, nhưng cô có thể cảm thấy nó ngày càng rút khỏi cô và để cô tổn thương trước sự thật. Cô vẫn yêu anh, dù điều gì xảy ra chẳng nữa, ngay cả nếu anh muốn cô chỉ cho một cuộc tình ngắn ngủi, cô vẫn yêu anh. Với nhận thức đó, cô cảm thấy hàng rào phòng thủ cuối cùng đã vỡ vụn trong lòng.

Chẳng có gì xảy ra theo cách cô dự định. Cô không định ra ngoài với Max nữa, cô định làm việc và phớt lờ anh, nhưng anh không cho cô lựa chọn. Anh vẫn tiếp tục mọi thứ và với hàng rào phòng thủ đã sụp đổ, cô hoàn toàn bất lực trong chuyện này. Mọi dự định của cô đã tiêu tan cùng với con giận dữ. Cô không còn xây dựng kế hoạch hay thiết lập một dự định nào nữa. Tất cả mọi chuyện có thể làm là đối mặt với sự thật là cô yêu anh, và tận dụng từng ngày khi nó đến.

Claire căng thẳng tới mức đánh rơi cả những cái cặp cô đang dùng để cuốn tóc lên. Đây là ngày đầu tiên làm công việc mới, và Max lại đưa cô đi ăn tối nữa. Cô cần tập trung vào công việc, nhưng cô vẫn nghĩ về Max. Anh chỉ là không thể rời khỏi tâm trí cô.

Cái cặp lại rơi khỏi ngón tay run rẩy, và cô lẩm bầm sốt ruột "chết tiệt!" khi cúi xuống nhặt. Cô phải bình tĩnh lại, nếu không hôm nay sẽ là thảm họa.

Cuối cùng cùng cô ghim tóc lại chắc chắn, cuống cuống liếc vào đồng hồ cô đặt trên chiếc áo khoác tiếp với cái váy xám, chớp lấy ví và chạy vội khỏi nhà. Cô không chắc chắn mất bao lâu mới tới được toà nhà văn phòng Spencer-Nyle trong tình trạng giao thông lúc sáng sớm, nên cô cần thận dành thêm 15 phút, rồi dùng hết cả thời gian đó nhặt cặp tóc. Thật ấn tượng làm sao khi đi muộn trong ngày làm việc đầu tiên!

Nhưng cô vẫn đến sớm năm phút, và người lễ tân mỉm cười chỉ cô tới văn phòng của Theo Caulfield ở tầng năm. Một người đàn ông cao, ngăm đen với khuôn mặt như đá granit tỉnh cờ dừng lại, đôi mắt đen nhìn Claire. Cô cảm thấy cái nhìn chăm chú của anh và vội nhìn lảng đi chỗ khác. Anh có vẻ quen quen, nhưng cô chắc mình chưa bao giờ gặp người này. Có vẻ quyền lực hiển hiện ở anh, và người lễ tân trở nên căng thẳng rõ rệt khi nhận ra người đàn ông này đang lắng nghe.

"Cô là Claire Westbrook?", anh đột ngột hỏi, đi tới bên Claire.

Sao anh ta lại đoán được nhỉ, trừ phi anh là Theo Caulfield? Cô nhìn lên anh, cảm thấy mình bé nhỏ bởi tầm vóc to lớn của anh mặc dù cô đã đi đôi giày cao tới 10 phân, cô hy vọng anh không phải là xếp mới của cô. Anh không phải là người dễ chịu khi làm việc cùng. Bởi anh cũng làm cô căng thẳng, cô lại phản ứng bằng cách trốn sau cái mặt nạ điềm tĩnh thường lệ.

"Đúng vậy".

"Tôi là Rome Matthews. Tôi sẽ chỉ đường tới văn phòng cho cô và giới thiệu cô với Caulfield. Xin chào, Angie", anh nói với cô lễ tân khi đưa Claire đi.

"Xin chào, ông Matthews", cô lễ tân lẩm bầm sau lưng anh.

Tên anh cũng quen quen. Claire liếc trộm lên khuôn mặt như tạc về cương nghị, gần như khắc nghiệt và trí nhớ dội lên. Ảnh anh ở bên cạnh Max trong bài báo cô đã đọc, khi cô phát hiện ra nhân dạng thật của Max. Anh là phó chủ tịch điều hành và là cánh tay phải của Anson Edward, được chọn lựa là người kế vị của ông. Sao anh ta lại biết tên cô nhỉ và tại sao anh ta lại đưa cô tới văn phòng một cách cá nhân như thế?

Dù là lý do gì, anh ta không hề có ý định giải thích. Anh hỏi những câu lịch thiệp xem cô có thích Dallas không, cô đã thu xếp cuộc sống ổn thoả chưa, nhưng cô có thể cảm thấy anh ta đang quan sát mình. Tay anh đỡ khuỷu tay cô và cô lấy làm lạ bởi sự đụng chạm nhẹ nhàng ấy.

"Đây rồi", anh nói, giữ cô dừng lại và đưa tay ra mở cửa. "Cô biết đấy, cô sẽ rất bận rộn. Hôm nay người tiền nhiệm của cô được chuyển tới công việc mới, nên cô tự xoay sở một mình vậy".

Claire nghĩ về việc chạy trốn khi còn có thể, nhưng một người đàn ông từ phòng trong bước ra khi nghe thấy giọng họ, và cô mắc kẹt. Cô nhẹ cả người bởi Theo Caulfield là một người đàn ông bình thường, xương xương, tầm tuổi trung niên, không có uy lực đáng sợ như Rome Matthews. Ông ấy dường như cũng căng thẳng với sự hiện diện của người đàn ông này và nhẹ cả người khi màn giới thiệu ngắn gọn đã xong và vị phó chủ tịch điều hành đi khỏi văn phòng riêng của ông.

Cô nhẹ nhõm bởi nhiệm vụ của cô chỉ là những công việc thường nhật và cô nhanh chóng bắt tay vào việc. Theo Caulfield ít nói và cẩn thận, nhưng không quan trọng hoá vấn đề. Cô nhớ Sam, nhưng ông vui sướng khi trong phòng thí nghiệm hơn bất cứ lúc nào ở văn phòng. Có lẽ việc chuyển giao công ty này là tốt nhất cho ông, cũng như cho công ty.

Max gọi cho cô ngay trước khi ngày làm việc kết thúc- lần duy nhất cô nghe thấy tiếng anh- để bảo cô ăn mặc bình thường để đi ăn tối. Claire vội vã trở về căn nhà nhỏ của mình, sợ rằng anh sẽ coi việc cô chưa sẵn sàng khi anh tới là dấu hiệu cô muốn ở nhà. Ăn mặc bình thường là bình thường thế nào nhỉ? Cô chọn cách an toàn với một chiếc váy và áo giản dị và một đôi giày đế bằng và chờ mở cửa trước khi anh kịp gõ.

"Chúng ta đi đâu đây?" cô hỏi, ngắm cái quần và chiếc sơ mi lụa cô mở cửa anh.

"Chúng mình sẽ ăn tối với vài người bạn" anh nói, kéo cô vào lòng hôn nhẹ. "Hôm nay thế nào? Có rắc rối nào xảy ra không?"

"Không, công việc chẳng có gì khó khăn cả. Nó chỉ là những việc thư ký bình thường thôi".

Max hỏi cô vài câu về ngày làm việc, làm cô xao lãng. Cô vẫn lạ lẫm với thành phố này, nên không quan tâm họ sẽ tới đâu, đến lúc cô thấy họ đã trong khu dân cư. "Chúng ta ở đâu đây?" cô hỏi.

"Gần tới rồi".

"Gần tới đâu chứ!"

"Nhà Rome. Chúng ta sẽ ăn tối với anh ấy và vợ, Sarah".

"Cái gì?", Claire hỏi khề. "Max, anh không thể chỉ đưa em tới nhà ai đó khi họ không mời em!" Và lại chính là nhà Rome Matthews chứ không phải ai khác. Cô không thoải mái với anh ta. Anh ta là người đàn ông uy lực nhất mà cô từng thấy.

Nhìn anh có vẻ buồn cười. "Họ đã mời em. Sarah bảo nếu không đưa em đến cùng anh tối nay, thì đừng có đến". Có một vẻ trêu mến không thể nhầm lẫn trong giọng anh. Anh rẽ vào đường có các ngôi nhà lô nhô theo phong cách Tây Ban Nha và Claire căng người lên.

Anh đặt tay lên lưng cô khi họ đi trên con đường lát gạch tới cửa trước, và nếu không có áp lực sau lưng, thì Claire đã quay lại và chuồn thẳng. Anh bấm chuông và chỉ một lát chính Rome Matthews ra mở cửa.

Claire nhìn chăm chăm, hoàn toàn không nhận ra nhà điều hành đầy quyền thế trong người đàn ông đang đứng đó, trong chiếc quần jean bó khít ôm lấy đôi hông và đôi chân mạnh mẽ và chiếc áo phông đỏ. Mặt anh vô cùng thoải mái, có một vẻ thích thú trong đôi mắt đen. Thậm chí còn buồn cười hơn bởi anh bế một đứa bé chập chững nựng nịu trong một vòng tay mạnh mẽ và một bé gái nhỏ xíu trong tay kia. Dù sao chẳng nữa Claire cũng không thể hình dung anh như một người đàn ông của gia đình, đặc biệt với những đứa trẻ bé xíu như vậy. Rồi mắt cô bị hút về hai đứa bé và cô lẩm bầm đầy khao khát. "Hai bé xinh quá", cô tự động giơ tay ra. Cả hai đứa trẻ có mái tóc và đôi mắt đen của bố và làn da màu ôliu, với đôi má hồng rực thật xinh mà chỉ bọn trẻ mới có được. Hai cặp mắt đen to tròn tò mò nhìn cô chăm chú, rồi bé trai cười nựng nịu và nhào khỏi vòng tay của bố, hướng tới cô, đôi tay bụ bẫm chìa ra.

"Cảm ơn", Rome nói, sự thích thú của anh tăng lên và Claire đỏ bừng mặt. Cô ôm cậu bé, yêu cái cảm giác cơ thể bé xíu cứng cáp ngo ngoáy trong lòng. Bé thơm mùi phấn và cô muốn vùi mặt mình vào cái cổ nhỏ mập mập ấy.

"Cháu tới đây, bé yêu", Max nói, chìa tay ra với bé gái và bé cũng cười rúc rích, bỏ rơi luôn bố. Cô bé ôm quanh cổ Max và hôn má anh. Max đặt bé thoải mái trong vòng tay và bế vào nhà, vẫn đặt tay kia trên lưng Claire.

"Cái thùng bé xíu mà cô đang bế tên Jed", Rome nói, đưa tay cù cậu con trai. "Còn kẻ ve vãn đang bám quanh cô Max là Missy. Cháu ba tuổi và Jed vừa một tuổi."

Claire dịu dàng xoa lưng đứa bé, và bé trai rúc vào lòng cô cứ như biết cô cả đời rồi vậy. Bé nặng khó tin, nhưng cân nặng của bé rất dễ chịu trong vòng tay cô. "Cháu yêu", cô nựng nịu, hôn vào mái tóc đen mềm mại.

Max nhìn lên từ trò chơi với Missy và mắt anh long lanh khi nhìn Claire đùa với đứa bé.

Một tiếng cười trầm trầm vang tới chỗ họ và Claire quay lại khi một phụ nữ mảnh dẻ, tao nhã với mái tóc vàng sáng bước vào phòng. "Tôi là Sarah Matthews", người phụ nữ nồng nhiệt nói và Claire nhìn vào khuôn mặt trong sáng, bình lặng nhất cô từng thấy. Sarah Matthews đáng yêu và mảnh mai và khi chồng cô nhìn cô, có một biểu hiện trong đôi mắt đen khiến Claire muốn ngoảnh đi cứ như cô đã thấy điều gì cực kỳ riêng tư vậy.

"Sarah, đây là Claire Westbrook", Max nói, tay anh ấm áp trên cánh tay Claire.

"Chị có những đứa con thật xinh", Claire chân thành nói và Sarah sáng bừng niềm tự hào.

"Cảm ơn. Chúng còn bé quá. Các bạn đến làm Rome được xả hơi chút xíu rồi", Sarah trả lời, liếc chồng trêu chọc. "Bọn trẻ luôn phát cuồng lên khi anh ấy về nhà, đặc biệt là Jed".

Lúc ấy Jed đang say sưa nằm trong lòng Claire, và Rome cười với con. "Nó không thể cưỡng lại một phụ nữ đẹp. Nó là kẻ tán tỉnh ghê gớm nhất đây, chỉ trừ Missy thôi".

Missy hoàn toàn hài lòng trong tay Max, và Claire để ý về dịu dàng khi anh chơi với bé cùng khả năng bình tĩnh nữa. Cô đã thấy sự khéo léo của anh khi chơi với bọn trẻ từ trước, ngay sau khi họ gặp nhau. Đó là lúc anh đùa với lũ trẻ nhà Marline tại bữa tiệc ngoài trời và cô đã yêu anh từ đó. Thật đơn giản, dễ dàng và không thể thay đổi.

"Thường thức sự bình yên đi" Sarah khuyên, cắt ngang suy nghĩ của Claire và Jed chọn đúng lúc đó để nhắc đầu khỏi vai Claire và nhìn xuống đồng hồ chơi vương vãi trên sàn. Với một tiếng lâu bầu, bé nhào khỏi tay cô. Claire hét lên kinh hoàng và chộp lấy bé và Rome cũng làm vậy, túm lấy con trai. Thở dài nhẹ nhõm, anh đặt đứa bé lên sàn. Hoàn toàn chú tâm vào đồ chơi, Jed chấp chững đi về phía chiếc xe tải nhựa màu đỏ mà bé chọn.

"Nó không hề đánh giá cao lực hấp dẫn và không hề sợ độ cao", Rome giễu. "Nó cũng khoẻ như một con la, không có cách nào bế được khi nó cương quyết muốn xuống".

"Bé làm em sợ chết khiếp" Claire hỏn hển.

"Nó làm tôi sợ từ lúc biết bò", Sarah nói, cười tủm tỉm. "Rồi nó bắt đầu tập đi khi mới tám tháng tuổi và mọi chuyện còn tệ hơn từ đó. Tất cả những gì có thể làm là chạy theo nó".

Không thể tin được là người phụ nữ mảnh dẻ này lại sinh được một cậu bé khoẻ mạnh cứng cáp như vậy, cậu con trai thể hiện rõ mọi dấu hiệu thừa hưởng từ tâm vóc của người cha. Lũ trẻ ít giống Sarah, ngoài trừ vóc dáng thanh nhả của Missy và nét gì đó trong khuôn miệng mềm mại của bé.

Đó thật là một gia đình dễ chịu, tràn ngập tiếng cười khanh khách của lũ trẻ vui sướng làm Claire quên bẵng là đã sợ Rome. Ở đây anh là một người chồng và một người cha, không phải một nhà điều hành. Hiển nhiên Max là bạn thân thường xuyên tới thăm họ, bởi lũ trẻ hằng hái treo lên anh khi chúng đã treo qua bố và anh không chỉ thoải mái với chuyện đó mà dường như còn thích nó.

Bọn trẻ được cho ăn và đặt vào giường, rồi người lớn mới ngồi ăn tối. Claire không nghĩ cô thích buổi tối nào hơn thế. Cô thậm chí không có lại khi Rome trêu. "Tôi phải đến xem cô sáng nay" anh nói, cái miệng cứng rắn nhếch lên thích thú. "Sarah chết đi được vì tò mò".

"Tôi không tò mò! Max đã nói hết với tôi về cô rồi", Sarah nói với Claire "Đó là sự tò mò của giới đàn ông mà Rome muốn thoả mãn thôi".

Rome nhún vai trể nải, mỉm cười khi nhìn vợ. Claire tự hỏi Max đã nói gì về cô và tại sao anh lại kể về cô như vậy. Cô liếc anh và đỏ bừng mặt khi thấy anh đang ngắm cô chăm chú.

Khi Max lái xe đưa cô về nhà thì đã muộn. Và Claire ngái ngủ cuộn tròn trong góc ghế. "Em thực sự thích họ", cô thì thầm. "Em không tin được anh ấy cũng là người đã làm em phát sợ sáng nay".

"Sarah đã thuần hoá anh ấy. Cô ấy thanh thản, trầm tĩnh khó tin".

"Họ thật hạnh phúc, phải không?"

Giọng Max hơi thô ráp. "Phải, họ đã vượt qua được những thời điểm khó khăn. Nếu họ không yêu nhau nhiều đến vậy thì họ không làm được điều này. Rome đã kết hôn một lần trước đây và có hai con. Nhưng vợ cũ anh ấy và hai bé trai chết trong một tai nạn xe hơi. Anh ấy đau đớn cùng cực vì chuyện đó".

"Em hình dung được" Claire nói, con đau giằng xé cô. Cô chưa bao giờ được ôm con mình. Nó đã biến mất ngay trước khi cô có thể làm được nhiều hơn là chỉ mơ về sự tồn tại của nó. Sẽ thế nào nếu như hai đứa con cô bị cướp đi theo cách bi thảm như vậy? Cô nghĩ về cách Jed rúc vào lòng mình và nước mắt nóng bỏng mắt cô. "Em cũng mất đứa bé. Ngay trước khi ly hôn", cô nói khẽ. "Và mất đứa bé gần như giết chết em. Em vô cùng muốn có bé".

Đầu của Max giật mạnh và anh nhìn cô chăm chăm trong ánh sáng lung linh mờ ảo của những đèn đường họ đi ngang qua. Một con ghen dữ dội choán lấy anh bởi cô đã có thai và đó không phải là con anh. Anh muốn cô mang con mình, anh muốn con của anh cũng là con của cô. Cô là một người mẹ bẩm sinh, quá yêu thương trẻ nhỏ và chúng cũng bám lấy cô một cách bản năng.

Khi họ tới nhà, anh đi vào trong nhà cùng cô và lặng lẽ khoá cửa lại. Claire nhìn anh, đôi mắt sẫm trở nên to hơn khi anh đi tới và nắm tay cô.

"Max?" Cô thì thầm, giọng run run.

Mặt anh vừa dịu dàng vừa hoang dại và mắt anh lấp lánh. Anh đặt tay cô quanh cổ mình rồi kéo cô lại gần áp suốt dọc người vào anh.

"Anh sắp đưa em lên giường, tình yêu của anh", anh êm ái nói, và một đợt thủy triều khoái cảm nóng rực chạy suốt thân thể cô với lời anh. Cô hít một hơi thở sâu và nhắm mắt lại, thời điểm phản kháng đã qua rồi. Cô yêu anh và lúc này cô nhận ra chính xác điều đó có nghĩa gì. Cô yêu anh quá mãnh liệt để giữ bất kỳ khoảng cách nào giữa họ.

Anh bế cô tới giường, và lúc này anh thật chậm rãi, dịu dàng, tận dụng thời gian để hôn và mon trón cô, khuấy động cô tới tình trạng kích thích cao độ trong lúc anh vẫn kiểm soát chặt chẽ cơ thể mình. Rồi anh nhẹ nhàng luồn vào bên trong cô và Claire kêu lên khi anh lấp đầy cô. Móng tay cô cắm vào lưng anh, hông cô uốn cong điên dại áp vào anh. Sự kiềm chế của Max vỡ tan và anh hét một tiếng khàn đục khi chộp lấy hông cô và bắt đầu lao vào trong cô. Nhu cầu điên cuồng, không thể kiểm soát bùng nổ giữa họ, giống hệt lần đầu. Họ không có nhau đủ, không thể gần gũi đủ, sự kết nối mãnh liệt và dữ dội như một cơn bão.

Trong lúc im lặng sau đó Max ôm cô sát vào người, bàn tay anh đặt trên bụng cô. Chuyện đó lại xảy ra và anh không hề hối tiếc. Người đàn bà này là của anh, anh không bao giờ để cô đi được. Cô dịu dàng và đáng yêu, nhạy cảm và tổn thương, dễ đau đớn. Anh sung sướng dành cả phần đời còn lại bảo vệ cô khỏi mọi đau đớn ấy, nếu cô ở lại cùng anh.

Claire nhìn bằng đôi mắt to, sâu thẳm khi anh chống khuỷu tay lên và nghiêng qua cô. Anh thật đàn ông và chưa bao giờ đàn ông hơn lúc anh hoàn toàn trần trụi, sức mạnh của cơ thể phơi bày. Cô đặt bàn tay lên đám lông nâu bao phủ ngực anh, dịu dàng ve vuốt. Anh đang nghĩ gì nhỉ? Anh là người nghiêm nghị, gần như lạnh lùng, đôi mắt xanh màu biển neho lại chỉ còn là một khe hẹp sáng rực và anh quá điển trai đến mức cướp hết cả hơi thở của cô.

"Có thể anh sẽ làm em mang thai tối nay", anh nói, ngón tay vuốt ve bụng cô. Claire nuốt nhẹ, mắt cô mở to. Tay anh trượt xuống sâu hơn chạm vào cô một cách thật mật thiết và tìm kiếm cô theo cách khiến những ngọn lửa chạy dọc các dây thần kinh của cô, làm cô uốn cong người và vặn xoắn lại dán vào những ngón tay anh. Anh nghiêng xuống sát hơn, miệng anh tìm kiếm môi cô. "Anh muốn làm em có thai", anh gầm gừ, suy nghĩ ấy gọi tỉnh đến nỗi cơ thể anh lại cứng lên một lần nữa. "Claire, em sẽ mang con của anh chứ?"

Nước mắt chảy thành những vệt sáng bạc dọc theo đôi gò má cô. "Vâng", cô nói khẽ, đưa hai tay lên ôm choàng lấy anh khi anh lăn trên người cô. Anh lại lao vào thật sâu bên trong cô và họ đắm đuối nhìn vào mắt nhau khi ân ái, cùng chuyển động và tìm thấy sự kỳ diệu không thể tin được. Nếu cô có thể có con của anh, cô sẽ không bao giờ đòi hỏi gì hơn nữa ở cuộc đời này. Cô chuyển động bên dưới anh. Cô cảm nhận, cô yêu, cô trải nghiệm và cô khóc.

Anh nằm bên trên cô, vẫn ở thật sâu trong cô, và hôn hết những giọt nước mắt. Sự thoải mái khó tin tràn ngập trong lòng. "Claire" anh nói, ôm khuôn mặt cô trong tay. "Anh chẳng nghĩ được gì ngoài việc chúng mình phải kết hôn thôi".

Bạn đang đọc truyện *Almost Forever* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Claire cảm thấy tim mình như đã ngừng đập, mọi thứ bên trong cô trở nên bất động, chờ đợi khoảnh khắc khi thời gian bắt đầu hiện hữu trở lại. Cô không thở được, không nói được, không cử động được. Rồi trái tim cô nảy khê, phục hồi lại chức năng của nó, giải thoát cô khỏi sự tê liệt tạm thời. "Cười ư?" cô thì thào.

"Mẹ anh sẽ sướng ngây ngất nếu em khiến anh trở thành người đàn ông đích thực" anh nói, ngón tay cọ cọ vào môi dưới của cô. "Em biết đấy, bà sẽ từ anh mất. Cười anh nhé, và có con của anh. Anh nhận thấy là anh quá mong muốn điều này, Khi anh nhìn em ôm Jed tối nay, anh đã nghĩ em trông tuyệt làm sao với một đứa trẻ trong vòng tay và anh muốn đó là con của anh".

Chẳng có gì về tình yêu trong lời cầu hôn của anh, nhưng Claire thấy không cần thiết. Cô có thể chấp nhận sự thật là anh không yêu cô, cô sẽ nhận bất cứ điều gì anh dành cho cô và làm mọi điều có thể để khiến anh hạnh phúc với quyết định của mình. Có thể cô nên kiêu hãnh hơn là chỉ ổn định vì điều gì đó mà lại không phải tình yêu, nhưng lòng kiêu hãnh không cho cô điều gì ngoài một chiếc giường trống trải và cuộc đời trống trải. Hạnh phúc mãi mãi chỉ là câu chuyện cổ tích mà thôi.

"Được thôi", cô nói khẽ.

Vai anh lỏng ra một chút và anh nhích ra để nằm cạnh cô, ôm cô sát vào mình. Tay kia lơ đãng vuốt ve bờ vai mịn mượt như sa tanh của cô và khuôn mặt điển trai đầy suy tư. "Điều đó có nghĩa em đã tha thứ cho anh phải không?"

Cô ước anh đừng hỏi chuyện này. Nó đã chạm vào vết thương còn chưa kín miệng, nhắc cô nhớ tới nỗi đau vẫn đang âm ỉ. Cô không muốn nghĩ về quá khứ, không phải lúc này, khi cô chỉ vừa đồng ý tiến một bước vào tương lai, một bước tiến làm cô hoảng sợ bởi nó quá lớn. Nếu Max chỉ như một người đàn ông bình thường có lẽ cô không cảm thấy do dự như vậy, nhưng Max khác thường về mọi mặt, và cô tràn đầy nghi ngờ là mình có thể làm cho anh hài lòng.

"Chắc là em phải vậy thôi, phải không?"

"Anh không bao giờ có ý làm em tổn thương. Anh chỉ muốn kết thúc phần công việc trong chuyện đó để có thể tập trung vào em. Anh đã muốn em một cách tuyệt vọng ngay từ đầu", anh giễu cợt thú nhận. "Em đập tan sự tự chủ của anh, nhưng điều đó là hiển nhiên, phải không?"

Đầu cô tìm được cái hõm trên vai anh và thoải mái rúc vào đó. "Tại sao lại là hiển nhiên".

Anh cười một tiếng ngắn. "Chết tiệt, em không tin là anh thường chiếm lấy phụ nữ trên một chiếc bàn trong sảnh đấy chứ? Em hôn trả lại anh và anh lập tức phát điên lên được. Anh không nghĩ được gì ngoài việc ở bên trong em. Cứ như bị cuốn đi bởi một cơn bão, không thể làm được gì ngoài việc tiếp tục .

Đối với cô cũng vậy, sự bùng nổ của mọi giác quan đã xoá sạch mọi thứ trên thế giới ngoại trừ khoảnh khắc ấy, người đàn ông ấy. Ký ức về lần ân ái đầu tiên sẽ làm cô đỏ mặt suốt phần đời còn lại, bởi cô không biết mình có khả năng đắm mê đến vậy. Từ đó cô luôn trông đợi sự cháy bùng bên trong

bất cứ lúc nào anh chạm vào cô.

Cô thờ dài, bất ngờ một môi tới mức không thể mở mắt được nữa. Max hôn cô rồi rời khỏi giường và đứng dậy. Claire mở choàng mắt, nhìn anh trong hoang mang khi anh tìm quần áo và mặc vào.

"Nếu em không nửa thức nửa ngủ thế này thì chúng ta đã lên kế hoạch cho đám cưới", anh nói, cúi xuống kéo chân quần quanh thân thể trần trụi của cô. "Nhưng em mệt rồi, chúng ta sẽ làm việc đó ngày mai vậy, quần áo của anh lại để ở nhà, nên tốt hơn cả là anh nên về".

Có một nghìn lẻ một vấn đề cần thực hiện, cả lớn lẫn bé nhưng cô không nghĩ được về chúng lúc này. Cô đang buồn ngủ díp mắt, cơ thể hoàn toàn thoải mái, và dù cô thất vọng vì anh không ở cả đêm cùng mình, cô nhận ra chuyện đó là không thực tế. Anh hôn cô, tay anh lướt trên người cô với vẻ sở hữu rõ rệt.

"Anh hy vọng em thích một đám cưới to", anh thì thầm.

Mắt cô chớp chớp "Tại sao?"

"Bởi hàng trăm người họ hàng nhà anh sẽ giận đến chết mất nếu không được mời tới đám cưới".

Cô cười khúc khích, rúc sâu hơn nữa vào giường. Max lại hôn cô lần nữa, miễn cưỡng rời khỏi cô tới mức anh đang nghĩ về việc mặc xác cái công việc chết tiệt và trèo lại vào giường với cô. Cô thật quá ấm áp, hồng hào và thư giãn, anh biết điều đó là bởi cuộc yêu đương vừa rồi. Không điều gì giống cái cảm giác anh chắc chắn là đã khiến cô thoải mái và cảm xúc của anh trải qua từ niềm kiêu hãnh tới sự sở hữu rồi kinh ngạc. Dưới tất cả những thứ đó là sự hài lòng sâu trong tận xương tủy anh. Bên dưới cái mặt nạ lạnh nhạt, tự chủ là một bản tính đam mê. Những người khác chỉ thấy cái vỏ, nhưng cô đã cháy lên vì anh với ngọn lửa ngọt ngào đã để lại những vết cháy sém trên trái tim anh và đóng dấu anh là của cô.

Cô vẫn ngủ, hơi thở êm ả, bình lặng. Nhìn cô lần cuối cùng, Max lặng lẽ tắt đèn và rời giường ngủ. Nhanh thôi họ sẽ chia xẻ một chiếc giường và một họ, và chiếc nhẫn của anh sẽ được lồng vào tay cô.

Khi cô tỉnh dậy sáng hôm sau, Claire sợ rằng tất cả chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ tuyệt vời nhưng không có thật. Max có thực đã hỏi cô cưới anh không hay trí tưởng tượng của cô đã vẽ ra giấc mơ hão huyền đó? Rồi cô cử động và giật mình nhận ra cô đang trần trụi, điều đó đưa những ký ức sáng rõ về đêm hôm trước. Anh đã yêu cô rồi hỏi cưới cô, và cô đã chấp thuận. Nỗi sợ hãi vẫn xoắn trong bụng cô. Sẽ thế nào nếu nó không diễn ra. Sẽ thế nào nếu họ kết hôn và anh nghĩ là cô không phù hợp. Sẽ thế nào nếu cô không làm anh hài lòng, như cô đã sai lầm với Jeff? Sẽ thế nào nếu anh đã hối tiếc vì cầu hôn cô? Đàn ông đôi lúc thốt ra những lời trong cơn hoang mang mà ngay sau đó họ lại ước là chưa bao giờ nói.

Chuông điện thoại reo vang bên cạnh làm cô giật mình suýt đánh rơi ống nghe khi vồ lấy nó. "Vâng, xin chào?"

"Chào em yêu", Max nói, giọng ấm áp và thân thiết. "Anh muốn chắc là em không ngủ quên. Tối qua anh đã quên đặt chuông báo thức khi về".

Dù anh không thể nhìn thấy được, một màu đỏ rực lan khắp thân thể cô và cô kéo cái chăn lên đến tận cằm. "Cảm ơn anh", cô nói, không nghe về lượng lực trong giọng mình.

Max dừng lại. "Tối nay chúng mình sẽ đi mua nhẫn cưới nhé? Em định gọi cho bố mẹ luôn hôm nay hay đợi đến khi về thăm họ vào cuối tuần?"

Claire nhắm mắt lại trong nỗi nhẹ nhõm bất ngờ bởi anh đã không thay đổi ý định. "Em sẽ gọi cho bố mẹ. Mẹ sẽ không tha thứ nếu em cứ giữ bí mật đến tận cuối tuần đâu".

Anh cười. "Y hệt mẹ anh. Tí nữa anh sẽ gọi cho mẹ ngay, chắc bà sẽ ôm điện thoại suốt cả ngày để gọi cho tất cả các gia đình họ hàng xa tít. Em nghĩ chúng ta có thể giải quyết việc này nhanh không? Theo tội nghiệp. Ông ấy vừa nhận em và giờ ông ấy sẽ phải tìm thư ký khác".

"Thư ký khác?" Claire nhắc lại trong ngạc nhiên.

"Tất nhiên. Em không thể tiếp tục làm thư ký của ông ấy sau khi chúng ta kết hôn. Tối nay chúng ta sẽ quyết định ngày tổ chức lễ cưới và em sẽ biết khi nào nên nộp đơn xin thôi việc. Hẹn gặp em tại cơ quan, tình yêu của anh, giữ gìn sức khỏe nhé.

"Vâng", cô nói, vẫn giữ ống nghe cả sau khi anh đã gác máy và tiếng điện thoại kêu vo vo trong tai. Từ từ cô đặt ống nghe, một nếp nhăn hằn giữa đôi lông mày. Anh đã mong cô thôi việc sau khi kết hôn ư?"

Cô vẫn bực về chuyện đó trong lúc tắm. Một mặt cô cũng thấy là chuyện cả hai đều làm thuê cho Spencer-Nyle là không khả thi, và bởi lương anh cao hơn cô nhiều nên việc cô nghỉ làm là hợp lý. Mặt khác, cô đã vật lộn nhiều năm để xây dựng sự độc lập cho riêng mình và việc tiếp tục kiếm sống quan trọng đối với nhận thức về giá trị của bản thân, hoặc ít nhất cảm giác là cô đang đóng góp cho cuộc sống chung giữa họ. Không chỉ Max mong cô bỏ việc ở Spencer-Nyle, Claire cảm thấy anh mong cô nghỉ việc hoàn toàn, và ý nghĩ ấy làm những cơn ớn lạnh chạy suốt dọc xương sống cô.

Họ sẽ có cuộc sống nào cùng nhau? Cô không biết liệu mình có trông chờ vào sự chung thủy của anh hay không. Phụ nữ tan chảy xung quanh anh, làm thế nào một người đàn ông có thể không bị cám dỗ khi luôn có những cơ hội để làm đường lạc lối vây quanh. Nghĩ tới đó, cô thật ngạc nhiên đến khó tin nếu không đi làm nữa. Cô chỉ hy vọng anh sẽ hiểu điều này.

Cô không có thời gian gọi cho mẹ Alma sáng đó, nhưng đến trưa cô tìm một điện thoại trả tiền và ngồi cắn môi, nghe tiếng chuông chờ reo vang ở đầu dây bên kia. Cuối cùng cô gác máy, vừa nhẹ nhõm, vừa thất vọng bởi Alma vắng nhà. Cô không biết mình cảm thấy thế nào về việc kết hôn với Max, một phần trong cô ngấy ngấy bởi yêu anh quá nhiều. Phần khác lại sợ hãi khủng khiếp. Sẽ thế nào nếu cô không thể làm anh hạnh phúc? Anh quá thông

mình, sành sỏi và cực kỳ tự tin, anh làm Jeff trông như một kẻ tầm thường, và Jeff đã bỏ cô để tới với người hào nhoáng và tự chủ hơn.

KHI cô ăn trưa về, Max đã đợi cô trong văn phòng và một nụ cười nồng ấm thân thiết nở trên đôi môi đẹp như tạc khi nhìn thấy cô. "Em đây rồi, em yêu. Anh muốn đưa em đi ăn trưa, nhưng không rõ thời gian. Mẹ em có vui không?"

Claire liếc vào văn phòng của Theo, nhẹ nhõm khi thấy ông vẫn chưa đi ăn trưa về. "Em đã cố gọi cho mẹ, nhưng mẹ không ở nhà. Tối nay em sẽ gọi lại".

Anh đặt tay lên eo cô và kéo cô vào lòng cho một nụ hôn vội. "Mẹ anh sung sướng tới mức làm mọi thứ chỉ trừ nhảy múa trên bàn nữa thôi" anh thích thú nói. "Lúc này chắc cả nửa nước Anh đều biết chuyện rồi".

Anh đang vui, mắt anh lấp lánh như ánh sáng mặt trời trên đại dương, và cô thấy tim mình lại nảy lên một chút. Cô nhìn cái cửa sổ bên ngoài, cố nhìn ra xa anh. "Anh có nên ở đây không?" cô lo lắng hỏi. "Nếu ai nhìn thấy anh hôn em thì sao?"

Anh thật sự phá lên cười. "Họ sẽ nghĩ là việc chúng ta sắp cưới nhau còn là bí mật không? Anh vừa nói với Rome sáng nay và anh ấy đã gọi điện báo cho Sarah. Rồi anh nói với Anson, người đã hỏi sao anh không cầu hôn em luôn ở Houston hơn là sắp xếp lại cả văn phòng để có một vị trí cho em. Nên em thấy đấy, bây giờ mọi người đều biết chuyện cả rồi. Tin này sẽ lan khắp văn phòng với tốc độ âm thanh thôi".

Mặt Claire đỏ như gấc, cô nhìn anh thẹn thùng. "Anh tạo ra việc này cho em à?" Và cả văn phòng đều biết là anh đưa cô tới Dallas cho anh sao?

"Không, tình yêu của anh, công việc ấy là chính đáng. Anh chỉ chuẩn bị sẵn sàng bằng cách thăng chức và luân chuyển vài người, những người mà, tiện đây, đều xúc động với vị trí mới của họ". Anh mỉm cười lên gò má ửng hồng. "Em chẳng có lý do gì để xấu hổ hết".

Anh hôn cô lần nữa rồi miễn cưỡng để cô đi. "Em đã nghĩ về loại nhẫn mình thích chưa?"

Cô chưa nghĩ gì cả và nét mặt lộ vẻ ngạc nhiên. "Thực ra là chưa. Em nghĩ chỉ thích một cái nhẫn cưới thôi(wedding band - mình không phân biệt được cái band với ring khác nhau thế nào). Chiếc nhẫn mà Jeff đã tặng cô nam kim cương vàng, và cô chưa bao giờ thực sự quan tâm tới chúng. Những viên đá ấy quá lớn, hoàn toàn phô trương, cứ như chúng là điều duy nhất mà nhà Halseys mong đợi. Cô đã trả lại anh ta sau vụ ly hôn và chưa bao giờ nhớ chúng.

Anh nhìn cô tự hỏi hồi ức nào khiến nét buồn thoáng qua làm tối sầm đôi mắt nâu dịu dàng của cô. "Bất cứ thứ gì em muốn", anh hứa, ước là mình không bao giờ còn thấy vẻ phiền muộn trên khuôn mặt cô nữa. Cô đã trôi vào suy tư trong giây lát, bỏ anh lại đó và anh bức bối khi cô không ở cùng anh dù chỉ một phút thôi.

Tối đó, Max tới nhà cô khi cuối cùng cô cũng gọi được mẹ Alma và anh thơ thẩn đi ngang qua cô, mỉm cười khi lắng nghe cuộc trò chuyện. Mẹ Alma cười còn cô khóc. Rồi bà phải nói với Max, người trấn an bà bằng sự chân thành lặng lẽ rằng anh sẽ chăm sóc Claire. Khi anh trả lại điện thoại cho Claire, cô trao anh cái nhìn biết ơn vì đã thấu hiểu Alma đến vậy.

"Các con đã định ngày chưa?" Alma nồng nhiệt hỏi.

"Chưa ạ, chúng con chưa có thời gian bàn về chuyện này. Mất bao lâu để thu xếp một đám cưới trong nhà thờ?" Claire lắng nghe rồi quay lại với Max. "Gia đình anh sẽ có bao nhiêu người tham dự?"

Anh nhún vai. "Chắc chắn là phải có khoảng bảy trăm khách, thêm bớt khoảng một trăm"

"Bảy trăm người?", Claire há hốc miệng vì kinh ngạc, và ở đầu giây đằng kia Alma ré lên.

"Anh đã nói là có một gia đình lớn mà. Đó bao gồm cả bạn bè nữa. Mẹ sẽ đưa danh sách cho chúng mình trong tuần tới hoặc khoảng đó". Anh giờ tay để cầm điện thoại và Claire lại đưa cho anh. "Đừng lo", anh nhẹ nhàng nói với Alma. "Có lẽ chúng con cưới ở Anh thì tiện hơn. Chúng ta sẽ phải đưa bao nhiêu khách đi lại nhỉ?"

Claire cố nghĩ xem cô có thể mời bao nhiêu người tới đám cưới mình, gia đình cô nhỏ thôi, nhưng bạn bè của gia đình cũng được gộp vào đó. Nhưng nếu họ cưới ở Anh thì bao nhiêu người có thể tới được? Và nếu họ cưới ở Texas thì bao nhiêu người trong gia đình và bạn bè anh không thể làm một cuộc hành trình xuyên đại dương? Bất thành lời, đám cưới này có một quy mô thật khủng khiếp.

"Chuyện nhà cửa không thành vấn đề", Max vẫn êm ái nói, nên Claire đoán rằng Alma đang phát điên với suy nghĩ chuyển cả gia đình tới Anh với đủ việc phải làm. "Nhà con có rất nhiều phòng trống. Nhà thờ ạ? Vâng nhà thờ đủ rộng để tổ chức một đám cưới cỡ đó. Đó là một nhà thờ lớn bằng đá cổ kính". Anh lắng nghe một lúc rồi cười to. "Không, con không quan tâm chúng con cưới ở đâu. Anh hay Texass không quan trọng với con, ngay khi con lấy Claire và việc chuẩn bị kết hôn không kéo dài vĩnh viễn. Bao lâu ạ? Sáu tuần là hạn chót của con".

Thậm chí ngồi đối diện anh, Claire cũng nghe thấy lời phản đối khá lớn của mẹ Alma. Max kiên nhẫn nói: "Sáu tuần thôi. Con không thể đợi lâu hơn. Cuối tuần này Claire và con sẽ về thăm nhà và chúng ta sẽ lên kế hoạch".

Claire nhìn anh khiếp sợ khi anh gác máy với vẻ hài lòng lộ rõ. "Sáu tuần?" cô nhắc lại. "Không thể thu xếp một đám cưới hơn bảy trăm khách trong sáu tuần! Phải mất vài tháng để lên kế hoạch!"

"Sáu tuần thôi, hoặc anh sẽ đem em đi trước khi thẩm phán và làm việc đó. Anh rất rộng rãi trong chuyện đó. Anh còn định cưới em luôn tuần này và điều đó hấp dẫn chết đi được. Việc duy nhất là rất nhiều người sẽ không bao giờ tha thứ cho chúng ta".

Nụ cười sáng rực của anh làm loá mắt cô, anh chìa tay ra. Claire đặt tay mình vào và anh kéo cô vào lòng, hôn cô dài và mãnh liệt. "Đừng lo. Giữa mẹ anh và mẹ em, đám cưới này sẽ hoàn hảo. Không chuyện gì dám sai sót đâu".

Trước sự sững sốt của cô, anh không đưa cô tới một tiệm nữ trang nhỏ như cô đoán. Thay vào đó, cô thấy mình ngồi trong một salon sang trọng trong lúc người quản lý bê những khay nữ trang lấp lánh cho cô xem. Max nghĩ cái quái gì vậy nhỉ? Chắc hẳn anh không nghĩ phải cạnh tranh với Jeff Halsey trong những thứ có thể tặng cô? Claire biết chắc Max không nghèo, lương anh cao hơn nhiều cái gọi là thoải mái, nhưng nó không làm anh trở thành tỉ phú. Anh không phải cạnh tranh với Jeff trong bất cứ chuyện gì, bởi anh đã vượt hẳn Jeff trong mọi thứ.

Nhưng đám nhẫn vẫn ở đó chờ cô lựa chọn. "Tôi thực sự chỉ muốn một chiếc nhẫn cưới kiểu cũ đơn giản thôi" cô nói, hơi cau mày.

"Chắc rồi", viên quản lý nhã nhặn nói, bắt đầu mang những cái khay kim cương, ngọc lục bảo và hồng ngọc đi.

"Không, cứ để đó", Max bảo. "Chúng tôi sẽ xem lại những chiếc này trong lúc ông mang tới những khay nhẫn cưới khác".

Claire chờ tới khi viên quản lý ra khỏi tầm nghe được rồi quay sang Max. "Em vẫn thích một chiếc nhẫn cưới, thật đấy".

Nhìn anh có vẻ thích thú. "Em yêu, chúng ta sẽ có nhẫn cưới, và nhìn đừng kinh ngạc như vậy. Dĩ nhiên anh định đeo nhẫn. Anh chờ đủ lâu kể kết hôn rồi. Anh không đồng dài về chuyện này đâu. Nhưng đây là nhẫn đính hôn của em".

"Nhưng em không cần nhẫn đính hôn".

"Nghiêm túc mà nói, không ai cần bất kì một loại trang sức nào cả. Một chiếc nhẫn đính hôn cũng cổ điển và truyền thống như nhẫn cưới thôi, một biểu tượng nhắc nhở những gã đàn ông cướp bóc nguyên thủy rằng em không còn tự do nữa".

Bất chấp mối e ngại của mình Claire không thể ngăn mình mỉm cười đáp lại ánh lấp lánh trong mắt anh. "À, đó là cái anh làm phải không, cảnh báo những gã nguyên thủy khác?"

"Một người không bao giờ biết bản năng nguyên thủy nào ẩn giấu dưới một chiếc sơ mi lụa."

Claire biết. Cô nhìn anh và hơi thờ ơ ghen lại khi nhớ cái khoái cảm hoang dã bên dưới chiếc mặt nạ điềm tĩnh của anh. Tất cả mọi người chưa bao giờ nhận ra anh hoang dã tới mức nào bởi anh quá giỏi che giấu với cách xử sự vui vẻ và lười biếng. Anh rất kiên nhẫn, đến lúc có thể đạt ý mình với sự quyến rũ và hợp lý, nhưng cô cảm nhận được sự nguy hiểm trong anh.

"Đó có vẻ chỉ là chuyện đùa thôi", anh nói nhẹ, mon lên má cô để xoa vuốt ánh nhìn cô đã trao anh. "Nhìn những chiếc nhẫn này lần nữa đi được không, trước khi người đàn ông tội nghiệp đó trở lại với khay khác."

Cô nhìn chúng rồi lắc đầu. "Đắt quá".

Anh phá lên cười, anh thực sự phá lên cười. "Tình yêu ơi, anh không phải là người cùng khổ. Còn lâu nhé. Anh hứa với em là anh sẽ không mang công mắc nợ vì bất cứ cái nhẫn nào đâu. Nếu em không chọn, anh sẽ chọn cho em"

Anh cúi đầu trên những chiếc khay, nhìn kỹ từng chiếc nhẫn. "Thực sự là em không quan tâm đến kim cương đâu", Claire cố nói, thấy rằng anh đã quyết định.

"Tất nhiên là không rồi" anh đồng ý. "Chúng không hợp với em, không hợp ngay cả với cái váy nhung đen gọi cảm của em. Ngọc trai mới dành cho em. Thử chiếc nhẫn này đi". Anh bút một chiếc nhẫn khỏi nền nhung và luồn nó vào ngón tay cô.

Claire nhìn xuống chiếc nhẫn và cảm giác tuyệt vọng lại choán lấy cô. Tại sao đó không là một cái nhẫn thực sự gói gúc mà cô sẽ ghét ngay lập tức? Thay vào đó, đó là một chiếc nhẫn cần ngọc trai màu kem, bao quanh bởi đường viền lấp lánh, nhìn nó thật hợp với bàn tay thanh mảnh của cô.

"Anh nghĩ vậy đấy", anh nói trong sự hài lòng khi viên quản lý quay lại với khay nhẫn cưới.

Claire im lặng khi họ đi, vẫn cố làm quen với những xáo trộn mà đám cưới này sẽ mang tới cuộc sống của cô, đã mang tới rồi dù họ vẫn còn chưa kết hôn. Max quàng tay quanh người và ôm cô thật chặt, cứ như cố che chở cô khỏi nỗi lo lắng đang làm tối đi đôi mắt cô.

"Chuyện gì vậy, tình yêu của anh?" anh hỏi lúc theo cô vào ngôi nhà nhỏ mà cô rất thích, nhưng hoá ra nó chỉ là chỗ nghỉ chân tạm thời trong cuộc đời cô thôi.

"Có quá nhiều vấn đề, và em không chắc giải quyết chúng thế nào"

"Dạng vấn đề nào vậy?"

"Đám cưới chẳng hạn. Dường như không thể thực hiện được bởi có quá nhiều việc phải làm, bao gồm cả khoảng cách đi lại, vấn đề chuyên chở khách và nhà ở và làm mọi việc cùng nhau. Bánh ngọt này, váy này, comple này, hoa này và việc tiếp khách này. Không chỉ vậy, em đã ly hôn và một chiếc váy cưới trắng sẽ không thích hợp chút nào, nếu chúng ta tổ chức đám cưới trong nhà thờ.

Anh giờ tay lên, tạm ngắt bài thuyết giảng căng thẳng của cô. "Em vừa nói gì nhỉ?" anh nhã nhặn hỏi.

Cô thở dài, xoa xoa trán. "Anh biết rõ em nói gì mà".

"Để anh làm em yên tâm ít nhất ở hai điểm. Một là chúng ta sẽ cưới trong nhà thờ của gia đình anh, và không ai nghĩ gì về chuyện em đã kết hôn trước đây đâu. Hai là dứt khoát em sẽ mặc áo cưới trắng muốt".

"Chuyện đó hoàn toàn không thích hợp".

"Chúng ta sẽ bàn bạc chuyện này với mẹ em nhé? Anh nghĩ mẹ sẽ đồng ý với anh thôi".

"Tất nhiên là anh nghĩ vậy! Có người phụ nữ nào từng không đồng ý với anh chưa?" cô nói với một tiếng rên.

"Em, tình yêu của anh", anh trêu. "Còn chuyện gì làm phiền em nữa không?"

Hiển nhiên là cô không đi tới đâu với anh cả. Cô ngồi xuống và đan hai tay vào nhau, nhìn anh với đôi mắt tối ảm ảm. "Em đang nghĩ về công việc. Em nhận ra đó là lý do duy nhất khiến em rời công ty sau khi chúng ta kết hôn và em cũng không ở đó đủ lâu để gắn bó với công việc, nhưng em vẫn muốn tiếp tục làm việc ở đâu đó".

Anh quan sát cô trong giây lát im lặng, cứ như cố đọc suy nghĩ của cô. "Nếu điều đó làm em vui", cuối cùng anh nói với giọng dịu dàng. "Anh muốn em hạnh phúc với cuộc hôn nhân của chúng ta, không phải bị mắc trong một chiếc lồng vàng".

Cô không nói nên lời, anh chưa bao giờ chịu đựng sự tự ti nên làm sao cô nói được với anh rằng cô không lo lắng về bản thân vui vẻ hay không mà lo là anh sẽ không hạnh phúc cùng cô? Anh ngồi xuống bên cô và kéo cô vào vòng tay, ôm đầu cô dựa vào vai anh. "Đừng lo về bất kỳ chuyện gì hết, tình yêu ạ. Để mẹ chúng ta lo liệu về đám cưới và chúng ta sẽ chỉ vui thú ngắm họ chạy ngược chạy xuôi thôi. Anh mong chúng ta sẽ chia sẻ mọi vấn đề của mình sau khi kết hôn, nhưng không đoán trước mọi việc, hmmm? Có thể chúng chẳng bao giờ trở thành hiện thực cả."

Bất cứ khi nào ngồi trong lòng anh, Claire đều cảm thấy an tâm. Tay cô lang thang trên ngực anh, lơ đãng vuốt ve nhưng cơ bắp chắc nịch ở đó. Bên dưới tai cô, nhịp tim anh đập dần gấp gáp.

"Anh tin là chúng ta tìm được chủ đề khác cần thảo luận rồi" anh thì thầm khi xiết chặt vòng tay quanh người cô. "Có khả năng em có bầu sau tối qua không?"

Hơi thở cô nghẹn lại rồi cô tập trung và đếm thầm trong tâm trí. "Không có khả năng nào cả, không phải bây giờ".

Miệng anh rúc vào dưới tai cô, tìm thấy cái hõm nhỏ mềm mại ở đó và lấp đầy nó với những nụ hôn. Hơi thở của Claire ngừng lại lần nữa, mắt cô khép lại khi sự thích thú bắt đầu đốt nóng máu cô. Ngực cô căng đầy, đau đớn khát thêm sự vuốt ve của anh và giác quan lạ thường của anh về thời điểm nói với anh chính xác khi nào nên áp lòng bàn tay lên người cô.

"Anh sẽ cẩn thận hơn đến khi đám cưới đã xong xuôi, nhưng qui tha ma bắt anh đi nếu không yêu em trong suốt sáu tuần tới". Miệng anh đặt vào khoe miệng cô, hơi thở anh trộn lẫn hơi thở cô. Claire mở mắt ngẩng đầu lên đến lúc hoàn toàn áp vào miệng anh, tay cô quấn quanh cổ anh.

Rất lâu sau, anh rửa khề khi bước ra khỏi giường. "Anh không thích chuyện phải rời em lúc giữa đêm" anh nói với vẻ khó chịu rõ rệt. "Tại sao em không chuyển đến với anh nhỉ?"

Claire kéo tấm ga bao phủ thân thể, hơi lo lắng bởi suy nghĩ về việc sống với anh. Tất nhiên họ sẽ chung sống sau khi kết hôn, nhưng cô có sáu tuần để làm quen với ý tưởng này. Cô đã sống một mình và khá thích điều đó. Việc mất đi sự riêng tư không phải là chuyện dễ xử lý. "Em biết đề đồ đạc ở đâu được?"

"Đừng quá lý trí như vậy" anh thất vọng nói, cài khuy áo lại. "Chết tiệt, chúng ta còn nhiều việc cần giải quyết, phải không? Em thích sống trong căn hộ của anh, hay chúng ta nên tìm nhà?"

"Em đã bao giờ thấy căn hộ của anh đâu", cô nói thẳng.

Anh nhún vai. "Anh nghĩ chúng ta nên bắt tay vào tìm một ngôi nhà thì hơn, bởi cuối cùng chúng ta sẽ thực sự cần một ngôi nhà".

Dành cho lũ trẻ mà anh đã lên kế hoạch, cô nghĩ. Cô nằm trên giường, ngắm anh mặc quần áo, người cô trần trụi và vẫn còn rộn ràng từ sức mạnh của cuộc yêu đương vừa rồi, và cô nghĩ về việc có thai những đứa con anh, nuôi dưỡng chúng, nhìn chúng lớn lên. "Anh muốn có mấy con", cô thì thào.

Anh nhìn xuống cô, nhìn dáng vóc cơ thể mảnh mai, mềm mại quấn gọn trong chăn và đôi giếng tối sẫm mắt cô. Tay anh sờ ra trên khuy áo. "Anh nghĩ là hai đứa. Có lẽ là ba. Em muốn mấy con".

"Không thành vấn đề. Một con hay nửa tá em cũng bằng lòng". Không, con số không quan trọng gì hết.

Chậm rãi, anh bắt đầu cởi những chiếc khuy và lại tuột áo sơ mi ra. Quăng nó sang bên, anh cởi quần và bước ra khỏi nó. "Em làm anh phản ứng như một đứa trẻ mới lớn vậy", anh nói, mắt anh nheo lại, sáng rực. Nằm xuống giường với cô lần nữa, anh quên hết những bức dọc về việc sống mỗi người một nơi và Claire quên bằng mọi lo lắng. Khi anh yêu cô, không có gì tồn tại hết.

Thay vì phải lái xe một quãng dài tới Houston, họ bay tới đó vào chiều thứ sáu, và Max thuê một chiếc ô tô tại sân bay. Giờ đang là đêm, nhưng hơi nóng

ảm bảo quanh họ như một chiếc chăn ấm ướt và Claire thở dài một hơi. Đó là một tuần bận bịu, dù họ chưa thực sự làm được gì. Tuy vậy thay vì chờ đợi đến ngày cuối tuần, mẹ Alma đã gọi điện mỗi tối về những chi tiết cần được thảo luận ngay lập tức.

Cô nhắm mắt lại, muốn nghỉ ngơi trên đường tới nhà bố mẹ mình. Alma cực kỳ phấn khích, nên Claire không hy vọng gì đi ngủ được trước nửa đêm. Sẽ lại có những cuộc bàn thảo không có hồi kết về những chủ đề mà trước đó họ đã bàn cãi chán chê rồi.

"Ta đến rồi em", Max nói, chạm vào tay để đánh thức cô.

Claire ngồi dậy, rùng mình vì giấc ngủ quá ngắn. Cô dợm bước khỏi xe rồi lại lún sâu vào chiếc ghế. "Chúng mình chưa tới nhà Mẹ".

"Tất nhiên là chưa", anh đồng tình, nắm tay cô và giục cô ra khỏi xe.

"Anh vẫn giữ căn hộ à?"

"Có vẻ hợp lý nhĩ. Anh biết anh còn phải trở lại đây công tác vài lần một năm và chúng ta còn đi thăm bố mẹ em nữa. Cho đến lúc chủ căn hộ đó trở về, anh không thấy lý do nào để chấm dứt hợp đồng cả".

Claire hơi miễn cưỡng khi họ đi thang máy lên. Cô đã không ở trong căn hộ này kể từ đêm đầu họ ân ái. Mặt cô đỏ bừng khi anh mở cửa và cô bước vào sảnh lát những viên đá đen tuyền, với chiếc gương khung mạ vàng bên trên chiếc bàn nữ hoàng Anne xinh xắn. Cô nhớ lại một cách sống động chuyện đồ lót của mình vương vãi trên lớp đá đen.

Max thả chiếc túi đựng những vật dụng qua đêm ngay chỗ anh đứng và khoá cửa. Mặt anh nóng bừng. "Chúng ta sẽ đến nhà bố mẹ em ngày mai".

Giờ Claire đã quá quen với cái nhìn ấy. Cô hướng ứng lại, tim cô đập dồn và bất chợt ngưng lại khi cô đi tới dựa vào chiếc bàn.

"Tuyệt", anh thì thầm, đôi tay mạnh mẽ của anh khép lại trên eo cô và nhắc cô lên.

Cô úp gương mặt nóng rực vào vai anh. "Ồ đây à?"

"Đó là ký ức yêu thích của anh, em yêu ạ. Em quá xinh đẹp... quá cuồng nhiệt... quá sẵn sàng cho anh. Anh không bao giờ muốn phụ nữ nào như anh muốn em."

"Em ghét mình vì quá hồ thẹn như thế", cô dịu dàng thú nhận.

"Hồ thẹn ư? Em quá xinh đẹp thì có. Em làm anh nín thở."

Xinh đẹp không phải là từ mà Claire quen nghe nói về mình, nhưng tối đó trong vòng tay Max, cô cảm thấy mình thật đẹp. Cô luôn đỏ bừng mặt khi nhớ lại cái sảnh ấy, nhưng sau đó chỉ còn sự phấn khích và cảm giác dễ mê đáng nhớ, không bao giờ là sự ngượng ngùng cả.

"Mẹ không hiểu nổi sao con lại không mặc váy trắng", Alma nói, ghi chú vào một cuốn sổ dày cộp mà bà đã ghi tới một nửa, "Giờ không phải những năm năm mươi. Không phải là trắng tinh trắng muốt, tất nhiên rồi, đó không phải là màu hợp với con, nhưng trông con thật xinh trong chiếc váy trắng ngà".

Alma và Martine tràn đầy năng lượng, sôi nổi lên những kế hoạch. Đó chính là đám cưới của cô, nhưng Claire lại là người duy nhất lạnh nhạt. Từ lúc cô tới vào sáng đó, cô đã nghe những cuộc trò chuyện bất tận, mặc họ bàn luận chỉ từ mọi chi tiết trước khi nhớ ra phải hỏi ý kiến cô hoặc Max. Tháng hoặc cô nhìn Max và vẽ cười cợt thích thú trong mắt anh giúp cô bình tĩnh trở lại.

"Đám cưới phải được tổ chức ở Anh", mẹ Alma tuyên bố, mím môi suy nghĩ. "Mẹ đã kiểm tra, và không thể đăng ký trước một nhà thờ đủ rộng để chứa từng ấy người trong khoảng thời gian chuẩn bị ngắn như vậy."

Max, con có chắc không có vấn đề gì trong việc chuẩn bị nhà thờ ở chỗ con không?"

"Con chắc vậy".

"Hơn nữa đó là nước Anh, và phải để mẹ con biết. Tốt hơn hết là, đưa cho bác số điện thoại của mẹ con và bác sẽ gọi cho bà ấy. Kế hoạch này sắp phá sản đến nơi mất. Claire, con phải may áo cưới ở đây, khi chúng ta đã tới Anh rồi thì chẳng còn thời gian nữa đâu. Và chúng ta sẽ tìm được một cái hộp quần áo đủ lớn để đựng cái váy, nhưng mẹ nghĩ người may váy có thể giúp chuyện này".

"Con có thể mua một cái váy may sẵn ở Anh", Claire gợi ý.

"Và liệu vì không thể tìm được cái mà con thích ư? Không, thật khủng khiếp. Xem nào, chúng ta cần ở đó trước ba ngày. Làm đám cưới trong một tuần. Liệu có bất tiện cho gia đình con không, Max?"

"Không sao đâu. Gia đình con có quá nhiều người, thêm vài chục người nữa cũng không ai để ý đâu ạ. Nếu bác không phiền, con sẽ thu xếp việc đặt vé máy bay cho cả nhóm bên này. Bác đã có danh sách mọi người chưa?"

Alma cuống tỉnh lên vì danh sách khách mời và chép một bản khác cho Max. Anh liếc qua rồi gấp lại và đút vào ví, không mấy may e ngại bởi viễn cảnh tổ chức việc di chuyển quá nhiều người tới đất nước khác như thế. Biết thừa những việc điều hành mà cô vẫn làm, Claire nghĩ thư ký của anh sẽ phải gánh cái gánh nặng này.

"Con cũng có vài khách thêm vào danh sách này, nhưng họ sẽ bay từ Dallas. Con sẽ thu xếp để mọi người gặp nhau ở New York".

Rome và Sarah có thể tham gia, Claire nghĩ. Cô đã thấy danh sách dài thế nào và ngạc nhiên bởi nhiều người sẽ đi xa tới vậy để dự một đám cưới. Ngay cả Michael và Celia cũng đi, và cô đã nghĩ là họ không bao giờ còn muốn du lịch nữa sau khi chuyển từ Michigan tới Arizona trong một cái xe ô tô chở hàng (station wagon).

Cô chẳng có thời gian để vẫy tay với Max trước lúc bị lôi tuột đến hàng vải vóc để nghiền ngẫm các quyền mẫu và những súc vải. Từ đó họ tới nhà may váy và Claire bị lôi ra đo phải tới cả mấy tiếng đồng hồ. Rồi Alma khẳng khẳng là họ đã tìm được cửa hàng hàng giày để đi cùng với chiếc váy từ tháng Sáu và chuyện đó dẫn tới một cuộc chiến kịch liệt về bất cứ chuyện gì liên quan tới đám cưới.

Vào lúc họ quay trở lại nhà, Claire đã mệt lử. Alma và Martine vẫn khoẻ nguyên, adrenaline ở mức cao và cô thắc mắc điều gì giữ họ khỏi đổ sụp. Max đang đợi cô và anh choàng cánh tay che chở qua vai để ôm cô sát vào người.

"Minh đi chứ?" anh hỏi nhỏ.

Cô nhắm mắt lại. "Xin anh. Em mệt đến mức không nghĩ ngợi được gì nữa".

Alma sắp phản đối rằng Claire nên ngủ lại cùng gia đình thì liếc nhìn Max và nuốt lại lời mình. Giờ Claire thuộc về anh. Anh đã tỏ rõ chuyện đó dù còn năm tuần lễ nữa mới tới đám cưới. Bất chấp vẻ đẹp tuyệt vời của mình, vẫn có sức mạnh trong con người Max không cho phép bất cứ sự can thiệp nào giữa anh và người đàn bà anh lựa chọn.

"Chuyện này thật mệt mỏi", Claire thở dài khi anh đưa họ trở về căn hộ. Cô cời giày và ngo ngoáy ngón chân, tự hỏi có lúc nào họ cảm thấy bình thường được nữa không. "Em nghĩ có đào nương cũng không mệt nhọc như đi mua sắm. Em có thể làm việc suốt ngày và dọn dẹp nhà cửa buổi tối mà chẳng cảm thấy mệt bằng một nửa so với lúc này. Điều khủng khiếp là em sẽ phải trở lại đó vào mọi cuối tuần đến khi mọi việc xong xuôi".

"Nhưng anh sẽ đi cùng em", Max nói. "Nếu mọi chuyện trở nên quá sức em, thì chúng ta sẽ kể nó và trở về Dallas".

"Thế thì mọi chuyện vẫn chưa hoàn tất".

"Anh tha để mọi việc đang dở còn hơn để vợ anh đổ sụp vì kiệt sức".

Vợ của anh. Càng ngày Claire càng tin rằng chuyện đó là sự thật, rằng chuyện đó sắp diễn ra. Cô nhìn vào chiếc nhẫn nam ngọc trai và kim cương trên bàn tay trái rồi nhìn Max. Cô quá yêu anh và điều đó dâng trào trong cô như những đợt sóng thủy triều, liên tục và bất tận.

Khi họ vào giường, cô quàng tay quanh cổ anh và áp sát vào anh, thở một hơi dài khi những cơ bắp mệt mỏi chùng xuống.

Max ôm ấp cô, yêu cảm giác cơ thể cô trong vòng tay mình, đứng chỗ cô thuộc về. Như thường lệ khi anh gần gũi cô hay nghĩ về cô, anh lại muốn ân ái cùng cô, nhưng cô đã mệt rũ. Anh hôn vào trán cô và ôm cô đến lúc cô ngủ thiếp.

"Chỉ năm tuần nữa thôi, tình yêu ạ", anh thì thầm trong bóng tối. Cô sẽ là vợ của anh và anh sẽ không còn nỗi sợ hãi phi lý rằng cô sẽ trượt qua kẽ ngón tay anh như màn sương tan chảy trước ánh mặt trời nữa.

Bạn đang đọc truyện *Almost Forever* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Claire mỉm cười với tiếp viên hàng không khi từ chối rót thêm trà. Họ sắp sửa hạ cánh xuống sân bay Heathrow trong một giờ nữa. Cô nhẹ nhõm bởi chuyến bay đơn điệu, dài dằng dặc sắp sửa kết thúc nhưng bên trong cô lại căng lên bất cứ lúc nào nghĩ về cuộc gặp gỡ với gia đình Max. Cô đã nói chuyện với mẹ anh qua điện thoại và cảm nhận sự nồng ấm trong lời chúc mừng của người phụ nữ lớn tuổi ấy, nhưng cô tự hỏi làm thế nào mình có thể vượt qua được thử thách của việc đối mặt với tất cả mọi người đây. Cô đã ghi nhớ tên của các chị em của anh cũng như tên của những người chồng người vợ của họ và lũ trẻ đông đúc nhưng đó mới chỉ chạm vào phần đầu của da

Mọi chuyện chỉ có tồi tệ hơn thôi. Đôi khi dường như cô còn không có cả thời gian cho riêng mình và càng ngày lại càng có thêm nhiều người cần gặp gỡ. Đám cưới của Max là lý do cho những bữa tiệc vào mọi tối khi tiệc từng ngày càng tăng thêm chóng mặt. Alma thì như cá gặp nước, và Harmon hoàn toàn thoải mái với cuộc sống của một quý ông nước Anh. Rồi Martine và Steve đến cùng bọn trẻ và họ được đón chào nồng nhiệt. Martine hết sức tâm đầu ý hợp với những cô em gái thân thiện của Max, Emma và Patricia và Victoria, và Prescott House rộn rã với những cuộc chuyện gẫu và tiếng cười của họ.

Những bữa ăn trưa, bữa trà chiều và những cuộc viếng thăm bất tận xen vào giữa những cuộc hẹn với thợ chụp ảnh, người cung cấp thực phẩm và người bán hoa. Váy cưới đã được là ủi sẵn sàng, những bộ tuxedo đã được lấy từ hàng giặt khô về. Điều kinh ngạc nhất đối với Claire là không ai phải đi thuê quần áo cả. Đó là một cuộc sống được nâng niu, chiều chuộng, mọi thứ được tổ chức hoàn hảo, cùng với nhiều đặc quyền đặc lợi được ban phát hào

phóng.

Chẳng có lúc nào để gặp riêng Max, nhưng làm quen với xuất thân của anh cho cô biết nhiều hơn về người đàn ông mà cô đã biết trước đây. Anh sinh ra trong tầng lớp thượng lưu và dù là người không theo phép tắc gia đình, anh cũng không thấy gì bất thường về cuộc đời mình cả. Anh vẫn là Conroy của Hayden- Prescott. Lãnh địa bá tước khá giàu có và bất động sản của gia đình anh không cần phải mở cửa cho khách du lịch để duy trì sự sống. Max có tài sản độc lập nhờ quyền thừa kế. Chỉ tài năng và nỗ lực không ngại nghỉ khiến anh lúc đầu tới Canada sau đó là Mỹ để chấp nhận thách thức về những thương vụ kinh doanh cấp cao. Phong cách giáo dục quý tộc từ nhiều thế kỷ đang chảy trong huyết quản anh.

Cô không phù hợp với thế giới của anh. Một người đàn ông ở vị trí này cần một người vợ thoải mái trong giao tiếp xã hội và Claire biết rằng cô luôn thích một cuộc sống riêng tư hơn. Cô đã phải cố gắng đến phát bệnh để thích ứng với nhà Halseys và đã thất bại. Sao cô có thể đáp ứng được tiêu chuẩn của nhà Conroys của Hayden-Prescott? Họ là tầng lớp tinh hoa của xã hội, còn cô chỉ là một thư ký quen ở Houston, Texas.

Những cuộc vui vẫn tiếp tục quanh cô với sự ồn ào huyền ảo không thật, và cô cử động như trong mơ, bảo gì làm nấy, trong khi sự chắc chắn rằng tất cả chuyện này là sai lầm ngày càng lớn dậy trong cô. Max sẽ nhanh chóng thấy cô không thích hợp thế nào và chắc anh sẽ mất kiên nhẫn. Cô biết rất rõ từng giai đoạn, bởi cô đã chịu đựng tất cả trước đây. Lúc đầu anh sẽ mất kiên nhẫn bởi cô không đáp ứng được những kì vọng, rồi sau đó sẽ là sự lạnh nhạt, đứng đưng, khi chuyện đó không còn là mối bận tâm nữa. Và cuối cùng anh sẽ cảm thấy thương hại cô.

Cô không nghĩ mình chịu được việc để anh thương hại mình. Bị tách biệt khỏi anh, không có được sự trấn an bởi nỗi mê đắm của anh, Claire rút lại như vẫn thường làm khi cô bảo vệ bản thân. Cuộc hôn nhân của họ không có một nền tảng vững chắc ngay cả trong hoàn cảnh tốt nhất, bởi chỉ có một tình yêu không cân xứng để gắn kết. Những nguyên do Max cầu hôn cô không rõ ràng. Có lẽ anh nghĩ cô phù hợp, có lẽ anh đã sẵn sàng có một gia đình của riêng mình. Nhưng anh không đòi hỏi tình yêu. Trong suốt những lần yêu đương, với đam mê cháy bỏng cao ngất giữa họ tới mức đôi lúc cô thấy mình như tan vỡ trong vòng tay anh, anh cũng chưa bao giờ nói gì về tình yêu.

Cô phải hoãn đám cưới này lại trước khi nó đi xa hơn. Khi nghĩ về điều mình sắp làm hay bê bối nó gây nên, Claire chột lạnh công cả người, nhưng cô không thấy có lựa chọn nào khác. Cuộc hôn nhân này đơn giản là không đi đến đâu và nó sẽ huỷ hoại cô nếu một ngày Max xem thường cô vì cô không thể là điều anh muốn, điều anh trông đợi, điều anh xứng đáng có.

Cô đi tới kết luận này vào hôm trước đám cưới, nhưng không có cơ hội nói chuyện với anh. Họ luôn bị gia đình cả hai bên vây quanh, Rome và Sarah cũng gia nhập vào đám đông. Việc tập dượt đám cưới khởi đầu không có vướng mắc gì. Tất cả đều hết sức nhiệt tình, hăng hái cười đùa và ngôi nhà thờ đá lớn cổ kính vang vọng niềm vui sướng của họ. Claire nhìn tất cả với đôi mắt tối ảm ỉu, tự hỏi tất cả sẽ nghĩ thế nào về mình khi họ biết đám cưới sẽ bị hoãn lại.

Chúa ơi, cô không thể bỏ anh đứng trước bệ thờ. Lòng tự trọng khủng khiếp của anh không bao giờ tha thứ cho cô vì điều ấy, và cô không thể sống nổi nếu anh căm ghét cô. Quyết định sẽ nói chuyện với anh, Claire rẽ lối đi qua đám đông và tóm lấy ống tay áo anh. "Max?"

Anh cười với cô. "Gì thế em?" Rồi một đứa cháu gọi anh, và cô mất sự chú ý của anh. Móng tay cô cắm vào lòng bàn tay khi đứng bên cạnh, cố mỉm cười và cư xử bình thường trong khi cảm thấy trong lòng quá mong manh cứ như sẽ vỡ vụn với chỉ một cái chạm khẽ.

"Max, chuyện quan trọng", cô tuyệt vọng nói. "Em phải nói chuyện với anh".

Max nhìn cô lần nữa và lần này anh thấy khuôn mặt tái nhợt căng thẳng của cô, sự căng cứng trong từng đường gân thớ thịt của cơ thể cô. Anh đặt tay anh lên tay cô, nắm những ngón tay cô. "Chuyện gì vậy, có gì không ổn à?"

"Đây là chuyện riêng. Chúng ta có thể tới nơi nào nói chuyện được không?" Mắt cô khẩn nài và anh từ động quàng tay quanh người cô cứ như có thể che chắn cho cô khỏi mọi điều làm cô phiền muộn. "Tất nhiên rồi", anh nói, cùng cô tiến tới cửa.

"Ồi, không, đôi chim uyên ương!", ai đó gọi. "Hai người không thể chuẩn bị vào đúng đêm trước đám cưới được!".

Max ngoái đầu lại. "Đừng kỳ cục thế chứ", anh nói, đưa Claire ra khỏi cửa. "Tất nhiên là chúng tôi có thể".

Anh đưa cô ra ngoài vào một đêm lạnh của nước Anh, và bóng tối vây lấy họ khi họ đi xuống con đường nhỏ về phía Prescott House, bỏ lại đằng sau lưng ngôi nhà thờ đèn đuốc sáng rực. Bước chân họ lảo xạo trên lối đi rải sỏi và Max kéo cô vào sát hơn cố xoa đi hơi lạnh khỏi cánh tay trần. "Chuyện gì vậy?" anh hỏi khẽ.

Cô dừng lại và nhắm mắt, cầu khẩn sức mạnh để vượt qua chuyện này. "Tất cả là sai lầm", cô nói bằng giọng nghẹn ngào.

"Gì cơ?"

Giả anh đừng có vẽ kiến trì như vậy. Nước mắt nóng bỏng đôi mắt cô khi cô nhìn anh trong bóng đêm. "Chuyện này", cô nói, chỉ tay về phía nhà thờ sau lưng họ "Tất cả chuyện này. Anh, em, đám cưới. Em không thể vượt qua chuyện này được".

Anh hít một hơi thở sâu, và căng thẳng xâm chiếm từng thớ thịt. "Tại sao nó lại là sai lầm chứ? Anh nghĩ mọi chuyện đang diễn ra tốt đẹp mà. Gia đình anh quý em và em cũng tỏ ra là quý họ".

"Em có". Nước mắt làm giọng cô vỡ ra, và cô tự hỏi có thể kìm giữ được bao lâu trước khi chìm vào cơn nước mắt. "Nhưng anh không thấy chúng ta thiếu cân xứng thế nào à? Em đã bảo anh lần đầu tiên đi chơi cùng nhau là em không ở trong giới của anh, nhưng anh không biết em đúng thế nào. Em không phù hợp với nơi đây. Em không thể cổ hon bản thân mình, và em sẽ không bao giờ là một bà vợ quý phái mà anh cần cả. Sự ... trông đợi của anh quá cao xa". Cô nghẹn thở và không thể nói thêm gì nữa nhưng cô lẽ điều đó cũng tốt. Không nói một lời cô lột chiếc nhẫn nam ngọc trai và kim cương ra và

trả nó cho anh. Anh không cảm, chỉ trần trối nhìn nó khi cô giơ nó ra trong bàn tay run bần bật.

Claire không thể kìm con nước nở lâu hơn nữa. Chộp lấy tay anh, cô đặt cái cằm vào và gập những ngón tay anh bao lấy nó. "Thế này là tốt nhất", cô khóc, lánh xa khỏi anh. "Em quá yêu anh nên không thể làm anh thất vọng được".

Cô đi xuôi con ngõ tối, mờ đi vì nước mắt nên không thể trông thấy mình đang đi đâu, cô chỉ biết rằng Prescott House ở cuối đường và cuối cùng cô cũng sẽ tới đó. Nỗi đau đớn bóp nghẹt lấy cô và cô không nghe thấy tiếng chân chạy gấp gấp đằng sau. Một bàn tay rắn chắc túm lấy cô, lắc cô và một tiếng kêu nhỏ vỡ ra từ trong cổ họng. Cô liếc nhìn khuôn mặt anh, khắc nghiệt và điên giân, trước khi anh quăng cô qua vai và bắt đầu quay trở lại.

"Max, chờ đã". Cô hôn hên, giật mình hoảng hốt. "Anh không thể... anh làm gì vậy?"

"Mang người đàn bà của anh đi", anh ngắt lời, đôi chân dài rút ngắn khoảng cách khi anh sai bước về phía nhà thờ.

Mọi người đang tụ tập ở phía trước nhà thờ chuyển gấu trước khi đi tới Hayden Hill cho bữa tiệc sau buổi tập dượt. Khi Max xuất hiện trong tầm nhìn, có một khoảnh khắc chết lặng, và Claire chôn mặt cô vào lưng anh.

"Anh muốn nói", anh trai Clayton lẽ nhè. "Ngày mai không đủ thời gian cho việc đó à?"

"Không", Max ngắt lời, thậm chí không nhìn xung quanh. "Em sẽ lấy xe của anh".

"Anh biết rồi", Clayton nói, nhìn Max mở cửa chiếc Mercedes và đặt Claire vào trong. Claire vui mặt vào hai bàn tay, quá khổ sờ tới mức ngưng ngưng chỉ là một phần quá nhỏ trong nỗi thống khổ của cô lúc này.

Rome Matthews cười toe toét, nghĩ về lúc anh mang người đàn bà của mình rời khỏi bữa tiệc.

Đứng trên bậc cấp, tao nhã trong bộ lễ phục linen trắng ngà với trang sức ngọc trai, Lady Alicia ngắm con trai lái xe đi cùng cô dâu tương lai. "Mọi người có nghĩ", bà trầm ngâm, "chẳng có lý do nào để chờ chúng không? Không, chắc chắn là không. Chúng ta sẽ nhập tiệc mà không có chúng", bà quyết định.

Max lái xe một lúc lâu, con giận dữ nổ lách tách quanh anh như một ngọn lửa hữu hình. Claire ngồi im, mắt cô cháy lên thắc mắc, liệu anh đang mang cô tới nơi nào cụ thể hay anh chỉ đơn giản lái xe lòng vòng không mục đích, nhưng cô không dám hỏi. Cô đã có câu trả lời cho câu hỏi của mình khi anh đánh xe vào sân một quán trọ nhỏ.

"Chúng ta làm gì ở đây vậy?" cô hôn hên khi anh bước ra khỏi xe và thò tay vào kéo cô ra. Anh thô lỗ dứt chiếc nhẫn trở lại ngón tay cô.

Anh không trả lời mà kéo cô vào quán trọ. Đó là một quán trọ nhỏ đơn sơ đúng kiểu quán trọ nằm trên những con đường của nước Anh đã nhiều thế kỷ. Có một quán rượu ở tầng trệt, và phòng cho thuê bên trên. Max ký giấy tờ, trả tiền cho chủ quán và kéo Claire theo anh lên những bậc thang hẹp, trong khi chủ quán nhìn họ với vẻ hơi tò mò. Dừng trước cửa, Max mở khóa và kéo Claire vào trong, rồi xoay người khóa cửa lại.

"Giờ", anh nói, giọng thô ráp vì giận dữ. "Chúng ta sẽ nói chuyện. Đầu tiên, tiêu chuẩn và sự kì vọng duy nhất mà em đang áp vào bản thân chống lại chính em. Không một ai trông chờ hay muốn em là bất cứ gì khác ngoài em ra. Anh không muốn em hoàn hảo, vì thật khốn khiếp cho anh nếu phải cố sống theo bởi anh cũng không hoàn hảo. Anh không muốn một con búp bê không bao giờ mắc lỗi. Anh muốn em. Còn cái rác rưởi về bà vợ quý tộc mà anh xứng đáng có..." Anh ngưng lại, nắm tay xiết chặt cứng trong con thịnh nộ. Claire thấy rằng cô đã thụt lùi sang bên kia phòng, mắt cô mờ to đăm đăm nhìn anh. Cô không tin con giận này lại cháy bùng lên như thế, mắt anh như như tia la de thiêu đốt cô.

Anh bắt đầu cời cúc áo sơ mi với những cử động mạnh mẽ. "Anh là một người đàn ông, không phải là một tước vị và cái tước vị chó chết đó dù sao cũng không phải của anh. Anh trai anh là bá tước và nhờ trời anh ấy mạnh khỏe với hai đứa con trai thừa kế tước hiệu trước khi nó chuyển giao đến anh. Anh không muốn tước hiệu này. Giờ anh là một công dân Mỹ, anh có việc làm với vô số trách nhiệm khôn khiếp khiến anh phải chú ý theo cách mà một bá tước không bao giờ phải làm, và anh có một gia đình anh yêu quý. Anh cũng có một phụ nữ anh yêu và anh sẽ bị tống xuống địa ngục khôn khiếp nếu để em rời anh lúc này". Anh cời áo sơ mi và quăng sang bên rồi cời thắt lưng và kéo khóa quần.

"Nếu em không muốn cưới, được thôi", anh dần từng từ, hoàn toàn trần trụi. Claire nhìn anh chăm chăm, miệng cô bỗng dưng khô khốc. "Chúng ta sẽ chỉ chung sống thôi, nhưng đừng bao giờ nghĩ rằng chúng ta sẽ không chung sống, dù có cưới hay không. Em là người đàn bà duy nhất khiến anh cuồng dại tới mức mất tự chủ và là người đàn bà duy nhất anh từng gặp khiến anh quá yêu tới mức đau đớn vì điều ấy. Anh suýt nữa huỷ hoại nó từ đầu vì không hoàn toàn trung thực với em, và em không còn tin anh nữa. Em không bao giờ tin anh nữa, đúng không? Tệ hại khôn khiếp, bởi anh không để em đi đâu. Rõ chưa?"

Claire nuốt ực, nhìn anh. Anh quá đẹp tới mức cô đau lòng. "Anh có biết anh vừa nói bao nhiêu từ "khốn khiếp" và "chó chết" không?", cô thì thầm.

"Điều đó có khác cái chó chết gì hả?" anh hỏi, hiện ngang băng qua phòng túm lấy cô quăng lên giường.

Cô nẩy lên và chụp vội tấm trải giường để khỏi rơi xuống. "Anh chưa bao giờ nói rằng anh yêu em lúc trước". Giọng cô nghe thật lạ, gần như rít lên.

Anh trừng trừng nhìn cô, vói ra sau lưng cô cời khóa váy. "Đó là một tội lỗi không thể tha thứ được à? Em cũng chưa bao giờ nói em yêu anh cả, đến khi em buột ra đúng vào lúc bảo rằng không thể cưới anh. Em có nghĩ điều đó tác động đến anh thế nào không? Anh đã cố trong nhiều tuần để em lại tin cậy anh, tự hỏi em có bao giờ yêu anh không và em ném điều đó vào mặt anh như thế đấy".

Anh kéo tuột váy cô ra và Claire đặt tay lên ngực anh, tìm cô đập mạnh tới mức khó nghĩ ngợi được gì nữa. "Max, chờ đã. Tại sao chúng ta lại ở đây?"

"Thật rõ ràng, phải không. Anh sẽ có đêm tân hôn dù em có quyết định không cưới xin gì đi nữa. Anh yêu em và anh nhắc lại, anh sẽ không để em đi đâu"

"Mọi người sẽ nghĩ gì chứ?"

"Anh không quan tâm". Anh ngừng lại, nhìn xuống cô với đôi mắt nóng bỏng. "Anh yêu em. Em quan trọng đối với anh hơn bất cứ ai trên trái đất và anh sẽ đi trên nước sôi lửa bỏng để đến với em".

Anh cả quyết cởi hết quần áo cô, và cái nhìn đắm đuối lang thang khắp cơ thể mảnh dẻ của cô. Trước đây anh đã thô lỗ, nhưng sự vuốt ve mon trón lúc này lại quá sức dịu dàng, gần như một lời thì thầm của gió khi anh tách chân cô ra và đẩy vào trong. Claire chấp nhận anh, cơ thể cô uốn cong vì thích thú, tay cô bám dính lấy anh. Cô quá yêu anh đến mức cô nghĩ sẽ nổ tung vì điều ấy và điều đó hiển hiện trong mắt cô khi anh chống người lên khuỷu tay bên trên cô.

"Hãy làm điều này lần nữa nhé" anh thì thào. "Anh yêu em, Claire Westbrook, vì tất cả những gì em đại diện. Em dịu dàng, đáng yêu và mắt em luôn có những giấc mơ mà anh muốn được chia sẻ. Em sẽ cưới anh chứ?"

Cô chưa bao giờ tin rằng mình có thể bay cao đến thế. Tay cô quấn lấy cổ anh, nâng mình lên để áp miệng mình vào anh, cô nhìn lên đôi mắt xanh biển chói ngời và nói "Vâng".

Cô đi dọc lối đi trong giáo đường lớn cổ kính với chiếc váy satin màu kem sột soạt và chiếc mạng trải dài sau lưng. Cánh tay của bố cô vững vàng dưới tay cô. Những khuôn mặt thân thuộc và yêu dấu hướng về cô khi cô bước qua, khuôn mặt của rất nhiều người cô đã gặp những tuần vừa rồi, tất cả tươi cười rạng rỡ với cô. Sarah Matthews, nhọt nhọt và thanh thản, với lũ trẻ bên cạnh, Derek Taliferro, đôi mắt vàng khôn ngoan vượt quá tuổi tác, cười khi nhìn cô. Alma vừa khóc vừa cười cùng lúc và nhìn vẫn đẹp trong lúc ấy. Lady Alicia, mắt bà tràn đầy tự hào. Ở bên thờ, Martine và những em gái của Max, bốn mái đầu với những sắc độ vàng khác nhau đang đợi cô. Rome Matthews đứng cạnh Max, đôi mắt đen của anh dò tìm vợ mình nơi cô ngồi trong dãy ghế riêng ở nhà thờ và một thông điệp thầm lặng nhắn gửi giữa họ. Clayton cũng đứng đó với hai cháu của Max.

Max, dong dỏng cao, đẹp trai khó tin và yêu thương tới mức nhìn anh cũng làm cô đau đớn. Hình ảnh anh nhòe đi bởi cô đang đeo mạng che mặt, nhưng anh đang ngắm nhìn cô, có một tia sáng rực ẩm ướt trong mắt anh như tia sáng long lanh của đại dương.

Bố cô trao tay cô cho Max, anh đã tới bên cô. Chiếc nhẫn ngọc trai trên tay cô sáng lung linh trong ánh nền vàng của những cây nến dài toả ánh sáng huyền ảo khắp nhà thờ.

Max nắm tay cô trau mến và cô nhìn anh. Mắt anh điềm tĩnh, kiên định. Mắt cô như đôi hồ tới bí ẩn, những chẳng còn bí mật nào giữa họ nữa. Quay về phía bên thờ, họ bắt đầu nói lời tuyên thệ của chính mình. nh sách này thôi. Còn có các dì, các bác, các cháu họ, ông bà, các bà đi và ông bác cũng như con cái và vợ chồng của họ. Thật là một gia đình lớn ngoài tầm hiểu biết của cô.

Mẹ Alma và bố Harmon ngồi ngay phía trước họ. Chỉ còn đứng một tuần nữa là đến đám cưới và Alma đang xem xét các danh sách hiện tại của bà hầu hết thời gian trên chuyến bay. Chị Martine, anh Steve và bọn trẻ cũng sẽ bay sang trong ba ngày nữa, và những vị khách còn lại thì đến vào ngày sau đó. Rome và Sarah cũng tham dự với Missy và Jed. Sarah đã gợi ý là để bọn trẻ cho cô trông trẻ nhưng Claire trở nên say đắm hai con quý nhỏ ấy quá đáng và muốn sự có mặt của chúng. Sau hết, đám cưới của cô là nơi tụ họp của lũ trẻ con, thêm hai đứa nữa thì có gì khác chứ? Rome và Sarah sẽ mang theo một anh bạn trẻ nữa, Derek Taliferro, vừa từ trường trở về nhà vào dịp hè và đã dành nhiều thời gian với Matthews.

Claire đã gặp Derek vồn vện có hai lần nhưng đã thích cậu ấy ngay, và điều đó không thường đối với cô. Cô thường dè dặt hơn đối với người lạ, nhưng có điều gì đó ở Derek làm cô thoải mái. Cậu đẹp trai khủng khiếp với mái tóc đen quăn và đôi mắt nâu vàng điềm tĩnh như xuyên thấu trí óc cô, nhưng vẻ đẹp của cậu ấy như thường lệ làm Claire không tin cậy. Tuy vậy cậu trai cao lớn, vạm vỡ này có sự tự chủ mạnh mẽ và tính mục đích, cậu quá dịu dàng với bọn trẻ, những đứa trẻ làm cậu mê mẩn và vì thế cô cũng tin tưởng cậu một cách bản năng. Bất chấp sự thiếu hụt về tuổi tác, Derek còn xứng là một người đàn ông hơn rất nhiều người gấp đôi tuổi cậu. Max và Rome đối xử bình đẳng với cậu, mà bản thân họ cũng không phải là những người đàn ông tầm thường.

Claire liếc nhanh Max, bắn khoản liệu anh có chút nghi ngờ nào về đám cưới khi nó ngày càng tới gần hơn, nhưng cô chẳng đọc được gì trên nét mặt anh. Bất chấp những giờ say đắm trong vòng tay anh, đôi lúc cô vẫn cảm thấy anh như người lạ, một người lạ điển trai xa cách đã dành cho cô sự thèm muốn chứ không phải suy nghĩ của anh. Anh lịch thiệp, quyến rũ, ân cần, nhưng cô luôn cảm nhận rằng anh vẫn giữ điều gì đó cho riêng mình. Cô yêu anh sâu đậm nhưng giấu kín tình yêu của mình bởi anh dường như không muốn sự hiển dương ấy từ cô. Anh muốn sự bầu bạn của cô, cơ thể cô nằm dưới mình trong đêm, nhưng dường như anh không muốn cảm xúc của cô. Anh không đòi hỏi bất cứ điều gì, cũng không cho đi bất cứ điều gì.

Cô nhận ra đó là căn nguyên thực của sự bứt rứt ở mình. Cô có thể đương đầu với cả một đội quân họ hàng với sự đường hoàng tự tin chỉ khi cô chắc về tình yêu của anh. Tất cả những người đó sẽ thăm soi cô, đo đếm cô, cũng như cô từng bị soi mói khi cưới Jeff. Làm sao cô có thể phù hợp với một gia đình như vậy, một gia đình lớn, quá đông người nhưng lại gắn bó một cách kì cục đến vậy? Cô chưa bao giờ dễ dàng kết bạn và toàn thể gia đình anh dường như lại rất nồng nhiệt, thân thiện. Làm sao họ hiểu được cái khó của cô khi phải chan hoà với mọi người? Họ có nghĩ cô lạnh lùng và kém thân thiện không. Tay cô lạnh như băng và cô xiết chặt hai tay trong nỗ lực làm ấm chúng.

Bảng hiệu Cấm hút thuốc sáng lên trên đầu họ và một cục nghẹn hình thành trong ngực Claire khiến cô thở những hơi ngắn gấp gáp. Max không thấy sự khác khoải của cô, anh đang hướng về phía trước để nhìn gia đình mình, niềm mong mỏi làm đôi mắt anh sáng lên như ngọc quý đặt trong chiếc đầu thần thánh vàng rực.

Heathrow đúng là một nơi hỗn loạn bởi những đám đông đi nghỉ hè tụ tập chật ních tại phi trường. Max không hề hướng mái đầu chải chuốt tới cảnh huyền ảo âm ỉ, anh kiểm được một người khuôn vác chỉ với một ngón tay đưa lên và chỉ khi những hành lý cuối cùng đi ra trên băng chuyền, một tiếng

hét du dương, vui sướng "Max! Max!" vượt trên tất cả mọi tiếng động.

Anh quay lại và một nụ cười toe toét nở bừng trên mặt. "Vicky" anh chia tay ra và một phụ nữ dong dong, tóc vàng lao bỏ đến chỗ họ. Anh nồng nhiệt ôm và hôn cô, đu đưa cô trong vòng tay mình. Rồi anh thả một cánh tay và kéo Claire tới anh. "Claire, cô bé lanh chanh này là em út của anh, Victoria. Còn gọi là Vicky đối với những người trong gia đình đã quen với cách cư xử ngược của con bé. Vicky, Đây là Claire Westbrook".

"Người lập tức trở nên nổi tiếng khi giăng bẫy một Maxwell Conroy khét tiếng", Vicky trêu, rồi bao bọc Claire trong một cái ôm nồng ấm. Claire lặng lẽ cười, nghĩ rằng cô thích người phụ nữ trẻ khiêm tốn này. Mọi người trong gia đình rất giống nhau. Vicky cũng cao với mái tóc vàng như thế nhưng mắt cô xanh da trời, và khuôn mặt cô không nét như anh. Dù vậy cô vẫn là một phụ nữ nổi bật.

Sau đó là màn giới thiệu với Alma và Harmon, rồi Victoria dẫn đường ra khỏi cổng sân bay. "Làm thế nào em kết thúc nhiệm vụ đón tiếp này được?" Max hỏi. Tay trái anh quàng qua Claire và Victoria sung sướng bám dính lấy tay phải anh.

"Ồ, em không phải là phái viên duy nhất", Victoria mềm mỏng nói. "Mẹ đang đợi trong xe, mẹ không muốn ở chỗ đông người nhưng bà không đợi được đến lúc chúng ta trở về nhà thì mới được gặp Claire".

Cục nghẹn trong ngực Claire giảm bớt một chút bởi cuộc gặp với Victoria giờ lại trôi lên cổ. Mẹ của Max! Theo cái cách anh nói về bà, Claire biết rằng anh vô cùng yêu mẹ, và cũng như vậy không cần nói ra rằng bà cũng cực kỳ yêu quý anh. Có người phụ nữ nào lại không chứ?

"Cả nhà đưa tới hai xe để còn chờ hành lý" Victoria giải thích, cười với Claire và bố mẹ cô. "Mẹ sẽ nài Claire và Max đi cùng, nếu hai bác không phiền. Cháu thực sự là một tài xế an toàn đấy ạ".

"Thực sự thế à?" Max hỏi, nhìn ngạc nhiên.

"Tất nhiên là hai bác không phiền", Alma nói.

Khi họ tới khu đỗ xe, một người đàn ông trong bộ lễ phục màu đen mở cửa chiếc Jaguar đen bốn cánh và một phụ nữ ăn mặc quý phái, thanh nhã và dong dong cao bước ra. "Max", bà gọi, vẫy vẫy tay, rồi quên cả về đỉnh đặc đường hoàng bà chạy tới gặp anh. Max cười to và rồi Claire và Victoria, băng qua khoảng đường nhựa. Anh nâng bà lên trong tay mình rồi ôm bà thật chặt.

"Quá nhiều đối với sự dè dặt lạnh nhạt nổi tiếng của người Anh chúng em", Victoria quan sát một cách hài hước. "Mọi người luôn quá vui sướng được gặp lại Max đến mức cả nhà hoàn toàn biến mình thành lũ ngốc, nhưng anh ấy không hề phản đối, phải không nào?"

"Không chút nào", Claire trả lời, ngấm anh. Đó là mẹ của anh ư? Người phụ nữ đẹp quá trẻ trung ấy với búi tóc vàng mượt mà màu hơi nhạt đi chút ít?

Trước khi cô có thể kiểm soát bản thân và điều chỉnh lại những suy đoán từ một mệnh phụ tóc xám tới búi tóc vàng óng này, Max đang tiến về phía cô với mẹ trong vòng tay anh. "Mẹ, vợ chưa cưới của con, Claire Westbrook. Em yêu, đây là mẹ anh, Lady Alicia Conroy, nữ bá tước thừa kế của Hayden-Prescott".

Phu nhân? Bá tước?

Claire chết lặng. Bằng cách nào đó cô xoay sở để mỉm cười và thì thào những câu thích hợp. Những lời chào mừng nồng nhiệt khác tiếp tục khi Alma chào Lady Alicia, người mà bà đã có những cuộc chuyện trò dài qua điện thoại. Mẹ của Max đang mỉm cười hoà nhã và dường như thực sự hài lòng trong dịp này. Mất vài phút trước khi mọi hành lý được đưa vào xe và mọi người khởi hành, Alma và Harmon trong chiếc Mercedes xanh của Victoria, Max và Claire và Lady Alicia trong chiếc Jaguar, do tài xế Sutton lái.

"Họ hàng đông đúc nhà ta đã đến chưa ạ" Max hỏi, cười với Lady Alicia và câu trả lời sáng lên lấp lánh trong đôi mắt xanh lá cây của bà.

"Vẫn chưa. Ta nghĩ là vài ngày tới vẫn còn khá yên ắng, dù tất nhiên là những người trong thời buổi đi lại dễ dàng này sẽ phải tới uống trà rồi. Con có nghĩ là sẽ khác không?"

"Con hy vọng thế, nhưng không, con không nghĩ vậy. Con có thể dành chút thời gian của Claire vào dịp cuối tuần tới không?"

"Ta rất nghi ngờ đấy" Lady Alicia mạnh mẽ nói, dù ánh lấp lánh vẫn còn đọng lại. "Có quá nhiều việc phải làm. Từ khi chiến tranh kết thúc, không có nhiều chuyện vui lớn trong gia đình ta như thế, ngay cả bà dì Eleanor cũng sẽ đến, à con biết đấy, bà hiếm khi ra ngoài lắm".

"Con thật vinh dự, nhưng con biết bà không mạo hiểm vì con đâu".

"Tất nhiên là không, mọi người biết con quá đi rồi. Họ chỉ quan tâm tới Claire thôi".

Claire không muốn mọi người quan tâm tới cô, cô ghét là mục tiêu của sự tò mò. Cô sẽ trở nên im lặng và vụng về, sợ làm bất cứ điều gì vì lo mắc lỗi. Max đã làm gì với cô vậy? Đã đủ khó khăn khi hình dung phải đối mặt với một gia đình lớn, tại sao anh không nói với cô rằng anh là một thành viên của tầng lớp quý tộc Anh? Cô nên đoán được mới phải, một người đàn ông Anh bình thường sao có được sự pha trộn giữa vẻ lịch lãm và kiêu ngạo đến mức ấy. Giọng của anh, sự tinh tế tự nhiên, cách cư xử theo kiểu nghi thức, tất cả chỉ tới hoàn cảnh sinh thành và dưỡng dục khác xa với bình thường.

"Em im lặng quá đấy, tình yêu ạ", Max nói, giờ tay nắm lấy tay cô, và cau mày khi anh cảm nhận sự giá lạnh của nó. Giờ là giữa mùa hè và là một ngày ấm bất thường đối với Luân Đôn. "Có phải do sự chậm trễ của máy bay không?"

"Em cảm thấy...mất phương hướng" cô trả lời nhỏ xíu.

"Không có gì là lạ cả" Lady Alicia nói. "Ta luôn cần một giấc ngủ dài sau một cuộc hành trình và ta chưa bao giờ tới một nơi xa xôi như nước Mỹ. Đừng lo, con yêu, chẳng có ai tới nhà chúng ta hôm nay để gặp con đâu, thậm chí nếu có thì ta cũng sẽ đưa họ đi thôi".

Lady Alicia ấm áp và thân thiện, rõ ràng là Max thừa hưởng sự chế giễu hài hước từ bà. Nhìn gần hơn bà chỉ ở độ tuổi 60, nhưng đó là tuổi 60 trẻ trung. Làn da bà mịn màng không một nếp nhăn, ngoại trừ những nếp nhăn ở khóe mắt khi cười, mái tóc bà vẫn dày dù màu đã phai dần. Bà hưởng thụ cuộc sống và yêu quý gia đình, tình yêu hiển hiện trong mắt bà khi bà nhìn Max.

Claire lắng nghe họ nói chuyện, trả lời khi cô được hỏi trực tiếp, nhưng hầu hết thời gian cô im lặng tự hỏi cô nên mong chờ điều gì nữa đây.

Nhà anh cách London gần hai giờ lái xe, nhưng cuối cùng chiếc Jaguar cũng chậm dần rồi rẽ trái xuyên qua những cánh cổng có một nhà chòi lợp tranh ngay cửa. Victoria và bố mẹ Claire theo ngay sau trong chiếc Mercedes. "Chúng ta đến rồi" Max nói. "Lúc này em có thể thấy ống khói lò sưởi rồi đấy. Tiện thể, Mẹ thu xếp cho mọi người ở đâu ạ?"

"Claire và bố mẹ ở Prescott House với ta", Lady Alicia điềm tĩnh nói. "Con sẽ ở phòng cũ của con ở Hayden Hill".

Anh chẳng thích chuyện này, mắt anh nheo nheo và tối lại thành màu xanh lá nhưng anh giữ mồm giữ miệng. Claire biết ơn là anh không yêu cầu có một phòng cho họ. Anh rất sở hữu và ngạo mạn đủ để làm điều này. Ngón tay anh xiết chặt tay cô gây lát và cô nhận ra anh đã biết cảm xúc của mình.

Rồi họ đi vào một khúc quanh và Hayden Hill hiện ra trước mắt. Đó không phải là một lâu đài, nhưng đó là một trong những toà nhà cổ kính cực lớn với ống khói lò sưởi vươn lên trời như những người lính gác, lớp gạch màu vàng rực đã phai theo năm tháng chuyển thành màu vàng xỉn. Bãi cỏ được cắt tỉa không chệ vào đâu được, hàng rào được chạm trổ, những chiếc giường làm bằng gỗ hồng sắc được chăm sóc gìn giữ hoàn hảo. Đây là nơi Max đã lớn lên cho đến tuổi trưởng thành và Claire cảm thấy một vực rộng hoạc giữa họ.

Họ lái qua Hayden Hill xuống một lối nhỏ lát gạch. "Nhà của tôi ở tận đây cơ", Lady Alicia giải thích. "Đó là ngôi nhà thừa kế theo truyền thống và tôi quyết định làm rạng danh truyền thống bằng cách chuyển vào đó khi Clayton kết hôn."

"Áy là không kể tới việc trốn thoát khỏi những rào chắn chết tiệt mà Clayton và Edie đã dựng nên khi họ mới kết hôn " Max chêm vào, mí mắt anh sụp xuống.

Lady Alicia cười với Claire. "Đưa con cả của ta đứng là một bá tước chính hiệu khi cưới Edie", bà điềm tĩnh giải thích. "Chuyện đó khiến con dâu ta mất phần lớn trong năm để hướng con trai ta vào những vấn đề đúng đắn hơn của hôn nhân".

Prescott House không bằng nửa kích cỡ của Hayden Hill, dù được xây dựng theo phong cách giống vậy và cũng có lớp gạch vàng xỉn, Claire nhanh chóng phát hiện ra rằng nó có tới 18 phòng. Cả Hayden Hill và toà nhà thừa kế được xây dựng cuối những năm 1700 sau khi ngôi nhà gốc trong trang viên đã bị đám cháy huỷ hoại nhưng cả hai đã được nâng cấp hiện đại hơn nhiều qua thời gian. Bởi vậy, không như nhiều toà nhà cổ kính khác, Hayden Hill và Prescott có đường điện và đường nước tốt bất chấp sự cách biệt hiện thời, những lò sưởi lớn vẫn được sử dụng để đốt nóng vì sở thích hơn là vì mục đích để sưởi thực sự.

Cũng có một lò sưởi trong phòng ngủ của Claire. Khi cuối cùng cô cũng được ở một mình, cô mơ màng nhẹ lướt tay trên mặt gỗ lên nước bóng loáng của mặt lò sưởi. Đó là một phòng xinh xắn với những bức màn ren trắng cùng màu với ga phủ giường. Một tấm thảm màu hồng đỏ phủ trên sàn gỗ. Đồ đạc bằng gỗ hồng sắc, và chiếc giường có bốn chân lớn khá cao so với mặt sàn nên cô phải trèo lên rồi trườn vào trong. Một phòng tắm riêng và một tủ quần áo nằm kế tiếp.

Sao Max có thể không nói tới tất cả những thứ này. Nó đâu có vẻ là một chi tiết vô nghĩa. Cô đã lo lắng về việc sống theo nhà Halseys và giờ cô lại phải lòng một người đàn ông khiến Halseys trông giống như kẻ mới phát vậy (who made the Halseys look like Johnny-come-latelies)

Cô tắm nhanh vì không thể chịu được bụi bẩn đường trường hơn chút nào nữa. Một chiếc áo choàng tắm dày và xộp treo trên cái móc đằng sau cửa và Claire khoác áo vào chứ không cố lục tìm quần áo mình trong đồng hành lý. Rồi phòng tắm, cô dừng lại một lúc khi nhìn thấy Max đang nằm ườn trong chiếc ghế đọc sách. Anh nhìn lên và ánh nhìn đắm đắm hiện về trong mắt khi nhìn vào khuôn mặt tươi tắn và cơ thể ấm áp, ẩm ướt trong chiếc áo choàng của cô.

"Có lẽ mẹ anh có nhiều óc hài hước nhất trong dịp này đây" anh nói, chìa tay ra cho cô. "Tới đây, tình yêu, và để anh ôm em một lát trước khi anh bị đuổi về Hayden Hill"

Cô đặt tay mình vào tay anh và thấy mình bị kéo lại gần rồi ở trong lòng anh. Thờ một hơi dài, Claire ngã đầu vào vai anh và cảm nhận cánh tay anh quấn chặt quanh cô với sức mạnh sắt thép.

"Em khá im lặng từ lúc chúng mình rời New York đây", anh thì thầm. "Có gì không ổn ư, hay đó chỉ vì máy bay chậm trễ?"

Khi anh ôm cô thì chẳng có gì không ổn hết, nhưng cô không thể dành cả phần đời còn lại ở trong vòng tay anh được. "Không, không có gì cả".

Anh luồn tay bên dưới áo choàng và bao quanh bờ ngực cô vuốt ve miền da thịt trần trụi với những ngón tay dịu dàng. "Anh có nên để em chọn mất một lát không nhỉ? Bố mẹ em đã tới phòng họ, điện thoại đồ chuông liên tục, nhưng Mẹ né tránh tất cả mọi người".

Cô đeo cứng lấy vai anh. "Đừng đi, Max, xin anh. Hãy ôm em thêm chút nữa".

"Được mà, tình yêu của anh". Giọng anh thật trầm. Anh ngửa mặt cô lên và hôn cô thật rãi, lưỡi anh luôn vào miệng cô và tay anh không còn dụi dăng nữa. "Đây sẽ là tuần dài vô tận", anh nói, đôi môi di chuyển xuống cổ họng cô. "Có lẽ anh sẽ bắt cóc em vào một buổi chiều và đưa em tới một nơi chúng ta có thể riêng tư".

Giá như anh có thể bắt cóc cô và đưa cô đi bây giờ. Giá như đám cưới đó đã ở sau lưng họ và giờ họ có thể trở lại Dallas.

Bạn đang đọc truyện *Almost Forever* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.